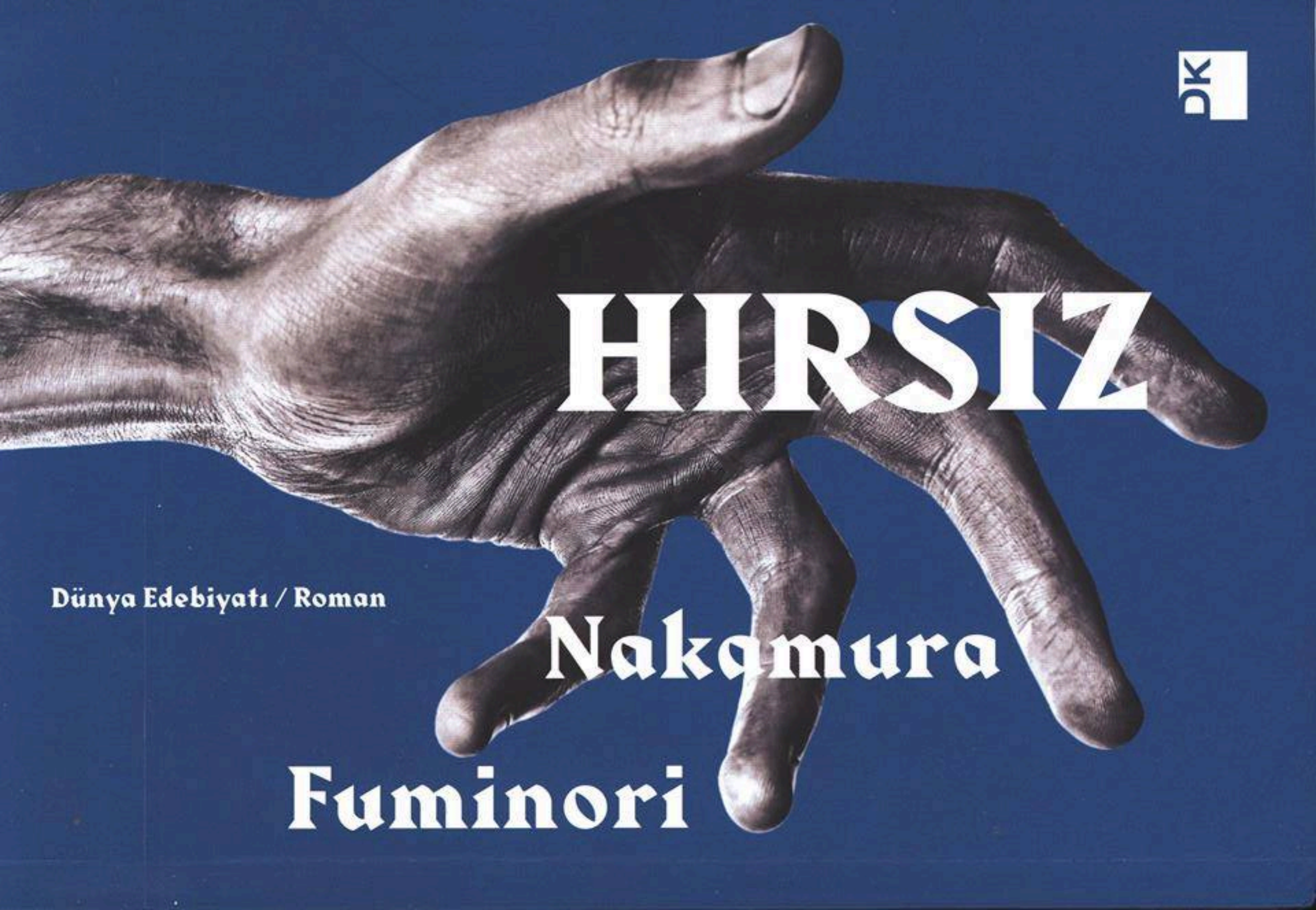

HIRSIZ

Dünya Edebiyatı / Roman

Nakamura Fuminori

Fuminori Nakamura 1977'de doğdu. 2000 yılında Fukuşima Üniversitesi'nden mezun oldu. İlk romanı *Cu* ile 2002'de Şinço Yeni Yazarlar İçin Edebiyat Ödülü'nü kazandı. İngilizceye ilk çevrilen romanı olan *Hırsız* Japonya'nın en önemli edebiyat ödüllerinden Kenzaburo Oe Ödülü'nü aldı ve Los Angeles Times Kitap Ödülü finalisti oldu. Nakamura, eşiyle Tokyo'da yaşıyor.

Hırsız

HIRSIZ

Orijinal adı: Suri
© 2009, Fuminori Nakamura
İlk kez Japonca olarak Kawade Shobo Shinsha Ltd. tarafından basılmıştır.
Yazan: Fuminori Nakamura
İngilizceden çeviren: Mehmet Gürsel
Editör: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Temmuz 2017 / ISBN 978-605-09-4479-2
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hırsız

Fuminori Nakamura

Çeviren: Mehmet Gürsel

DK DOĞAN KİTAP

1

Çocukken bu işi sık sık yüzüme gözüme bulaştırırdım. Kalabalık mağazalardan, başka insanların evlerinden arakladığım şeyler parmaklarımın arasından kayar giderdi. Yabancıların eşyaları, ellerime bir türlü rahatça oturmayan yabancı cisimler gibiydi; kendi bağımsızlıklarını ilan ediyormuşçasına hafifçe titrer ve ben daha farkına bile varamadan canlanıp yere düşerlerdi. Aslında ahlaken yanlış olan eylem, görünen o ki beni reddederdi. Ve uzaklarda hep bir kule olurdu. Çok eski zamanlardan kalma bir hayal misali, siste süzülen siluet benzeri bir kule... Ama bugünlerde o tür hatalar yapmıyor, doğal olarak o kuleyi görmüyorum.

Önümde siyah palto giymiş, sağ elinde taşıdığı gümüşi bir bavulla platforma doğru yürümekte olan altmışlı yaşların başlarında bir adam vardı. Onca yolcunun arasında en zengin kişinin bu adam olduğuna emindim. Paltosu Brunello Cucinelli'ydi; takım elbisesi de öyle. Berluti mokasenleri muhtemelen özel siparişti ve üzerinde en ufak bir çizik veya sürtünme izi görünmüyordu; adam bas bas zenginim diye bağırıyordu adeta. Sol bileğinde, manşetinden dışarıya çıkıntı yapmış

bir Rolex Datejust gümüş saat vardı. Hızlı trene binmeye alışık olmadığından bilet alırken zorlandı. Öne doğru eğilirken, parmakları otomatik bilet makinesinin üstünde iğrenç tırtıllar gibi kararsızca gezindi. İşte o an paltosunun sol ön cebindeki cüzdanını gördüm.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak yürüyen merdivenlere bindim ve hiç acele etmeden indim. Adam trenin gelmesini beklerken, elimde gazeteyle arkasında durdum. O an kalbim normalden biraz fazla hızlı atıyordu. Bu platformdaki tüm güvenlik kameralarının yerlerini biliyordum. Elimde sadece platform bileti olduğundan, adam trene binmeden önce işi bitirmek zorundaydım. Sırtımla sağımdaki insanların görüşünü kapattım, gazeteyi katlayıp sol elime aldım. Sonra gazeteyi bir kalkan gibi kullanarak hafifçe indirdim ve sağ işaretparmağımla ortaparmağımı paltosunun cebine daldırdım. Platformun floresan ışığı, manşetindeki kol düğmesi üzerinde hafifçe parıldarken görüş açımın hemen sağına kaydı. Yavaşça nefes aldım, cüzdanı köşesinden kavrayarak dışarıya çektim. Parmaklarımdan omzuma doğru bir titreme hissiyle yavaş yavaş tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Boşlukta asılı duruyordum ve onca insanın görüş alanı kesişmiş de biri bile bana yönelmemişti sanki. Parmaklarımla cüzdan arasındaki hassas teması koruyarak, cüzdanı katlanmış gazetenin arasına yerleştirdim. Sonra gazeteyi sağ elime alarak paltomun iç cebine koydum. Hararetimin daha da yükseldiğinin bilincinde, yavaş yavaş verdim nefesimi. Sadece gözlerimi oynatarak etrafımı kontrol ettim. Parmaklarımda hâlâ yabancı bir cisme dokunmanın verdiği gerginlik, başka birinin kişisel alanına girmenin neden olduğu hissizlik vardı. Sırtımdan aşa-

ğı bir damla ter aktı. Yürürken cep telefonumu çıkartıp e-postalarımı kontrol ediyormuş gibi yaptım.

Bilet gişesine geri dönerek gri basamaklardan aşağıya, Marunouçi hattına indim. Birden bir gözümün bulandığını hissettim; çevremde hareket eden insanlar titrek bir ışıkla parıldadı, siluetleri çarpıldı. Platforma vardığımda, gözüme siyah paltolu bir adam ilişti. Cüzdanının yerini, pantolonunun sağ arka cebindeki şişkinlik sayesinde tespit etim. Dış görünümü ve tavırlarından, onu sadece kadınların girebildiği bir kulüpte başarılı bir eskort olarak hayal etmek mümkündü. Yüzünde sorgulayıcı bir ifadeyle telefonuna bakarken, ince uzun parmakları tuşların üzerinde hızla geziniyordu. Kalabalığın akışını takip ederek onunla birlikte trene bindim, sıcak ve boğucu vagonda hemen arkasında bir yerde pozisyon aldım. İnsanlar aynı anda hem büyük hem de küçük uyarıcılarla uyarıldıklarında, küçük olanı görmezden gelme eğilimindedirler. Bu hatta trenin şiddetli biçimde sarsıldığı iki keskin viraj var. Arkamdaki bir büro çalışanı katlamış olduğu akşam gazetesini okuyor, sağımdaki orta yaşlı iki kadın biri hakkında dedikodu yaparak yüksek sesle gülüşüyordu. Vagonda sadece seyahat etmek amacıyla bulunmayan tek kişi bendim. Elimin tersini adama doğru çevirip iki parmağımla cüzdanı kavradım. Diğer yolcular her iki yanımda duvar oluşturmuşlardı. Adamın hafifçe sökülmüş cebinin köşesinden yıpranmış ve bükülmüş iki iplik parçası yılan misali zarif sarmallar halinde sarkmıştı. Tren sallanırken göğsümü adama yaklaştırdım, sırtına hafifçe yaslanıp cüzdanı cebinden dik olarak çıkardım. O an içimde biriken gerginlik havaya salındı. Nefesimi verirken vücuduma güven tazeleyen bir sıcak-

lık yayıldı. Yerimden kımıldamadan vagondaki ortamı kontrol ettim; her şey normal göründü gözüme. Böylesine kolay bir işte hata yapmam mümkün değildi. Sonraki istasyonda indim, soğuktan etkilenmiş gibi yaparak kamburumu çıkardım ve o halde uzaklaştım.

Bitkin insanlar kalabalığına karışıp çıkış kapısından geçtim. İstasyonun girişinde toplanmış on beş kadar sıradan adam ve kadına bakarken, bu tipleri silkelesem en fazla iki yüz bin yen toplarım diye tahmin ettim. Bir sigara yakarak etrafta dolanmaya başladım. Solumdaki elektrik direğinin arkasında, herkesin içinde cüzdanını kontrol eden ve sonra beyaz ceketinin sağ cebine koyan bir adam gördüm. Gömleğinin manşetleri kirden kararmış, ayakkabıları yıpranmıştı; sadece kot pantolonunun kumaşı kaliteli gibi görünüyordu. Onu görmezlikten gelerek Mitsukoşi mağazasına girdim. Büyük mağazanın markalı ürünler satılan erkek giysileri katında bir manken vardı. Mankene yirmili yaşların sonlarında veya otuzlu yaşların başlarındaki varlıklı adamların giyeceği türden, birbiriyle uyumlu parçalardan oluşan bir kıyafet giydirilmişti. Mankenle kıyafetlerimiz aynıydı. Giyime meraklı biri değildim, ama benim işimi yapan birinin dikkatleri üzerine çekmek gibi bir lüksü yoktur. Kimse sizden şüphelenmesin diye, hali vakti yerinde biri gibi görünmek, çevrenizle uyumlu bir görüntü vermek zorundasınızdır. Benimle mağazanın cansız mankeni arasındaki tek fark ayakkabılardı. Kaçmak durumunda kalabileceğimi göz önüne alarak spor ayakkabı giymiştim.

Parmaklarımı gevşetmek için mağazanın sıcaklığından yararlandım, ceplerimde duran ellerimi birkaç kez açıp kapattım. Parmaklarımı nemlendirmek için kul-

landığım ıslak mendil hâlâ soğuktu. İşaretparmağımla, ortaparmağım hemen hemen aynı boydaydı. Ya doğuştan böyleydi ya da zamanla bu hale gelmişti, bilmiyordum. Yüzükparmakları işaretparmaklarından daha uzun olan insanlar, orta ve yüzükparmaklarını kullanırlar. Bazıları ortaparmaklarını hafifçe geriye çekerek üç parmağını kullanır. Tüm hareket biçimlerinde olduğu gibi, bir cüzdanı cepten çekip almanın da ideal, akıcı bir yöntemi vardır. Mesele sadece açıyla değil, hızla da alakalıdır. İşikava bu tür şeylerden bahsetmeyi çok severdi. Sarhoşken çocuk gibi sakınmasız biri haline gelir, çenesi düşerdi. Şimdilerde neredeydi, ne yapar bilmiyordum; bu zamana kadar ölmüş olmalı diye düşünüyordum.

Büyük mağazanın loş biçimde aydınlatılmış tuvaletine girdim, ellerime eldivenleri geçirip cüzdanları karıştırmaya başladım. Tedbirli davranmak adına, bu işi tren tuvaletlerinde asla yapmamayı bir kural haline getirmiştim. Brunello Cucinelli'li adamın cüzdanında 96.000 yenin yanı sıra, üç tane 100 dolarlık banknot, bir Visa gold kart, bir American Express gold kart, bir sürücü ehliyeti, bir spor salonu üyelik kartıyla lüks bir Japon restoranından alınmış 72.000 yenlik fatura vardı. Tam diğer cüzdanı kontrol ediyordum ki üzerinde hiçbir şey yazılı olmayan, karışık renklerde bir plastik kart dikkatimi çekti. Buna benzer bir kartı daha önce de görmüştüm; bunlarla özel randevuevlerine giriliyordu. Eskortun cüzdanındaysa 52.000 yen, sürücü ehliyeti, Mitsui Sumitomo kredi kartı, Tsutaya video mağazasıyla çizgi romanlar satan bir mağazanın kartı, seks işçilerine ait birkaç kart ve kâğıt parçalarının yanı sıra, fatura ve benzeri birkaç şey buldum. Cüzdanda üzerle-

rine kalp ve yıldız damgalanmış renkli haplar da vardı. Sadece banknotları alıp diğer her şeyi bıraktım. Cüzdanlar insanın kişiliğini ve hayat tarzını yansıtır. Tıpkı cep telefonları gibi, sahibinin sırlarının özünü oluşturur ve beraberinde taşıdığı her şeyin merkezinde yer alır. Kartları asla satmam, gireceğim zahmete değmez çünkü. O an İşikava'nın yapacağı şeyi yapmaya karar verdim; cüzdanı bir posta kutusuna atacaktım, postane cüzdanı polise iletecek onlar da ehliyetteki adrese ulaştıracaklardı. Parmak uçlarımı temizleyip cüzdanı cebime koydum. Kavalyenin başı o haplardan dolayı belaya girebilirdi, ama bunu dert edecek değildim tabii.

Tuvaletten ayrılmak üzereydim ki, paltomun içindeki gizli ceplerden birinde tuhaf bir şey hissettim. Birden telaşlanarak tekrar bölmeye girdim. Bu, sağlam deriden yapılmış bir Bulgari cüzdandı. İçinde gıcır gıcır banknotlardan oluşan 200.000 yenle birlikte birkaç gold kart, Visa ve diğer başka kartlar vardı; bir de bir güvenlik firmasının genel müdürüne ait bir kart... Daha önce ne bu cüzdanı, ne de bu kartı görmüştüm.

Yine mi, diye geçirdim içimden. Bu cüzdanı çaldığımı kesinlikle hatırlamıyordum. Ama şu bir gerçek ki, o gün elime geçen cüzdanların içinde en değerlisi buydu.

2

Başımda hafiften bir ağrı vardı. Kendimi sallanan trene bırakıverdim. Tren Haneda Havaalanı'na gidiyordu, ama son derece kalabalıktı. Trenin klimasıyla diğer insanların vücutlarından yayılan sıcaklık arasında ter döküyordum. Parmaklarımı cebimde oynatırken pencereden dışarıya baktım. Rengi atmış bir dizi ev, bir tür kod gibi düzenli aralıklarla geçip gidiyordu önümden. Birden dün arakladığım o son cüzdan geldi aklıma. Gözlerimi kırpıştırdığım anda devasa bir kule büyük bir gürlemeyle yanımdan geçti. Anlık bir şeydi, ama vücudum kaskatı kesildi. Kule çok uzundu ve ben, kalabalık trenin ortasında durup da bana bakmış gibi hissettim.

Vagonda etrafıma bakınınca, tüm dikkatini bir şeye vermiş görünen bir adam fark ettim. Kendinden geçmiş gibi bir hali olmasa da, gözleri yarı kapalı ve konsantre olmuş biçimde bir kadına elle sarkıntılık ediyordu. Bunun gibiler iki tiptir; birinci tipler sapıkça eğilimlere sahip sıradan insanlardır, ikinci tiplerse sapıklığın içine öylesine çekilmiştir ki fanteziyle gerçeklik arasındaki sınırlar netliğini kaybetmiş ve sonunda tamamen ortadan kaybolmuştur. Karşımdakinin ikinci gruba ait olduğunu tahmin ettim. Sonra kurbanın lise öğrencisi bir kız olduğunu gördüm ve yerimden kalkıp kalabalığın

içinde zikzaklar çizerek ilerledim. Benim, adamın ve kızın haricinde kimse bir şeyin farkında değildi.

Adamın arkasından yaklaştım, sol elimle sol bileğini incelikli bir şekilde sıkıca kavradım. Tüm kasları birden canlandı; elimle uyguladığım baskıyı biraz azaltınca, adamın, biraz önce şiddetli bir şok yaşamışçasına gevşediğini hissettim. Elimi bileğinden çekmeden işaretparmağımla saatini sabitledim, başparmağımla kayışı çözüp ceketimin kolundan içeri kaydırdım. Sonra sağ parmaklarımla takım elbisesinin sağ iç cebinde duran cüzdanı aldım. Vücuduna değme riski olduğunu fark ederek hareket tarzımı değiştirdim ve cüzdanı, ceketiyle gömleğinin arasındaki boşluktan aşağıya bırakıp hemen altına yerleştirdiğim sol elimle yakaladım. Otuzlu yaşlarının sonlarında bir şirket çalışanıydı bu; parmağındaki yüzükten evli olduğu anlaşılıyordu. Adamı bu kez sağ elimle kolundan bir kez daha sıkıca kavradım. Beti benzi attı ve bana doğru dönmek için mücadeleye etmeye, trenle birlikte sallanırken boynunu döndürmeye çalıştı. Arkasındaki hareketliliği sezen kız ise başını hafifçe oynattı; dönüp o yana bakıp bakmamakta bir an kararsız kaldığını fark ettim. Vagon sessizdi. Adam bir şeyler söylemek için ağzını açmaya çalıştı; bana ve dünyaya karşı kendisini savunmak istiyordu sanki. Kötücül bir sahne ışığı onun varlığına dikkat çekiyordu adeta. Boğazı titreşti; çığlık atmaya hazırlanıyormuş gibiydi. Yanaklarından ve alnından terler boşalıyordu, gözleri irileşmiş ama odaklanmamıştı. Belki ben de yakalansam yüzümde bu ifade olurdu. Kolunu sıkıca kavrayan parmaklarımı gevşeterek "Git!" dedim ona. Adamın yüzü buruştu, ne yapacağına karar verememiş gibiydi. Başımla kapıyı işaret ettim. Gö-

zümü yüzüne diktiğimi anlamış gibi, kolları titrer halde yine önüne döndü. Kapı açıldığı anda yerinden fırladı. Kalabalığa daldı, insanları ite kaka, bir solucan gibi kıvrıla kıvrıla uzaklaştı.

Vagonun içinde kız öğrenci gözünü bana dikmişti. Tiksinti duygusunu bastırmaya çalışarak başımı başka yöne çevirdim. İstemediğim bir saati, istemediğim bir cüzdanı çalmıştım; dahası, hem adam hem de kız beni görmüşlerdi. Ama adamın beni ihbar etmesi ihtimali yoktu en azından.

Artık ilgim kaybolmuştu. Bir sonraki istasyonda indim. Yürüyen merdivenlerde orta yaşlı bir adamın sarkık, zengin yüzünü görsem de kendimi dışarıya atıp sırtımı kirli bir duvara yasladım. Vücudumdaki gerilim yavaş yavaş kayboluyordu. Bir taksi çevirmeyi düşünürken, parmaklarımı cebimin içinde ısıtmaya çalıştım.

Birinin varlığını hissedip çevreme bakındım. Yanımda sırtını duvara yaslamış cılız bir adam vardı. Markasını bilmediğim koyu renk takım elbiseyle, markasını bilmediğim siyah ayakkabıları giymişti. *Bu Taçibana*, diye düşündüm. Hazırlıksız yakalanmıştım; bir an paniğe kapılınca kendimi kontrol etmeye çalıştım. Taçibana'nın eskiden sarı olan saçları şimdi kahverengiye boyanmıştı. Gözlerini kısmış, dudaklarını bükmüş, dik dik bakıyordu bana. Belki de gülümsüyordu, emin değildim.

"Sadece zenginleri hedef aldığını sanıyordum."

Bunları söylerken vücudunu bana doğru döndürdü. Gerçek adı Taçibana olmayabilirdi, ama benim adımı bildiğine emindim. Onunla bir yerlerde karşılaşacağımızı düşünmüştüm, ama karşılaştığımızda da onu fark edecek kişi ben olurum zannetmiştim. Hatıralar zihnime akın ederken derin bir nefes aldım.

"Evet, öyle yapıyorum."

Başka şeyler de söylemek istedim, ama aklıma bu saçma cevaptan başka bir şey gelmedi.

"Çok sıkıcı. Hem zenginler trene biniyor mu gerçekten? Sen hırsızsın, o yüzden bir hırsızmış gibi davran."

"Kendimi olayların akışına bırakıyorum. Demek hâlâ hayattasın?"

"Eh, şu anda seninle konuşuyorum, değil mi? Bir süredir seni izliyordum."

"Ne zamandan beri?"

"En başından beri... O sapığın cüzdanını alırken seni takip ettiğimi fark etmemene şaşırdım doğrusu."

Yürümeye başladım, o benimle geldi. Tren yolu köprüsünün altına geldiğimizde durdum.

"Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu.

Bir sebepten, ciddi bir ifadeyle bakıyordu yüzüme.

"Çok olmadı. Ne de olsa Tokyo'da kolay av çok. Orada burada."

"Ama tek başına takılmak zor olmalı. Ben boştayım. Neden bir takım olmuyoruz?"

"Ben böyle iyiyim. Senin yeteneklerine de güvenmiyorum, adil paylaşım yapacağına da."

Yüksek sesle güldü ve yeniden yürümeye başladı. Kasıtlı atılmış yüksek sesli kahkahalar insanları rahatsız eder; Taçibana bunu biliyor olmasına rağmen durmadı. Tren yolu köprüsünün diğer tarafına geçtiğimizde devasa yapılar, büyük mağaza ve diğer binalar arkamdan bana dik dik bakıyorlarmış gibi hissettim. Tüm vücudumu saran ürpertiyle birlikte kendimi betonların arasından fırlamış solgun çime bakarken buldum. Taçibana durdu, tel parmaklıklara yaslanıp bir sigara yaktı.

"O kadar da iyi değilim tabii. Aslında lisedeyken ma-

ğaza hırsızıydım ben. Yankesicilik sonradan geldi; eğlence olsun diye yaptığım bir şeydi. Bu işi ne senin kadar, ne de İşikava kadar kıvırabilirim. Sen malı araklar cüzdanı ona verirdin, o içindekileri alıp cüzdanı sana geri verir, sen de tekrar sahibinin cebine koyardın. Ve o ganimetin üçte ikisine konardı sadece. Kişi neler olup bittiğini fark etmezdi bile; fark etse de polise ihbar edemezdi. Ve siz bu sistemde rolleri paylaşır, sırayla biriniz diğerinizin işini yapar, gözlerinizle işaretleşirdiniz. Benim yapabileceğim tek şey sizi huşu içinde izlemek olurdu. Ama günümüzde Japon yankesicilerin soyu tükenmek üzere... Hâlâ iş değiştirip duruyor musun? Ek işe ihtiyacın varsa, neden daha önce yaptığın gibi bir soygun çetesine katılmıyor veya bir şeyler satmıyorsun? Yankesicilik esas işin mi oldu yoksa?"

Konuştuğumuz şeyin bilincinde olarak, kendimi ona biraz yaklaşmak zorunda hissettim.

"Eskiden sahte mal satardım. Şimdi ne gibi işler var?"

"Tefeciliğin modası geçti. Ben de banka para transferi dümeninde gençleri kullanıyordum. Şimdi hisse senedi makbul... Tabii ben aracılık ediyorum."

"Hisse senedi mi?"

"Artık önemsiz biri değilim. Yakuza* bana para veriyor, ben de yatırım yapması için bir başkasına aktarıyorum. İnanılmaz bilgilere sahipler. Gizli finansal verilere erişmek ve bu verileri borsada kullanmaktan söz ediyorum. Günümüzde herkes bu işi yapıyor."

Sigarasının izmaritini fırlattı.

"Senden daha fazla para kazanıyorum. İstersen sana da biraz iş olanağı yaratabilirim. Yapman gereken

* Yakuza: Japonya'da organize suç örgütlerine ve üyelerine verilen isim. (ç.n.)

tek şey, birkaç evsize birkaç pis oda ayarlamak... Karşılığında o adamlara banka hesabı açtıracaksın, biz de, bizimle hiçbir bağlantısı olmayan o hesapları dümende kullanacağız."

"İlgimi çekmiyor."

"Tuhaf adamsın. İşikava da öyleydi ya... Ne istiyorsun peki?"

Sessiz kaldım.

"Eh, ona ne olduğunu sormayacak mısın?"

Gözü üzerimdeydi. Kalbim birden daha hızlı atmaya başladı.

"Sen ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır" diyerek güldü.

Tepemizdeki güneş beni gerçekten rahatsız ediyordu.

"Ama o soygunla alakalı bir şey olmalı diye düşünüyorum. Bir şeyden eminim. Tuhaftı... Öyle büyük bir işte her şeyin tıkırında gitmesi tuhaf... İddiaya girerim, o aralar başını belaya sokmuştur. Ama bak sana ne diyeceğim; Tokyo'dan ayrılmalısın, özellikle de bu bölgeden."

"Neden?"

"Göründüğü kadarıyla yine bir şeyler tezgâhlıyorlar çünkü."

Göz göze geldik. Nasıl karşılık vereceğime emin olamadım ve bakışlarımı yere yönelttim.

"Yine o işlere bulaşmadan ortadan kaybolmalısın."

"Peki, ya sen?"

"Ben bir şekilde idare ederim. Aslına bakarsan, onların bir şeyler planlaması, elime bir sürü nakit para geçecek anlamına gelir. Zaten ben böyle yaşıyorum artık. Kendi kıçımı kurtarmanın derdine düşmek için artık çok geç."

Güldü, ben de güldüm. Çok konuştuğunu fark etmiş gibi elini hafifçe havaya kaldırıp kavşağa doğru yürüdü. Uzaklarda uzun boylu, hali vakti yerinde gibi görünen bir adam çarptı gözüme, ama zahmet edip de yanına gitmedim. Binalar üstüme üstüme geliyordu, ben de köprü altına yürüdüm. Bir kenara atılmış konteynırın içinde bulanık su birikmişti; bir şekilde gözüme nahoş biçimde sıcak göründü.

3

Yatağımda uzanıyor, bir türlü uyuyamıyordum. Gözlerimi açtım. Yağmur ince pencereleri tokatlıyor, tatsız tıkırtılar çıkarıyordu. Yukarı kattan gümlemeyi andıran, derin bir bas sesi geliyordu. Ses arada bir susup sonra yine başlıyordu, tekrar tekrar. Tam anlamıyla uyanmıştım artık ve giriş katındaki dairemin her detayının farkındaydım. Hiç durmayacak gibi görünen yağmur gökyüzünden iri tanelerle düşerken, her yeri sel basmaya kararlı gibiydi.

Başımın üstünde nabız gibi atan ses kesildi ve yerini yağmurun tıkırtısına bıraktı. Müzik bir daha başlamayınca yukarı kattakilerin uykuya daldığını anladım. O an kendimi dünya üstündeki tek insan gibi hissettim. Bir sigara yaktım, sonra kül tablasında yarısı içilmiş bir sigara olduğunu gördüm. Odamda bakmaya değer hiçbir şey yoktu; iskeleti borudan bir yatak, bir dolap ve ütü tahtası, hepsi o kadar. Yıpranmış tatami yer minderindeki deliklerden kazığı andıran sentetik lifler fırlamıştı. Gözümü uzun parmaklarıma diktim; tekrar tekrar açıp kapatarak esnetmeye çalıştım. Aslında iki elimi de kullanabildiğimi ilk kez ne zaman fark ettiğimi hatırlamaya çalışsam da başaramadım. Böyle doğmuşum gibi hissettim, ama o melekeyi yavaş yavaş kazanmış da olabilirdim.

Yağmur dışarıya çıkmama izin vermemekte kararlıy-

mış gibi yağmaya devam ediyordu. Gökyüzündeki uçsuz bucaksız bulutları ve o an bulunduğum yeri düşündüm. Bir meydan okuma eylemi icra ediyormuş gibi sigaralarımı kaptım, çoraplarımı giydim, derme çatma ahşap kapıyı açarak kendimi dışarıya attım. Yağmur apartmanın paslı direklerini sırılsıklam yapmıştı, yan duvara yaslanmış bisiklet cesedi andırıyor, zaten soğuk olan havayı daha da soğuk hissettiriyordu.

Yan yatmış bir trafik işaretinin yanından köşeyi döndüm, paslı basamakları olan fabrikayı geride bırakarak bir dizi evin sonundaki kavşaktan sola kıvrıldım. Bir araba hızlanarak bana doğru geliyordu. Bana yol vereceğini tahmin ettim, ona doğru hareketleniyormuş gibi yaptığımda şoförün ürkek bir tavırla direksiyonu kırdığını görünce haklı olduğumu anladım. Yağmur, birkaç telefon direğinin ilerisinde dev bir elektrik pilonunu kamçılıyordu. Bakışlarımı kaçırdım, ama görmesem de onun orada olduğunu biliyordum tabii.

İstasyona geldiğimde şakır şakır yağmurun altında, yolcusu olmayan bir taksi gördüm. Şoför gözleri hareketsiz, ilgisizce dosdoğru ileriye, boşluğa bakıyordu. Merdivenleri tırmanıp şemsiyemi kapattım. Yağmurla soğuktan kaçıp yere uzanmış evsiz bir adam bana doğru bakıyordu. Bu saatte etrafta serseriler dolaşsa da, adam evindeymiş gibi rahat görünüyordu. Gözlerindeki ifade İşikava'yı hatırlattı bana ve bir an tedirgin oldum; ama yüzü hiç benzemediği gibi yaşı da tutmuyordu. O an aslında bana bakmadığını anladım. Ben yürürken, bir şey varmış gibi sabit bir ifadeyle gözlerini arkama dikmişti. Dikkatimi adamdan uzaklaştırmak için bir sigara yaktım, rayların diğer tarafına geçip köhne basamaklardan aşağıya indim.

Bir markete girip birkaç paket sigarayla bir kutu kahve aldım. Parayı tezgâhtara uzatınca adam tam bir kaçık gibi "Çok teşekkür ederim!" diye böğürdü. Verdiğim para bir gün önceki sapığın parasıydı, ama ondan önceki sahibini bilmiyordum. Banknotun o insanların hayatlarına nasıl şahitlik ettiğini düşündüm; belki bir cinayet mahallindeydi ve katilden bir yerlerdeki bir esnafa, ondan da başka bir yerdeki iyi bir insana geçmişti.

Marketten ayrıldığımda tepemde büyük, şişman bulutlar toplanıyordu ve sayısız yağmur damlasıyla kaplanmış gibi hissettim. Kalbim daha hızlı atmaya başladı; parmaklarımı cebimde esnetmeye çalıştım. Aklımdan bir taksi çevirip kalabalık bir yere gitmek ve kalabalığın ortasında durup parmaklarımı insanların ceplerine sokmak, ellerimi olabildiğince hızlı ve becerikli biçimde kullanarak ardı ardına cüzdanlarını çalmak geçti. Yağmur hız kesmiyor, kalp atışlarım eski düzenine dönmüyordu. Bunun tek ilacı şehir merkezine gitmek, diye düşündüm, ama sonra kendimi toparlamaya çalıştım. Merdivenleri bir kez daha tırmanırken, kendi kendime arkamdaki ısrarcı ayak seslerinin birer yankıdan ibaret olduğunu telkin ettim ve bir sigara yaktım. Evsiz adam ortalarda görünmüyordu. Kalbim tekdüze ve hızlı atarken istasyona girip yine merdivenlerden aşağıya indim. Önümdeki bir ada kavşakta, yağmurun altında trençkotlu bir adam duruyordu. Yanımızdan geçen bir arabanın beyaz farları çiseleyen yağmura ışık saçtı, keskin, altın damlacıkları aydınlattı. Yağmur binlerce iğnecikten oluşmuştu sanki. Uyuyan evsiz adamı gördüm o an, ama trençkotlu adamdan eser yoktu.

Omzumun üstünden bakmaktan vazgeçip aslında evden hiç çıkmamam gerekirdi, diye geçirdim içimden. Bulunduğum yerden pilonu göremesem de sezinleyebiliyordum. Sonu gelmeyecek gibi görünen yağmuru hissettim. Devasa bulutların ve bu bulutların altında yürüdüğümün ayırdındaydım.

4

"Bir milyarderden yüz bin çalmışsan, hiçbir şey çalmış sayılmazsın."

İşikava sık sık böyle derdi. Zenginlerden çalmaktan hoşlanırdı; ben de onunla aynı kafadaydım. Onların cüzdanlarını çalar, ama parayı hiç umursamaz ve hemen harcardı.

"Ama yine de doğru değil" dedim.

Başıyla evetledi, sohbete devam etmeden önce hafifçe sırıttı. Her zaman gittiğimiz köhne barın dar bölmesinde oturmuş gevezelik ediyorduk. Bar sahibi eski bir gangsterdi, ama geçmişi hakkında pek konuşmazdı. Kolları ve bacakları inceydi, çarpık vücudu ona hafif aksak bir görüntü veriyordu. Yaşını tahmin etmek zordu.

"Ama şurası açıkça belli ki mülkiyet kavramı olmasaydı çalmak diye bir kavram da olmazdı, öyle değil mi? Dünyada açlık çeken tek bir çocuk bile olduğu müddetçe, her türlü servet çalıntıdır."

"İyi de bu söylemi, yaptığımız işe bahane olarak kullanamayız."

"Bahane bulmaya falan çalışmıyorum. Aziz olduklarından son derece emin insanlara tahammülüm yok, o kadar."

İşikava bir keresinde, gerçekten basit bir numarayla çok büyük miktarda para çaldı. Yaşlı bir adamın, yanında bir tomar parayla özel bir kulübe gittiğini duymuştu. Adam dini bir kuruluşun yöneticisiydi ve parasıyla genç kadınlara hava atmaktan hoşlanıyordu. Cemaatiyle yaptığı her toplantının ardından coşku ve heyecanını yatıştırmak, kızlarla seks yapmak için elemanlarıyla birlikte o kulübe damlardı. Bir deri bir kemikti, patlak gözlüydü ve güldüğünde dişetlerini göstermek gibi bir alışkanlığı vardı. İşikava yaşlı adamın nakit parasını sakladığı kesenin bir benzerini satın aldı ve kulübün önünde beklemeye başladı. Yaşlı adam ve beraberindekiler arabadan inerlerken, İşikava para kesesini taşımakta olan yardımcıya çarptı, fark ettirmeden aldığı keseyi palto cebine koyarken, içi kâğıt desteleriyle dolu olan sahtesini yere bıraktı. Yaşlı adam yardımcılarıyla birlikte gri binaya girip gözden kaybolmadan önce özür dileyen İşikava'ya bağırıp çağırdı. Para kesesinde on milyon yen vardı.

"Adam on milyon gibi yuvarlak rakamlardan hoşlanıyordu galiba. Aslında kalben kötü biri değildi. Muhtemelen Sudan'da okul yaptırmak, mültecilere filan yardım etmek istiyordu; tıpkı o reklamlarda olduğu gibi. Bilinçaltında yani. Ben de, bilinçaltındaki arzusunu gerçekleştirmesi için ona yardım ettim."

İşikava yüzünü buruşturup çocuk gibi güldü.

"Bak, o Afrika ülkelerinde binlerce bebek doğar doğmaz ölüyor, değil mi? Bunun tek nedeni, öyle bir yerde doğacak kadar şanssız olmaları. Hiçbir şekilde direnç gösteremeden sürüler halinde ölen, bir deri bir kemik, üstleri başları sinekle kaplı çocuklar... Nefret ediyorum bundan."

Doğru mu değil mi bilmem, ama İşikava, kulüpte çalışan suç ortağı yabancı kadına bir milyon yen verdiğini söyledi. Aynı gün bir milyon daha harcadığını, geri kalan parayı kız arkadaşının çalıştığı yabancı ülkedeki bir hayır kurumuna gönderdiğini de...

İşikava oldum olası eline çabuk bir adamdı; tatlı dilliydi de. Geçmişte bir işten çıkıp bir diğerine girer, yankesiciliği sadece paraya ihtiyaç duyduğu zamanlarda yapardı. Onunla tanışmadan önce yatırım dolandırıcılığı yapan, kötü şöhretli bir çeteyle birlikte çalışıyordu.

"Kalabalığın içinde kimselere fark ettirmeden yolumu bulmak özel bir duygu... Zamanın farklı dokuları olduğunu biliyorsun değil mi? Kumar oynarken hissettiğin gerilimle, bir yatırım dümenini başarıyla tamamladığın zaman hissettiğin gerilim aynı. Kanunu çiğnediğin, ya da bir mafya üyesinin sevgilisi gibi uzak durman gereken bir kadınla yattığın an, zaman doygun hale geliyor. Kendinden geçme hali bu. O yoğun anlar yeniden yaratılmayı talep eder, kendileri bir kişiliğe bürünür. Ben o hissi istiyorum. Yankesicilik beni en çok heyecanlandıran şey..."

İşikava, adına dolandırıcılıktan tutuklama emri çıkarılınca, Filipinler'e, oradan da Pakistan'a ve Kenya'ya kaçtı. Döndüğünde ölü bir adamın kimliğine büründü. Yeni bir ehliyeti, pasaportu ve ikametgâhı vardı; görünüşe bakılırsa, o özgür bir adamdı.

"Resmi hikâyeye göre ben Pakistan'da öldüm; şimdi adım Niimi. Bu da, seninle tanıştığımda çoktan Niimi'ydim anlamına gelir. Aslında karmaşık bir mesele, fazla detaya inemem, bazı şeyleri bilmemen daha iyi zaten."

Hayatının, fazla kurcalamamam gereken bir parçası

gereği, İşikava pazartesinden cumaya kadar zamanını bir büroda tek başına oturup telefon başında bekleyerek geçiriyordu. Arada bir arayan olduğunda, telefona, şirketin muhtemelen uydurma olan adını söyleyerek cevap veriyor, postaları alıyor, zaman zaman da resmi bir yetkili gibi görünen bir adam tarafından ziyaret ediliyordu. Benimle birlikte şehre indiği zamanlar, cumartesi ve pazar günleriyle sınırlıydı.

İsteği üzerine ona arkadaşlık etmek için birkaç kez büroya gittim. Kader bu ya, bir gün oradayken o adamla tanıştım. Kapı ardına kadar açıldığında şaşkınlık içinde başımı hızla o tarafa çevirdim; o orada, tam önümde duruyordu. Girişte ışıkları söndürdü ve hiçbir şey söylemeden çevresine bakındı. Neden bilmiyorum, ama onu gördüğüm an o büroya adım attığıma pişman oldum. Adam tek kelime bile etmeden karanlıkta büroya girdi.

Siyah saçları ve güneş gözlükleriyle simsara filan benziyordu, ama yaşını tahmin edemedim; otuz da olabilirdi, elli de... Gölgesi, perdeden sızan loş ışıkta duvar boyunca uzuyor, hareket ettiğinde, doğal olarak o da hareket ediyor ve ayak sesleri garip bir biçimde çınlıyordu. Gözünü İşikava'dan ayırmadan kasayı açtı, içinden on milyon yen kadar para alıp gelişigüzel bir torbaya doldurdu. Sonra dikkatini bir nedenden ötürü bana yöneltti.

"Görüşürüz" diye mırıldandı.

Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu, o yüzden ardından bakakaldım öylece... Adam bürodan ayrıldıktan sonra İşikava, bana ağzımı açma şansı vermek istemiyormuş gibi, yankesicilikten konuşmaya devam etti.

"Yankesicilikten hoşlanmadığım tek bir an oldu. Havai fişek gösterisi vardı. Olağanüstü bir gündü, ama bazen zenginlerin halkla kaynaştığı zamanlar da oluyor, değil mi?"

İşikava'nın yüzüne bakarken ona adam hakkında soru sormaktan vazgeçtim. Sanırım bu konuyu da bilmemem gereken şeyler sınıfına dahil etmişti. Büroya gelen o adamı unutmaya çalışsam da pek başarılı olamadım.

"Otel odasından sevgilisiyle birlikte dışarıyı izleyen orta yaşlı bir adam düşün mesela. Kadın dışarıya çıkmak, yakisoba* yemek veya yürüyüş yapıp gösteriyi izlemek için adamın başının etini yemeye başlar. Ben çocukluğumdan beri havai fişeklere bayılırım. Fakir insanlar havai fişek gösterilerini bedava izleyebilir ve büyük keyif alırlar. Gökyüzünde patlayan fişekler herkesin gözüne güzel görünür."

Bazen İşikava'nın yüz ifadesi o kadar masum oluyordu ki son derece savunmasız görünüyordu. Ancak adamın varlığı büroda hissediliyordu hâlâ; İşikava'nın da gözleri bir oraya, bir buraya kayıp duruyordu.

"Gerçekten harikuladedirler. Bu hayatta, bu dünyada en güzel şeylerden biridir. Ama biz bu güzellikten faydalanmayı biliriz, öyle değil mi? Herkes kendini o muhteşem manzaraya kaptırmışken, biz fırsat kollarız. Biz havai fişek gösterisini izlemeyiz, bizim gözümüz insanların cebindedir. Bu... Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum."

İşikava bunları söyledi, ama benim açımdan büyüleyici olan onun yeteneğiydi. Cüzdanı üç parmağıyla kıstırıp cepten çıkartır ve bana verir, ben cüzdanı açıp içindeki parayı alana dek o bir başka cüzdan daha

* Yakisoba: Japon mutfağında genellikle domuz eti ve sebzeyle yapılan kızarmış erişte. (ç.n.)

araklamış olurdu. Sonra omzunu ilk cüzdan sahibinin omzuna dayar ve gözünü ondan ayırmadan boş cüzdanı cebine koyardı. Benim gözümde onun hareketleri hayatın güzelliklerinden biriydi. O zamanlar bu güzelliğin havai fişekler gibi hızla ortadan kaybolacağı hiç aklıma gelmemişti.

5

Tekrar dışarıya çıktığımda yağmur durmuştu; şemsiyemi yakındaki bisikletin sepetine attım. Paltomu ilikledim, bir nedenden ötürü peşime takılmış olan kediyi görmezlikten gelerek süpermarkete girdim.

İçerisi sıcaktı ve hemen terlemeye başladım. Bir an Taçibana'yı gördüğümü zannetsem de, sonra, onun burada olması için bir sebep bulunmadığını fark ederek rahat bir nefes aldım. Market elemanlarından biri beni izliyordu. Sepetime ekmek, jambon ve yumurta koydum, bir şişe madensuyu alıp kasanın yolunu tuttum.

Tokyo'ya neden döndüğümü anlamaya çalışıyordum. O ince ince planlanmış, şiddetli saldırıdan sonra, buraya geri gelmenin tehlikeli olacağını biliyordum oysa. İşikava'dan haber almayı umuyordum, diğer yandan, gerçek nedenin bu olduğundan emin değildim. Olayların o zamanki gelişimi göz önüne alındığında, İşikava'nın ölmüş olması kuvvetli bir ihtimaldi; burada bulunmamın güvenli olmadığı ise neredeyse kesindi.

Bir ara gözüme bir anne ve çocuğu ilişti; durdum. Mahvolmuş saçlarını atkuyruğu yapmış kadın diziyle çocuğuna hafifçe dokundu. Çocuk o anda, taşıdığı Uniqlo torbasına gizlice bir paket balık filetosu attı. İçine havlu yerleştirilmiş kâğıt torba sallanınca, fileto paketi

gizlenmiş oldu. Kalbim heyecanla çarpmaya başladı ve kendime kızdım. Çocuk annesinin beklentilerini karşılama gayreti içindeymişçesine, malları ciddiyetle gasp ediyordu. Yetenekliydi, kararlıydı, yakalansa bile annesinin suçlanmayacağına inanıyordu. Mavi şortundan sıska bacakları çıkıyordu, yeşil ceketinin kolları ve cepleri yıpranmıştı. Hoparlörlerden neşeli bir müziğin çaldığı markette o ve annesi dikkat çekiyordu. Olduğum yerde durarak çocuğun kıyafetlerini inceledim. O sırada kadın, belki de çok yavaş yürüdüğü için çocuğa şamar attı. İnsanlar dönüp baktılar, ama çocuk gülümseyerek karşılık verdi onlara. Herhalde utandı, diye düşündüm. Yüzünde otomatik bir gülümseme belirmişti; annesinin utancını gizlemeye çalışıyordu, olan biteni izleyenlere, annesinden sürekli böyle muamele gören türden bir çocuk olmadığı gibi, annesinin de bu tipte bir ebeveyn olmadığı mesajını vermeye çalışıyordu.

Kendimi onları takip ederken buldum. Kadın çocuğu bir kez daha diziyle dürtünce, çocuk torbaya birkaç cup noodles* attı. Eli çabuk olsa da, torba annesinin taleplerini karşılayamayacak kadar küçüktü. Reyon koridorunun köşesinden koyu mavi palto giymiş orta yaşlarda bir kadın çıktı ortaya; kadının gözleri anne ve çocuğun üstündeydi. Kadının, hırsızları yakalaması için market tarafından işe alınmış güvenlik sorumlusu olduğuna emindim. Çocuk durumu fark etmiş gibi görünse de annesine bir şey söyleyemedi.

Onlara doğru yürüdüm ve kadını daha yakından inceledim. Otuzlu yaşların ortalarında, kısık gözlü, bezgin bakışlı bir kadındı. Kırmızı eşofman takımı yeni olsa da, sandaletleri çirkin ve kirliydi. Bisküvileri incele-

* Cup noodles: Farklı çeşitleri olan hazır erişte yemeği. (ç.n.)

mek için çömeldi, bir türlü karar veremiyormuş gibi yaparak paketleri parmaklarıyla dürttü ve kendi kendine mırıldandı. Bu kadınla uzaktan yakından bir ilgisi olmasa da, birden aklıma Saeko geldi. Kadın kraker paketine uzandı, oğlunu çağırmaya hazırlanıyordu ki, yanına çömeldim. Bir şey söylemek üzere olduğumu fark ederek durdum ve ayağa kalkmak üzere hareketlendim. Ama kadın yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Onun o halini görünce, söylemek istediğim sözcükler adeta zorla çıktı ağzımdan.

"Yakalandınız."

"Ne?"

Kadın alev saçan gözlerle bana bakarken, korkusunu öfkeyle gizlemeye çalıştı. Çocuk taş kesilmiş halde annesinin yamnda duruyor, sıska ve acınası görünüyordu.

"Şuradaki mavi paltolu kadın... Market için çalışıyor. Sizi gördü. Bugünlerde hemen polise haber veriyorlar, o yüzden o torbadakileri ya satın alın ya da bırakıp çıkın buradan."

Kadının istekleri, çocuğun taşıdığı, içi beceriksizce değiştirilmiş kâğıt torbanın kapasitesini katbekat aşıyordu. Et ve balık torbanın içine gizlenmişti, ama çerez paketinin ucunun şişkinlik yaptığını görebiliyordum. Kasaya yürüyüp kuyruğa girdim. Kalabalıktı; insanlar karıncalar gibi gruplaşmıştı ve herkes terliyordu.

Marketten ayrıldıktan sonra otomatik satış makinesinden, içerdeyken almayı unuttuğum bir kutu kahve satın aldım. Kadın ve çocuk arkamdan yürürlerken bir sigara yaktım. Çocuk annesinin bisikletinin kilidini açtı ve kadının bana doğru yaklaşmasını seyretti.

"Sen de kimsin?"

Bir an için yüzü buruştu, kenarlarından iyice kıstığı

bir gözü kapandı. Karşımda dikilirken tiki kendini iyice belli ediyordu.

"Yaptığım tek şey fark edildiğinizi söylemek, sizi uyarmaktı."

"Benimle alay mı ediyorsun sen?"

Alev saçan gözlerle bana bakarken gözü yine sıkıca kapandı.

"Ben çocuğuma doğru düzgün bakıyorum. Benimle alay etmen hiç de doğru değil."

Arkasında bekleyen çocuk, annesinin öfkesinin ne boyutta olduğunu anlamaya çalışırken, kadının sesi, devrelerinden biri yanmışçasına, anormal yüksek çıkıyordu. Onun yüzüne bakarken bir kez daha Saeko'yu düşündüm.

Saeko bir keresinde "İnsanlar affedilemez bir şey yaptığımı söylediklerinde, bazen kendimi mutlu hissediyorum" demişti. "Kasten yapmamış olsam bile... Çünkü herkese kötü, iğrenç şeyler yapıyorum; kendime de... Çünkü herkesin değerlerini ayaklar altına alıyorum."

Saeko'nun sesi her zaman alçak çıkardı.

"Seninle alay etmiyorum" dedim kadına.

Biraz önce satın aldığım kahveyi paketinden çıkardım.

"Çünkü ben de mağazalarda hırsızlık yapıyorum. Sizi gördükleri için uyardım; bana teşekkür etmelisin."

Kadın gözünü açıp beni baştan aşağı süzdü. Saeko bana hiç bu şekilde bakmazdı.

"Kimsin sen?"

"Bunun bir önemi yok."

"Nerde çalışıyorsun?"

"Çalışmıyorum."

Ona gerçeği söylüyordum, ama o beni baştan aşağı

süzmeye devam ediyordu. Üzerimde, akşamları şehre indiğim zamanlarda olduğu gibi, düzgün giysiler vardı.

"Ama paran var, değil mi? Rahat olduğun bir zaman ara beni. On bin yene hallederiz."

Kadın çantasından kartını çıkardı. Kartın üstünde çalıştığı kulübün adı ve fotoğrafı vardı, ama adres ve telefon numarası tükenmezkalemle karalanmış, geriye sadece cep telefon numarası kalmıştı.

"Makyajlıyken çok daha iyi görünürüm. On bine olur."

Kadın çocuğun koluna yapıştı, onu havaya kaldırıp bisikletin arkasına oturttuktan sonra uzaklaştı. Çocuk arkasına dönüp bakmadı.

6

Hikâyeyi İşikava'dan duyduğumda tren yolunun altındaki yeraltı geçidindeydik. Birkaç cüzdan çalmış, parayı, girdiğimiz barın bölmesinde kırışmış ve bardan ayrılmıştık, ama İşikava gitmeme izin vermedi. Kapalı otoparka doğru yürüdü, sonra fikrini değiştirip tren yolunun altındaki beton yaya geçidine yöneldi. Arada bir bisikletliler geçse de, geçit akşamın bu saatinde genelde sessizdi. Duvar yazılarının altında kahve kutuları ve çürümüş yiyecek kalıntıları vardı. Yüzümün önünde sinekler uçuşuyordu, geçitte ilerlerken elimle onları kovmak zorunda kalıyordum. Biz adım atarken çıkan hışırtılar geçidin alçak tavanının altında hafifçe yankılanıyordu. Geçidin ortasında, içinde ne olduğunu bilmediğim iki küçük plastik torba duruyordu. Torbalardan birini ayağımla hafifçe dürtünce, tuhaf bir elastikiyetle geriye doğru fırladı.

İşikava duvara yaslanarak "Çok hoş bir yer sayılmaz, biliyorum" dedi. "O barda da oturabilirdik tabii, ama dışarısı daha iyi."

İşikava o gün her zamankinden daha çok içmişti. Yüzünü bana döndü, bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki vazgeçip bakışlarını yere yöneltti. Bir sigara yakıp birkaç nefes çekti.

"Ben bir şirket için çalışıyorum." Bunları söylerken gözümün içine bakmadı. "Hayır, belki bir şirket değil. Her neyse, onun için çalışıyorum işte."

Yere çömelip İşikava gibi ben de bir sigara yaktım. Paltomun eteği nerdeyse yere değecekti, o yüzden bacaklarımın arasına sıkıştırıp sırtımı duvara dayadım.

"Ama işlerin geldiği nokta itibarıyla riskli bir durum... Yani olay sadece yakalanma ihtimalinin olması değil; öldürülebilirim de... Hatta daha da kötüsü olabilir. Anlayacağın çıkmam gerek; yani hâlâ çok şey bilmiyorken..."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Dinle sadece."

Geçidin girişinde evsiz bir adam belirdi; adam bizi görünce ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı.

"Şimdi işi bırakırsam, yarı zamanlı çalıştığımdan çıkabilirim... Birine Tokyo'dan ayrılmak istediğimi söyledim. Beni tanıyorlar, polise ötmeyeceğimi bilirler. Ama bir şekilde onun kulağına gitmiş. Benim gibi önemsiz birinin ayrılması mesele değil, ama o buna izin vermez."

"Kim? İzin vermeyecek olan kim?"

"Büroda gördüğün adam... Kendine Kizaki diyor, ama gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum. Şirketin, ya da her neyse o şeyin patronu o."

O an kötü bir şeylerin olacağı hissine kapıldım.

"Bana ayrılabilirsin, ama önce bu işte bizimle birlikte ol, dedi. Böylece pasaport ve diğer işlerde ödeşeceğimizi söyledi. Çünkü keyfim yerinde, dedi. Hatta işten bana pay vereceğini söyledi. Sonuçta nerde olursam olayım, ona her zaman müteşekkir olmalıymışım."

"Peki, iş neymiş?"

"Silahlı soygun."

Dizlerimin çözüldüğünü hissettim.

"Ne?"

"Düşündüğün gibi değil... Peşinde oldukları şey, birtakım evraklar aslında. Hedef borsa yatırımcısı, yaşlı bir adam... Anlaşılan soygun görüntüsü vererek parayla birlikte o evrakları alacaklar. Oldukça sertler, bu tipler sabırsızlandıklarında genellikle öyle olurlar zaten."

"Ne tür evraktan söz ediyorsun?"

"Bilmiyorum."

İzmaritimi yağmur oluğuna atıp ayağa kalktım.

"Kulağa pek de tekin gelmiyor. Ayrılsan iyi edersin."

"Eh, sorun da burada zaten."

Duraksadı. Geçidin bir süredir titreşmekte olan lambalarından biri pes ederek ruhunu teslim etti.

"Bana işe seni de katmamı söyledi. Seni tanıyor."

"Ne?"

"Eskiden Tanabe'nin çetesindeydin, değil mi?"

Kalbim hızla atmaya başladı.

"Gerekli bilgileri önceden toplayıp soygunu gerçekleştirecekler. Zengin adamın evinin anahtarları, evde kasa olup olmadığı gibi bilgilerden söz ediyorum. Bunlar amatör tipler değil, gerçek profesyoneller. İstihbarat Kizaki'nin emrindeki bir adamdan geldi. Tabii patronun kaynağı da işten pay alacak. Kizaki seni de böyle buldu zaten."

"Patronun kaynağı dediğin bu adam... Ne iş yapıyor?"

"Bilmiyorum. Yakuza'nın paravan adamı olduğunu sanıyordum, ama pek de öyle görünmüyor. Nasıl desem; tuhaf biri, çok tuhaf... Çok konuşup çok gülüyor; bazen cinayet işlediğine dair dedikodular da var."

Kendi kendine mırıldanan takım elbiseli genç bir adam girdi geçide. Bizi görünce sustu, adımlarını hız-

landırıp diğer taraftan gözden kayboldu. Ardında güçlü bir alkol kokusu bıraktı.

"Kaçamaz mısın?"

"Kolay iş değil. Birkaç kişi ondan kaçmaya çalışsa da hepsinin sonu ölüm olmuş. Duyduğum kadarıyla acımasız biri. En azından bu yönüyle Yakuza'ya benziyor."

"Ona güvenemezsin."

Başımızın üstünden bir tren geçti; çıkardığı sese bakılırsa yük treniydi bu. Gergindim, içimde ılık bir şeylerin küt küt attığını hissettim. Kısa bir süre sonra sıcaktan başka bir şey hissetmeyeceğimi biliyordum. Kule önümde belirdiğinde pis plastik daha net görünür hale geldi. Gözümü ete benzer iğrenç çöplere diktim.

"İyi de silahlı soygun demek cinayet demek, değil mi? Bundan hiç hoşlanmadım..."

"Hayır, öyle olmayacak."

"Neden?"

"Olaya polisin karışmasını istemiyorlar da ondan. Yaşlı adam soygun kurbanı olsa bile polise gidemez. O para, kaçırdığı vergiden geliyor; dahası evraklar da polisin kesinlikle ilgisini çekecek türden şeyler. Ama onu öldürdükleri takdirde olay polisin sorumluluk alanına girer."

"Ama hâlâ karanlık bir yanı var" desem de fazla üstüne gitmemeye karar verdim.

İçimdeki o zonklama hissi iyice belirginleşmişti. Çekip gittiğim takdirde İşikava'ya neler olabileceğinden çok, işlerin tuhaf bir yöne doğru gittiğine dair hissim endişelendiriyordu beni. O günlerde ne zaman bir karar almam gerekse eylemsizlik yerine eylemi, beni dünyadan uzaklaştıracak yolu seçerdim. İşikava'nın arkasından yürürken, zaman çevremde kesif biçimde asılı

kalmıştı. Ilık ve esnek bir şey tarafından sıkıştırılmış gibi hissediyordum. Saeko'nun yüzü gözümün önüne geldi, geçitten çıkarken daha önce fark etmediğim demir kuleyi gördüm. Kule, ucu soğuk gökyüzüne karşı korunmasız halde orada, karanlıkta dikiliyordu.

İşikava kararlaştırılan saatte Taçibana'yı istasyona getirdi. İlişkilerinin geçmişini bilmiyordum, ama Taçibana bazen bizimle birlikte yankesicilik işlerine çıkar, bizi sınıtarak izlerdi. Tek kelime bile konuşmadan, İşikava'nın hep tek başına çalıştığı büroya gittik.

Masa ve iskemleler çoktan gitmişti ve mekân boştu. Yere oturduk, çok geçmeden içeriye üç adam girdi. Bu durum beni daha da çok gerdi, çünkü zamanlama, adamların bizi takip ettiklerini gösteriyordu. İşikava onları tanımıyormuş gibiydi. Ellerinde büyükçe üç çanta vardı, çantaları, mobilya taşıyan hamallar gibi alelade bir tavırla bir köşeye bıraktılar.

İçlerinde en uzun boylu olanı otururken boğuk bir sesle "Demek o adamlar sizsiniz" dedi.

Kırklı yaşlarda görünüyordu, ama yüzü garip çizgilerle kaplı olduğundan doğru bir tahmin yapmak güçtü.

"Sizler işi yüzünüze gözünüze bulaştıracak tiplere benzemiyorsunuz. Hepiniz baştan aşağı sahtekâr tiplisiniz."

Birer şişe su attı önümüze. Benimkini açmakta tereddüt ettim, ama Taçibana gözlerini adamlardan ayırmaksızın suyunu içmeye başladı. Diğer adamlar otuzlu yaşların ortalarında orta yapılı tiplerdi. Uzun boylu adam gibi onların da yüzleri çizgi doluydu. Biri asker tıraşı olmuş, diğerinin de saçları dik, kısa ve üstü düz

kesilmişti, her ikisinin de üstünde kirli birer rüzgârlık vardı.

"Şimdi size planı anlatacağız ve akşam uygulamaya geçeceğiz. Biliyorum, biraz son dakika oldu, ama kimsenin korkup fikrini değiştirmesini ve sağda solda plandan söz etmesini istemiyoruz. Kendinizi hazırlayın. Adam başı beş milyon alacaksınız. Sorusu olan?"

İşin karşılığında ödenecek para, akıl almaz derecede büyüktü. İşikava'ya şöyle bir baktım, ama hiçbir tepki göstermedi; Taçibana da öyle... Gözümü konuşan adamdan ayırmadım ve çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

"Niimi muhtemelen size plandan genel olarak bahsetmiştir, ama burada en önemli şey, iş esnasında ondan başka kimsenin tek bir kelime bile etmeyecek olması."

Uzun boylu adam konuşurken kapı açıldı ve Kizaki içeriye girdi. Nedense benim için sürpriz bir gelişme oldu bu, ama diğer üç adam da şoke olmuşa benziyordu. Kizaki, markasını bilemediğim siyah bir takım elbise giymiş, güneş gözlüğü takmıştı, sol bileğinde de saat vardı. Saatin markasını da çıkaramadım. Boynunda dikkat çekici, mor bir yara izi görünüyordu. Uzun boylu adam bir şeyler söylemeye başladıysa da, Kizaki onun sözünü kesti.

Yüzü, gülümsemeye benzeyen bir biçimde çarpılırken "Bugün yapacak bir işim yok" dedi.

Adamlar sustular. Sessiz ortamda soluk alıp verişimi duyabiliyordum. Adamların gerginliği bulaşıcı gibiydi; gözümü sessizlikte etrafta dolanan adama diktim. Çevresindeki herkes ve her şeyden ayrışıyor, insanların dikkatini bir şekilde üstüne çekiyordu sanki. Etrafına bir şeyler yayıyormuş gibiydi; cildimin, açık hava-

ya maruz kalan yerlerinin karıncalanmaya başladığını hissettim. Bizi izlerken eğleniyordu.

Taçibana'ya doğru dudak bükerek "Sonunda tanıştık" dedi.

Burada onu ilk gördüğüm zamanki halinden tamamen farklı olarak, çok neşeli bir hali vardı. Taçibana sakin görünmeye çalışarak gülümsüyor, ama yine de şıpır şıpır terliyordu.

"Peki... Bakın, bu çok önemli." Kizaki emrindekilere döndü. "Bu size güvenmediğim anlamına gelmez. Şimdiye dek sizden istediğim her şeyi layıkıyla yerine getirdiniz. Ama şimdi onlarla ben konuşacağım, çünkü yapacak başka bir şeyim yok."

Üç adam başlarını salladılar. Kizaki çevik bir hamleyle aramızdaki boşluğa attı kendini. Boğazımın kuruduğunu hissedip bir yudum su içtim. Adam burnumuzun dibindeydi.

"Bir işi gerçekleştirmede en önemli şey planlamadır. Plansız suç işlemeye kalkanlar beyinsizdir."

Bunları söylerken bir sebepten bakışları üzerimdeydi.

"Ama beyinsiz oldukları için yine de o suçu işlerler; ellerinde değildir. Diğer yandan, gerçekten akıllı insanlar da kanunları umursamazlar. Aslına bakarsanız, kanunlar olmasa, suç işlemek de sıkıcı bir şey olurdu, değil mi?"

Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım.

"Sonrası, cesaretle alakalıdır. *Suç ve Ceza* kitabını biliyor musunuz? Okumamışsınızdır herhalde. Raskolnikov'un cesareti yoktu mesela."

Arkasına dönmeden pozisyonunu hafifçe değiştirdi ve dik saçlı adama sıkı bir yumruk salladı. Şoke olsam da

belli etmemeye çalıştım. Dik saçlı öne doğru kapaklandı, yerde omzunun üstünde yatarken, Kizaki onun kulağının çevresine vurmaya, başını yere çarpmaya devam etti. O esnada çıkan ses odada yankılandı. Nefesimi tuttum. İçgüdülerim kılımı kıpırdatmamamı söyledi bana.

"Bunun anlamı şu; buna benzer beklenmedik bir şey görseniz bile paniğe kapılmayacaksınız."

Yumruklara muhatap olan adam yavaşça ayağa kalktı, yüzü gözü şiş halde yerine oturdu. Kizaki bana doğru döndüğünde yüz ifadesinin değişmediğini gördüm, ama şimdi hırıltılı biçimde nefes alıp veriyordu. Bu durumun harcadığı fiziksel çabadan çok, heyecandan kaynaklandığı hissine kapıldım. Bakışlarımı kaçırdım.

"Tamam, şöyle açıklayayım. Belki size söylemişlerdir, ama her şeyden önce siz ikiniz çenenizi kapalı tutacaksınız. Şu yaşlı adamın, yatırımcının evine gideceğiz. Bu adam dünyadan fışkıran pisliklerin kusursuz örneklerinden biridir..."

Dik Saçlı'ya şöyle bir baktım yine. Göz göze geldiğimizi hissettiğim anda bakışlarımı nereye kaçıracağımı bilemedim.

Biraz önceki şiddet gösterisinden sonra Kizaki'nin alçak sesi daha net duyulur oldu. Ceketinin altına resmi iş gömleğine benzer bir şey giymişti.

"Eve bir araçla gideceksiniz, o yüzden adresi bilmenize gerek yok, ama evin planını ezberlemeniz şart. Oldukça büyük bir yer çünkü..."

Uzun boylu adam bir plan serdi ortaya. Elleri hafifçe titriyordu. Adamlardan hiçbiri Kizaki'nin orada olduğu gerçeğini kabullenebilmiş görünmüyordu. Ne saldırıya uğrayan, ne de Asker Tıraşlı kıllarını kıpırdattılar; ikisi

de taş kesilmişti sanki. Gözlerini Kizaki'den ayırmadan dururlarken, boncuk boncuk terliyorlardı.

"Evde yaşlı adamla genç bir kadın yaşıyor. Kadın evin kâhyası, ya da metresi gibi bir şey... Adamın karısı orada değil. Yani sadece iki kişi var. Eskiden o kadın gibi iki kadın daha vardı, ama ikisi de hamile kalıp ayrıldı. Bir de sekreter var aslında, ama o da bu hafta yabancı bir ülkeye tatile gitti. İşiniz, kadının gözünü korkutmak ve yolumuza çıkmasın, bir başka deyişle bize yardımcı olsun diye bağlamak. O kadını sadece Niimi tehdit edecek ve onunla Çinliymiş gibi konuşacak. Bu işi nasıl yapacağınız size söylendi, değil mi? Ne de olsa silahlı soygun konusunda da tecrübelisiniz."

Adam İşikava'ya bakıp dudaklarını büktü. İşikava hafifçe salladı başını.

"Kadın çok güzel, ama aklınıza herhangi bir şey gelmesin. Kadın konusunda açlık filan çektiğinizi sanmıyorum. Abazansanız, alacağınız beş milyon yenle istediğiniz kadını becerebilirsiniz. Evet, size beş milyon ödeyeceğiz. Sorusu olan?"

Bunu ikinci kez duyuyordum, ama yine de başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Buradaki haydutların hepsi kuş beyinli... Hiçbiri işe yaramaz... Kadın gördüklerinde kendilerini kontrol edemezler. Arkalarında sperm ve tükürük bırakırlar; kadını öldürmeye kalkıştıklarında kadın karşı koyar ve tırnaklarının altında adamların derileri kalır."

Üç adam bu sözlere hafifçe güldüler.

"Para konusunda da aptalca fikirlere kapılırlar. Ama bu tip şeylerle ilgili sizden yana bir endişem olmaz diye düşünüyorum. Siz aptal değilsiniz. Tanabe'den, Nişimura'nın parayı bölüşmek konusunda onlara hiç-

bir zaman zorluk çıkarmadığını duydum."

Duygularımı belli etmemek için elimden geleni yapsam da şıpır şıpır terlememe engel olamıyordum. Bu benim gerçek adımdı. Ama adımı ne Tanabe, ne İşikava, ne de bir başkasına söylemiştim. İşikava'yla göz göze gelmeye çalışsam da başaramadım.

Adam Taçibana'ya döndü.

"Seni bilmiyorum, ama başaracağını sanıyorum. Hırslı bir delikanlısın; bunu yüzünden okuyabiliyorum. Hırslı biri bu kadar para için hayatını riske atmaz. Neyse, planımız şu... Kadının yatak odası şurada... Eve yerleştirdiğimiz dinleme aletlerinden anladığımız kadarıyla yaşlı adam kadını odasına çağırıyor, ama kendisi onun odasına hiç gitmiyor. Yani eve girer girmez üçünüz kadının odasına gidecek ve onu bağlayacaksınız. Kadın odasında değilse, doğrudan yaşlı adamın odasına geçecek ve onu orada zapt edeceksiniz. Yaşlı adamla uğraşmanıza gerek yok. Siz sadece kadınla ilgilenin, ona odaklanın. Ne olursa olsun, çığlık atmasına izin vermeyin. Bu kadar basit."

Kizaki çok konuşmaktan sıkılmış gibi sık sık içini çekiyordu. Uzun boylu adam konuşmayı ondan devralmaya çalışsa da, elini havaya kaldırarak susturdu onu. Bunu yaparken boynundaki yara izini daha net gördüm.

"Aslına bakarsanız, plan oldukça ilginç... Keşke ben de size katılabilseydim. Yaşlı adamın kasasında, vergiden kaçırdığı seksen milyon yen var. O kasada para dışında ihtiyacımız olan bazı evrakları da saklıyor. Diğerleri adamı tehdit edip kasayı açtıracaklar. Sizin bu işe karışmanıza gerek yok; hatta mümkünse, o esnada olayı izlemeseniz daha iyi olur. Ama bu pek müm-

kün gibi görünmüyor; birçok kişi gözünü paradan ayırmaz, tıpkı gözünü güzel bir kadından ayıramadığı gibi... Adamı korkutmak için Japon kılıcı kullanacaksınız. Tabanca gerçekçi görünmez; birini korkutmak ve çabuk sonuç almak için soğuk çelikten iyisi yoktur. Kadını bağlamanız için size ip vereceğiz. Bu, Çinli soyguncu çetesinin bir ay önce kullandığı tipte bir ip olacak. Sadece Çin'de satılan giysi, eldiven ve çoraplar giyeceksiniz; hatta giysilerden biri, o çetedekilerden birinin giydiği bir giysi olacak. Diğer adamlar kurnazca bir şey yapacak ve o giysiyi kapıya sıkıştırıp arkalarında kumaş lifi bırakacaklar. Kirpiklerinizin düşmesini önleyen ve yüzünüzü tamamen kapatan özel koruyucu başlıklar takacaksınız. Elimizde iki tip ayakkabı var; tabanı kumlu ayakkabılar ve Çinli çetenin giydiği ayakkabıların tabanlarıyla aynı modelde tabanları olan diğer ayakkabılar. O çetenin tamamı Şincuku'daki bazı adamlar tarafından ortadan kaldırıldı; kemiklerini bile bulamazlar artık. Yaşlı adam kendi idam fermanını imzalar, vergi kaçırma olayından ve evraklardan polise söz etmeye karar verirse, polis o Çinli çetenin peşine düşer, bizim değil. Ve çete çoktan eşek cennetini boyladığı için, soruşturma çıkmaza girer. Polisin, suçun, artık var olmayan insanlar tarafından işlendiğini düşünmesini sağlayacağız. Kusursuz bir işin ilk şartı bu.

Cinayet filan işlenmeyecek, o yüzden rahat olun. Birini öldürdüğünüz takdirde polis olayı ciddiye alır, soruşturmayı genişletir. Ortada, böylesine aptalca bir şey yapmamız için bir neden yok. Yaşlı adamla kadını öldürmektense, onları, polisi yanlış yönlendirmeleri için kullanmak bizim için çok daha iyi. Hepsinden önemli-

si de yaşlı adamın, esasında evrakların peşinde olduğumuzu bilmemesi."

Derin bir nefes aldı.

"Bizi ele verebilecek tek bir şey bile yok. Her şey yolunda gidecek; yani yaşlı adamın birkaç saat içinde parasını ve evraklarını kaybedeceği kesin gibi. İşi yüzünüze gözüne bulaştırıp arkanızda delil bıraksanız bile, sizi bize bağlayacak hiçbir şey yok ortada. Bu büro bugün itibarıyla artık yok; büroyu bizimle ilintilendirecek her şey çoktan ortadan kaldırılmış vaziyette. Tutuklanır ve öterseniz, polise söyleyebileceğiniz tek şey, bir grup esrarengiz gangsterle çalıştığınız olur. Aslına bakılırsa, gerçek de bu. Yine de, polise soruşturmada yardım etmeye karar verirseniz, silahlı soygun yüzünden uzun süre hapis yatarsınız. Ama o duvarlar sizi sonsuza dek koruyamaz. Dahası, içerde de dostlarımız var. Kendinizi onlara karşı korumayı ve hapishaneden sağ salim çıkmayı başarsanız bile, dışarı adımınızı attığınız anda ölürsünüz. Karanlık tipler tarafından kaçırılmak ve öldürülmekten söz etmiyorum; ölümünüz o şekilde olmaz. Kalabalıkta ruhunuz bile duymadan bir kadın tarafından bıçaklanır, uzun mesafeden atılmış bir kurşun yer, aynı asansöre bindiğiniz biri tarafından şişlenirsiniz; bu tür bir ölümden söz ediyorum.

Bir başka deyişle, yapmanız gereken şey, hatadan uzak durmak. Sakın yakalanayım demeyin. İş bitsin, teşekkür edip paranızı alın ve bana müteşekkir kalın. Hepsi bu kadar..."

Yüzüne rahatlık çöktü ve bir sigara yaktı. Boş büroya sessizlik hâkim oldu; uzun boylu adamın su şişesinin kapağını açarken çıkardığı tıkırtı bile kulağa çok yüksek geldi. Kizaki'yi sigara içerken izliyor, burada da-

ha önce neden hiç sigara içmediğimi merak ediyordum. Dik Saçlı'nın yüzü biraz önceki haline kıyasla daha da şişmiş gibiydi. Taçibana hafif bir nefes aldı, bir itirazı varmış gibi ağzını açtı. İşikava ise sessizdi.

Taçibana "Emin olmak için sormak istediğim bir iki soru var" dedi. "Birincisi, kullanacağımız araç güvenli mi? Öyle büyük bir evin kilidini nasıl açacağız? Bir de, paramızı ne zaman alacağız?"

Kizaki boğazını temizledi, yüzünde bıkkın bir ifade, sigarasını söndürdü. Soruyu cevaplaması için eliyle uzun boylu adama işaret etti.

"Araç bir minibüs... Plakası işi bilen biri tarafından değiştirildi. Polis bizi durdursa bile, plakayla ruhsatımız birbirine uyumlu olacak. Polis plakayı aldı diyelim; araç resmi olarak kayıtlarda var olmadığından bizimle bağlantı kurmaları imkânsız. Daha da önemlisi, bugün trafik kontrol noktalarının, hız kontrol kameralarının nerde olacağını tam olarak biliyoruz. Başka ne sormuştun?"

"Kilidi. Hayır, parayı ne zaman alacağımızı..."

"Parayı her şey bittikten sonra size araçta vereceğiz. Daha sonra bir toplantı ayarlayıp bir araya gelmekten daha güvenli. Bu arada evin anahtarının bir örneği elimizde mevcut... Açmak için dikkat ve yetenek gerektiren bir kapıdan söz ediyoruz; o kapı için gecenin o saati gürültü çıkarmayı göze alamayız."

Kizaki ayağa kalkınca diğer üç adam da onu uğurlamak üzere kalktılar. Bu işi neden kendi başlarına yapmadıklarını ve bizi kullanma zahmetine girdiklerini sormak istesem de yapamadım.

Kizaki "Anlaşıldı mı?" diye sorsa da, sesinden konuya ilgisini yitirdiği belliydi. "Unutmayın, bütün suçlar ay-

nı değildir. Plansız bir soygun aptallığın zirvesidir. Kâr ufak, risk büyüktür. Bu adamlar böyledir işte, ama ben onlara sistemi öğretirim. Polislerin çalışma şeklini anlar ve onları tersinden uygularsanız, çok şey öğrenir ve yakalanmazsınız. En önemli şey plandır. Önemsiz işler için etrafta dolanacağınıza kafanızı kullanın. Şimdi yaşlı adamın evine gideceksiniz, çünkü size bunu yapmanızı emrettim. Soygun esnasında olan biten her şeyi dikkatle izleyin ve o anın keyfini çıkarın. Birçok insanın hayatında yaşamayacağı bir şeyi yaşayacaksınız."

7

Sabaha karşı saat birde minibüse bindik ve giysilerimizi orada değiştirdik. Üstümüze bir şekilde cuk oturan giysileri giyerken, minibüsün içini keskin bir vücut kokusu sardı. Diğer adamlar zemindeki minderi kaldırıp siyah bir kapağı açtılar.

Uzun boylu adam çıkardığımız giysileri kapağın altındaki boşluğa tıkıştırırken "Kılıçlar burada, koltuğun iç kısmında" dedi. "Buraya uyuşturucu filan, her şeyi koyarız. İnsan bile sakladığımız olur."

Bir süre bekledik. Sonunda kapı açıldı ve daha önce hiç görmediğim bir adam minibüse girip şoför koltuğuna oturdu. Adam diğerlerini başıyla selamlayıp motoru çalıştırdı. Arada trafik ışıklarında durarak dar sokaklardan dolana dolana gidip şehrin karanlığında yol alıyorduk.

Hiç konuşmadan sigara içtik, boş gözlerle pencereden dışarıya baktık. Bir ara gözüm bisikletli bir adama takıldı. Sonra yanımızdaki arabada giden orta yaşlı çiftin ne kadar iyi giyimli olduğunu fark ettim. Noel geliyordu ve evlerde dikkat çekici ışıklandırmalar vardı. Duvarlara tırmanan ışıklı Noel Baba'lar gördüm; evler sıra sıra kırmızı, yeşil ve mavi renkli ışıklarla pırıl pırıldı.

Uzun boylu adam "O sadece şoför" dedi. "Bizi gideceğimiz yere bıraktıktan sonra minibüsü bir süreliği-

ne gözden uzak bir yere park edecek. Evin önünde şüpheli bir aracın görülmesini istemeyiz. Her şey yolunda giderse, onu cep telefonundan arayacağım, o da minibüsle dönecek. Parayı alacağız, size minibüse dönmeniz için işaret ettiğimde hep beraber geleceksiniz. Benim sizden sonra etrafa biraz çekidüzen vermem gerek; evdekilerin bizi ihbar etmemeleri için önlem almalı, onları bağlamalı, telefon hatlarını filan kesmeliyim. Neyse, sonuçta çok seri hareket etmemiz gerek."

Tren yolunu geçerek hafif meyilli bir yolda ilerledik. Noel süsleri konusunda birbirleriyle yarışan evleri arkamızda bırakırken, etraf gittikçe kararıyordu. Uzun boylu adam "İşte burası" dediğinde, başımı kaldırıp baktım ve iki katlı büyük, yeni bir ev gördüm. Kare tasarımı bana son moda iş yerlerini hatırlattı. Bahçesi o kadar geniş değildi, ağaçlar rastgele seçilmiş ve dikilmiş gibi, birbirleriyle uyumsuzdu. Uzun boylu adamın söylediğine göre, burası yaşlı adamın Tokyo'daki eviydi. Mahalle, varlıklı ailelere ait benzer evlerle doluydu, yollar ve sokak lambaları bakımlı görünüyordu.

Minibüsün içinde koruyucu başlıklarımızı giydik ve kınları birbirine benzeyen kılıçlarımızı aldık. Kılıçlar tipik Japon kılıçlarından değildi, daha çok, asalet ve zarafetten yoksun kaba, büyük boy mutfak bıçaklarını andırıyordu. İnsanda sadece korku uyandırmak için tasarlandıkları belliydi. Minibüs eve doğru yavaşça ilerledi, tamamen durduktan sonra Kizaki'nin adamları etrafı kontrol ettiler.

O ana dek hiç konuşmamış olan yeşil rüzgârlıklı adam "Önce ben gidip kapıyı açacağım" diye fısıldadı. "Unutmayın, Niimi'den başka kimse konuşmayacak. Siz ikiniz, çenenizi kapalı tutun."

Adam kılıcı beline yerleştirdikten sonra minibüsten indi, bahçe kapısını dikkatle açarak evin girişine yöneldi. Tam o sırada verandanın ışığı yandı. Büyük bir şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Yeşil rüzgârlıklı adam bahçenin ortasında, herkesin görebileceği şekilde cascavlak ortadaydı. Taçibana bir şey söylemeye çalışsa da, uzun boylu adam elini kaldırıp susturdu onu.

"Sadece bir ışık" dedi. "Ondan başka yok. Evi en ince ayrıntısına kadar kontrol ettik. O lambanın hiçbir şeyle bağlantısı yok. Etrafta kimseler olmadığı için, sorun değil. Basit bir güvenlik önlemi sadece..."

Dik Saçlı anahtarı kilide sokup kapıyı araladı ve gelmemizi işaret etti. Hepimiz minibüsten indik, karalara bürünmüş bir sıra adam, aydınlanmış bahçeden geçip verandaya yürüdük. Evleri soyduğum eski günlerden kalma o boğaz kuruluğu ve gerginlik hissi bir kez daha üstüme çullandı. O sırada minibüs yavaşça hareketlenip uzaklaştı. Uzun boylu adam herkesin eve girdiğine emin olduktan sonra kapıyı yavaşça kapattı.

Girişten evin içine doğru soğuk, sessiz ve karanlık bir koridor uzanıyordu. Birisinin evine ayakkabılarını çıkarmadan girmenin getirdiği, o tüyler ürpertici yabancılık hissini hatırladım. Koridor boyunca Taçibana ve İşikava'nın peşi sıra kadının yatak odasına doğru yürürken arka taraftaki banyonun önünden geçtik. Yaşlı adam muhtemelen ikinci kattaki odasındaydı. Diğerleri merdivenleri ağır adımlarla tırmanarak gölgelerin içinde kayboldular. Kadını bağlamamız ve onu yaşlı adamın odasına götürmemiz gerekiyordu.

Ahşap kapının dışında durup derin bir nefes aldık. İşikava kapıyı hafifçe itti ve hep birlikte içeri daldık. Oda büyük ve karanlık olsa da, köşedeki yatağın üs-

tünde yatan kişinin hatları oldukça belirgindi. İşikava elinde çeşitli uzunluklarda kestiği koli bantlarıyla yatağa yaklaştı. Kadın karşı koyduğu takdirde İşikava ve Taçibana onu zapt edecekler, ben de kılıcımla onu korkutacaktım. Nefesimi tutup kılıcın kınını sıkıca kavradım. İşikava ses çıkarmadan hareket etmeye alışkındı. Koli bandını tam uyuyan kadının ağzına yapıştırıyordu ki Taçibana bir şeyin üstüne bastı. Parçalanan plastiğin kulak tırmalayan sesini duyduğum anda ona döndüm. Yataktan kadının belli belirsiz, zayıf sesi geldi. İşikava elini kadının ağzına dayayıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın birkaç kez başını sallasa da bir müddet içgüdüsel olarak karşı koymaya çalıştı, hırıltılı sesler, zayıf iniltiler çıkardıktan sonra sonunda sessizleşti. İşikava'nın başucundaki lambayı yakmasıyla birlikte, Taçibana, kadının paniklemesini önlemek için kılıcını yavaşça çekti. Kadın uzun kılıca, İşikava'nın kollarına ve bana dikti gözlerini; o sırada ben kapı ağzında duruyordum. İşikava'nın işaretiyle kadın yataktan kalktı; bu sırada hızlı hızlı burnundan soluyordu. Üstünde gecelikten başka bir şey yoktu, iç çamaşırı da giymemişti. İşikava onu odanın ortasına oturttu, elindeki iple ellerini arkadan bağladı.

Kadın ince yapılı, uzun boylu ve çok güzeldi. Elleri arkadan bağlıyken, geceliğinin altındaki göğüsleri iyice belli oluyordu. Dehşet içinde kıvranırken, uzun bacaklarını savunmasız biçimde önüne uzattı. Can derdine düşmüş, vücudunu dert etmeyi tamamen unutmuştu. Tüm kıvrımları olanca netliğiyle gözler önündeydi, etrafına parfüm kokusu yayıyordu. Yaşadığı korku, içinde bulunduğu zor durum, ateşe uçan pervaneler misali bizi ona doğru çekiyordu ve o bunun farkında bile de-

ğildi. İşikava ışığın önünde kadının ellerinin iyice bağlandığına emin oldu, sonra yine kulağına bir şeyler mırıldandı ve bir parça koli bandı kesip ağzına yapıştırdı. Dehşete kapılmış bu harikulade kadın çevresindeki diğer her şeyden çok dikkati çekiyor, kendisinden başka her şeyi yok ediyordu. O an Saeko'nun görüntüsü geldi gözümün önüne. Bir süre sonra gözlerimi kadına diktiğimi fark edip bakışlarımı kaçırdım.

Taçibana'nın da İşikava'nın da kadına gerektiğinden daha fazla dokunmadığını söyleyebilirdim. İşikava yataktan aldığı pamuklu, ince örtüyle kadının üstünü örttü, sonra bağlı kollarından kavrayıp ayağa kaldırdı. İkisi onu ortalarına alıp yukarı kata çıkardılar. Kadının şampuanının güçlü kokusuyla, kime ait olduğunu bilmediğim birinin üzerimdeki rüzgârlığa sinmiş vücut kokusunun birbirine karıştığını hissettim.

İkinci katta yaşlı adamın yatak odasından ışık sızıyordu. Zayıf sesler çalındı kulağıma; kapıyı açtığımızda ışıktan gözümüz kamaştı. Üç adam kılıçları ellerinde, odanın ortasında duruyordu, beyaz saçlı bir adam kolları iple sıkıca bağlanmış halde, böcek gibi yere çökmüştü.

Kizaki'nin adamları bir kadına, bir bize baktılar, sonra yaşlı adama dönerek aralarında Çince bir şeyler konuştular. Yaşlı adam gözleri büyümüş halde onları izledi. Adamlar bize işaret edince biz de kılıçlarımızı çektik. Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden gözlerini bize dikti; gözleri doğal olmayan bir biçimde pörtlemişti.

"Seni öldürmeyeceğiz, o yüzden zaman kaybettirmeden kasayı aç."

Uzun boylu adamın Japoncasının aksanlı olmadığı, Japoncayı akıcı konuşan bir yabancı taklidi yaptığı dikkatimi çekti.

"Lütfen..."

Yaşlı adamın sesi vahşi bir kuşun sesi gibi çatlaktı.

"Daha kaç kez tekrarlamam gerek?"

"Beni öldürürseniz kasayı açamazsınız."

Yaşlı adam hafi bir direnç gösterse de, sesi titrek çıkıyor, sürekli terliyordu.

"Patronum fark etmeyeceğini söyledi; yani seni ister öldürür, ister yaşamana izin veririm. Öldürmeye karar verirsem kasayı yanımıza alır, kendi yerimizde açarız. Anlayacağın bizim için değişen bir şey olmayacak. Tamam, yeterince gevezelik ettik. Söyle bakalım şifreyi."

Dik Saçlı kılıcını sallayarak ağır adımlarla yaşlı adamın yanına geldi.

"Dikkat et de kanı üstüne bulaşmasın. Arkasına geç ve boğazını kes."

"Tamam."

Yaşlı adam inledi.

"Beni gerçekten öldürecek misiniz?"

"Tamamen sana bağlı."

"Altı, beş, iki, iki, bir, yıldız, yıldız, sıfır, beş."

Dik Saçlı odanın köşesindeki rafa monte edilmiş olan kasanın önüne oturdu. Numaraları tuşlayınca kasanın kapağı açıldı. Uzun boylu adam cep telefonunu çıkardı, Çince kısa bir konuşma yaptıktan sonra kapattı.

Kasada bize söylenen miktar olan seksen milyon yenden çok daha fazla para vardı. Taçibana gırtlaktan gelen alaycı bir ses çıkardı. Uzun boylu adam Dik Saçlı'nın önüne beyaz bir torba attı; Dik Saçlı paraları sessizce torbaya yerleştirmeye başladı. Sıra evrak tomarı ve zarflara geldiğinde yaşlı adam sızlanmaya başladı.

"Durun! Sadece parayı alın."

Uzun boylu adam Çince bir şeyler söyledi ona.

"Ha?"

"Evet, hisse senetlerini, tapuları ve diğer şeyleri de alıyoruz."

"Hayır. Onlar hisse senedi değil. Sizi hiç ilgilendirmeyen şeyler."

Dik Saçlı gözünü evraklara dikti.

"*Wo kan bu dong*. Ne yazdığını okuyamıyorum. Anlamıyorum."

"Doğruyu söylüyorum!"

"Kes sesini."

Uzun boylu adam sinirli bir tavırla Dik Saçlı'ya işaret edince yaşlı adam sustu. Kadınsa hâlâ boş gözlerle etrafa bakınıyordu. Yaşlı adam kıvranıyor, elini bağlayan iplerden kurtulmaya çalışıyor, ne yapacağım bilmez halde sağa sola sallanıyordu. Dik Saçlı torbayla ayağa kalkarken, o kâğıtların hisse senedi olmadığını defalarca tekrarladı. Uzun boylu adam kapıyı işaret edince hepimiz odadan dışarı çıktık. Odadan ayrılmadan önce, kadının sersemlemiş olduğunu, iskemlesinde uzun bacaklarını bir yana devirmiş, oturduğunu gördüm. Üstündeki yatak örtüsü de yere düşmüştü.

Dik Saçlı ön kapıyı açıp etrafına bakındı. Sıra sıra evler, geldiğimizde olduğu gibi sessizdi. Minibüsün yavaşça evin önüne yanaştığını gördüm. Dik Saçlı'nın işaretiyle birlikte dışarı çıktık. Bahçe kapısının önünde duran minibüsün kapısı sessizce açıldı. Her şey fazlasıyla kolay olmuştu.

Taçibana heyecan ve korkudan aklını yitirmişçesine "Diğer adam ne olacak?" diye sordu.

Sanırım uzun boylu adamdan söz ediyordu; odadan çıkmayıp orada kalan adamdan...

"Biraz bekle. Sana söyledi ya... Yarım kalmış işlere

çekidüzen verdikten sonra gelecek. Evdekiler hemen polisi ararlarsa başımız belaya girebilir."

Onlar konuşurlarken uzun boylu adam evden dışarı çıktı ve gelip minibüsün yolcu koltuğuna yerleşti. Minibüs buraya gelirken olduğu gibi yavaşça hareketlendi.

Daha önce, çetelerin bir üyesiyken, iş bittiğinde herkes rahatlar, kahkahalar havada uçuşurdu. Ama bu adamlar tek bir kelime bile etmediler. Sakin biçimde rüzgârlıklarını çıkardılar, her gün yaptıkları işi yapıyormuşçasına başlıklarını ve para torbasını minibüsün zeminindeki boşluğa yerleştirip kılıçları koltuğun içine koydular.

İşleri bitince yorgun biçimde içlerini çektiler. O sırada yanımda oturmakta olan İşikava parmaklarıma dokunup elime bir kâğıt parçası tutuşturdu.

Taçibana "Hah" dedi. "Madem bu kadar kolay olacaktı, işi kendi başınıza yapamaz mıydınız? Yani bize neden ihtiyacınız vardı ki?"

İşikava'nın elime tutuşturduğu not yüzünden dikkatim dağılmış olsa da adamların verecekleri cevaba kulak kesildim.

Uzun boylu adam bir sigara yaktı, lütfediyormuş da konuşuyormuş gibi arkasına dönmeden cevap verdi.

"İşi üç kişi de yapabilirdik, ama garanti olsun diye kalabalık gitmek daha iyiydi; böylece evdekiler kendilerini sayıca azınlıkta hissedeceklerdi. Ayrıca, yaşlı adamın işbirliği yapmaması durumunda kasayı taşıyacak birkaç kişiye ihtiyacımız olacaktı. Sorduğun diğer soru neydi?"

"Neden biz?"

"Aslında bu iş için sırada bekleyen başkaları vardı; arkadaşlarımız... Ama patron, Niimi'nin şehirden ayrılacağını duyunca fikrini değiştirdi. Açıkça söylemek

gerekirse, sizler bir tür figüransınız. Patron sizler gibi serserilere para dağıtmaya bayılır."

Ayak bileğimi kaşıyormuş numarası yaparak başımı hafifçe eğdim ve notu okudum. "Bir an evvel Tokyo'dan ayrıl. Yarın akşam 7'de Şin-Yokohoma İstasyonu, kuzey çıkışında" yazıyordu.

Taçibana "Yine de..." dedi.

"Sen ısrarcı bir pisliksin, öyle değil mi? Patronun aklından başka neler geçiyordu, bilmiyorum. Neyse, şanslı adamlarsınız; dediği gibi, ona müteşekkir olmalı ve ortadan kaybolmalısınız. Patronun sizi bu iş için tutmasından çok daha garip şeyler var ortada. Tüm bunlar onun fikriydi. Bildiğim bir şey varsa, o da iş için bizden birilerini kullanmamızı istediğinde, o kişilerin asla, ama asla çuvallamadığı... Sizi gördüğümde sorun çıkarmayacağınızı anlamıştım. Patron, ayrılmadan önce Niimi'den son bir iş yapmasını istedi; amacı ona biraz para kazandırmaktı sanırım. Bir çeşit iyilik gibi yani, anlatabildim mi? Eskiden patron gibi adamlara rastlanırdı, ama çok değil... Patron gençleri sever. Size hiçbir şey yapmayacak. Sizin gibi ciğeri beş para etmez adamlar uğruna kendisini zor duruma düşürmez, merak etmeyin. Pakistan'da Niimi'ye yardım ederken bile, onun bakış açısıyla her şey bir oyundan ibaretti. Bu iş için yapılan plan da en başından beri kusursuzdu. Kadını bağlamak, sizlerin iş sırasında gıkınızı çıkarmamanızı sağlamak çok da zor değildi. Her halükârda şanslıydınız."

Uzun boylu adam esnemesini bastırarak sigarasını söndürdü. Minibüs karanlık arka sokağı geride bıraktıktan sonra terk edilmiş bir fabrikanın önüne çıktı.

"Tamam, yeterince uzaklaştık... Kenara çek."

Adamlar minibüsten inerek kıyafetlerini değiştirme-

ye başladılar. Dışarıda yumuşak et parçaları misali sağa sola saçılmış lastik şeritler, paslanmış, köhne bir prefabrik yapı ve pencereleri kırık beyaz bir kamyonet gördüm. Üstümü değiştirirken adamlardan biraz uzak durmaya gayret etsem de İşikava ne yapmak istediğimi anlamadı. Hiçbir şey söylemeden üstündekileri çıkarıp kendi giysilerini giydi.

"Gelin de size paranızı vereyim."

Dik Saçlı bunu söyledikten sonra minibüsün kapısını açtı, içeri girip elinde bir tomar parayla tekrar dışarı çıktı.

"Beş milyon yen. İtirazı olan? Çantada keklik bir işti değil mi? Yani, bu para tam anlamıyla sokağa atılmış bir para bence."

Paraları elimize tutuşturdu. Uzun boylu adamın esnediğini, şoförün gözlerini ovuşturduğunu gördüm.

Uzun boylu adam "Yolda bir yerde sizi indireceğiz, böylece bir taksi filan tutar, gideceğiniz yere gidersiniz" dedi. "Niimi, direksiyona sen geçer misin? Şoförle ben bütün gece uyumadık. Bu halde kaza yapma ihtimalimiz var."

Minibüs sıra sıra evlerin olduğu dar sokaklardan ilerleyerek otoyola çıktı. Uzun adam ve şoför uyuklarken, Dik Saçlı Niimi'ye yolu tarif etti ve ona duracağı yeri söyledi. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Uzaklardaki alışveriş merkezinin dışında etrafta başka mağaza görünmüyordu, sokak lambalarının arasındaki mesafe oldukça açıktı ve etraf loştu.

"Acele edin ve inin. Parayı iyice saklayın. Siz yankesicisiniz, üzerinizde gizli cep filan olmalı. Neyse, polislere enselenecek kadar aptal olduğunuzu sanmıyorum."

Taçibana minibüsten inerken ben de onu takip ettim.

İşikava da inmeye hazırlanıyordu ki Dik Saçlı durdurdu onu.

"Kusura bakma, ama minibüsü biraz daha sen sürer misin? Bu adamlar kendilerinden geçtiler. Bu araçtan kurtulmamız için Şinagava'ya gitmemiz gerek. Hiç olmazsa yolun yarısına kadar sen götürürsün."

İşikava "Hayır, ben..." diye başlamıştı ki Dik Saçlı kahkahayı bastı.

"Amma da korkaksınız. Tamam, sadece Kannana'ya kadar... Oradan itibaren direksiyona ben geçerim. Zor olacak, ama neyse."

İşikava'ya baktım. Başını hafifçe salladı, ben de tek kelime etmeden kapının gözümün önünde kapanmasını izledim. Minibüs hareketlendi, yavaş yavaş hızlanıp kısa bir süre sonra karanlıkta gözden kayboldu. Etraf aniden sessizliğe büründü.

Taçibana ile birlikte bir süre sessizce olduğumuz yerde durduk. Arada bir geçen arabalara bakarken bir sigara yaktım ve İşikava'yı düşündüm. Taçibana'ya, İşikava'nın verdiği nottan söz edince o da bir sigara yaktı.

"Tokyo'yu terk et diyor, ha?" Belli belirsiz gülümsedi. "Bilirsin, korkağın tekidir o. Her şey yolunda gitti, değil mi? Neyse, benim buralarda takılmaya niyetim yok. Buluşmam gereken insanlar, düzmem gereken kadınlar var."

"Ben şehirden ayrılacağım galiba."

"Ne istersen onu yap. Ama süper bir iş çıkardık. Çok kolaydı; yakalanmamız da söz konusu değil."

Bir an sessizleşti, aklına bir şey gelmiş gibi görünüyordu.

"Patron dedikleri o adam kim?"

"Kimin umurunda? Adı Kizaki mi ne... Neyse, bilmemek daha iyi... Dediği gibi, ona müteşekkir olmalıyız."

Taksi bulmak için alışveriş merkezine yürüdük. Durağa iki taksi yanaşırken, Taçibana izmaritini dramatik bir tavırla yere fırlattı.

"Eh, bir daha buluşacağımızdan eminim" dedi. "Bizim gibiler günün birinde illa ki yeniden bir araya gelirler."

Taksiye atlayıp doğrudan Şin-Yokohoma'ya gittim. Şehrin bulanık bir görüntüsü vardı, binalar ve boş sokaklarda yürüyen insanlar şafak vaktinin maviliğinde süzülüyor gibiydiler. Taksiden inip istasyonun karşısındaki iş oteline girdim. Resepsiyondaki kadın hesabı kapatıp otelden ayrılma saatinin yaklaştığını tekrarlayıp durdu bana. Ona iki akşamlık ücret ödemenin sorun olmayacağını söyledim, parayı verip odama çıktım.

Yatağa uzandığımda vücudumun hâlâ gergin olduğunu fark ettim. Hâlâ minibüste ve aynı zamanda yaşlı adamın evinde olduğum hissini bir türlü atamıyordum üstümden. Gözüme uyku girecek gibi görünmüyordu, o yüzden aklımdan odaya bir fahişe çağırmak geçti, ama bu saatte birini bulamayacağımı düşündüm. Bir sigara yakarak bundan sonra başıma neler gelecek acaba, diye düşündüm. Ne yapacağımı ve ne uğruna yaşayacağımı düşünmekten alamadım kendimi. Gözümün önüne yatak odasında elleri bağlı kadının görüntüsü geldi ve bir kez daha Saeko düştü aklıma.

Gün boyu doğru dürüst uyuyamadım. İşikava'nın notta belirttiği saate, yediye az zaman kalmıştı. İstas-

yonun kuzey girişinde dolanan kalabalığa baktım; benim uykusuz halime kıyasla hepsi, enerjik ve zinde görünüyordu, onlara bakmak bile hafiften başımı ağrıttı.

Saat sekiz, sonra dokuz oldu, ama İşikava ortalarda yoktu. Orada oturmuş art arda sigara yakıyordum. Neon ışıkların altında, insanların giysilerinin rengi gözlerimi acıtıyordu. Gürültülü biçimde gülen bir çifte baktım; duvara yaslanmış bir işadamına baktım; saatime, ayakkabılarıma baktım. Ellerini havaya kaldırmış halde bana doğru gelmekte olan adama baktım, sonra onun başka birine el salladığını fark ettim. Tam o sırada yaşlı bir evsiz adam yanıma yanaştı.

Adam gözümün içine bakarak "Bundan sonra ne olursa olsun" dedi.

Kalbim hızla atmaya başladı. Çevremde, yüzleri hayal meyal seçilen binlerce insan birbirine gülümsüyordu.

"Hayatına hâlâ değer veriyorsan, ortalarda fazla görünmemeye çalış. İlgimi çekiyorsun. Bir ara tekrar görüşelim."

Dik dik baktım adama. Nefes alışverişim hızlanınca bilinçli olarak yavaşlatmaya çalıştım.

"Sen de kimsin?"

"Bu bir mesaj... Biraz önce takım elbiseli bir adamdan aldım."

Evsiz adam cebinden bir şişe viski çıkardı.

"Mesajın devamı var mı?"

"Ah, sonrası nasıldı?" Adam öksürdü ve yüzünü buruşturdu. "'Şimdilik gitmene izin veriyorum. Nereye gidersen git, ama bana müteşekkir ol.' Sanırım hepsi buydu."

İstasyona gidip rastgele bir bilet aldım ve hızlı trenin gelmesini bekledim. Bekleme salonundaki televiz-

yon bangır bangır bağırıyor, spiker haberleri sunuyordu. Bir ara ekranın değişmesiyle birlikte haber başlığını gördüm: Temsilciler Meclisi Üyesi Bay XX Öldürüldü. Manşetin üstünde evini soyduğumuz yaşlı adamın fotoğrafı vardı.

"Olaydan yara almadan kurtulan görgü şahidine göre, saldırganlar yabancıydı. Bay XX'i kasayı açmaya zorladılar ve sonra onu kılıca benzer bir silahla öldürdüler. Şehir polisi olayla ilgili soruşturma açtı; bu olayın sorumlusunun, son yıllarda faaliyetlerinde ciddi bir artış görülen Çin organize suç çeteleri olduğunu düşünüyorlar. Ve Diet'te de..."

Ertesi gün bir başka siyasetçinin özel sekreterinin intihar ettiğini, bir kamu kuruluşunun başındaki ismin tren raylarına düşerek trenin altında kaldığını ve bir bilim teknolojisi şirketinin başkanının, ortadan kaybolmasının ardından ölü bulunduğunu öğrendim. Hisse senetleri fiyatları aniden ve olağanüstü bir biçimde yükseldi, sonra sert biçimde düştü. Bir bakan sağlık sorunlarını öne sürerek istifa etti ve ondan kısa bir süre sonra, aynı partinin üyesi bir başka siyasetçi öldü.

O akşam Tokyo'dan ayrıldım.

8

Yıkık dökük bir işyeri binasına yaslandım, paltomu rüzgâra siper edip bir sigara yaktım. Ellerim cebimdeyken, buz gibi havayı boynumda ve omuzlarımda hissettim. Binadan, benzerliklerinden ötürü ikiz olabilecekleri düşündüğüm, üniformalı orta yaşlı iki kadın çıktı; kadınlar yanımdan geçerken şüpheli gözlerle bana baktılar. Parmaklarım bir türlü ısınmıyordu; alışveriş merkezine girip bir kutu sıcak kahve aldım. Konser salonuna doğru yürürken, ellerimi sıcak kahve kutusuna sardım.

İçeride, salonun sigara içilen bölümünde e-postalarıma bakıyormuş gibi yaparak bir sigara daha içtim. Bir ara bir telaş sezinledim, başımı kapılara doğru çevirdiğimde konser bitimi dışarıya akın eden insan kalabalığını gördüm. Konser klasik müzik konseri olduğundan, dinleyicilerin büyük bölümü yaşlı ve zengin tiplerdi. Program Berlioz'un *Symphonie Fantastique*'i ile, Elgar'ın *Enigma Variations*'ı idi; yani pek fazla çakozlamadığım şeyler.

Taksi durağına doğru ilerleyen dinleyicileri takip etmeye başladım ve aralarından en şık görünen emekli çifti seçtim. Parmaklarımı cebimde esnetirken, yavaşça yürüyüp yanlarına yaklaştım. Yüzlerinde mutlu bir ifade, birbirlerine bakıyor, Fransız orkestra şefine öv-

güler düzüyor ve şefi bir dahaki sefere Fransa'da dinlemekten söz ediyorlardı. Adam kahverengi, kalın bir Loro Piana ceket giymişti, kadının üstündeyse krem rengi, kalın bir paltoyla Gucci atkı vardı. Adam torunlarına hediye almayı teklif edince, kadın gülümseyerek kabul etti öneriyi. Biraz önce sona eren konserin hoş anısı yüzlerine yansımıştı, dinledikleri harikulade müziğin etkisiyle keyifliydiler. Yaşlı adamın yüzündeki yumuşak çizgiler, hayatları boyunca yanlış bir dönemece sapmadıklarının ve tek bir yanlış adım atmadıklarının göstergesiydi.

Adamın cüzdanı muhtemelen paltosunun iç cebinde duruyordu; o yüzden garanti bir hareket tarzı benimsemem gerektiğini düşünerek ona dosdoğru çarpmaya karar verdim. Ama sonra adam sıcak bastığını söyleyerek adımlarını yavaşlattı ve düğmelerini çözmeye başladı. Hemen arkasında pozisyon aldım ve vücudumu kullanarak diğer insanların bakış açısını kapattım. Karısı adama yardım etmeye başlamadan önce işi bitirmek zorundaydım. Adam düğmelerini çözüp de paltosunu çıkarmaya başladığı anda solundan yaklaşarak elimi belli bir açıyla uzattım, işaret ve ortaparmağımı cebine daldırıp cüzdanı kavradım. Tam o anda parmaklarım, adamın güler yüzlü ifadesine, çiftin kolay hayat tarzlarına dokunmuş ve hissetmişti sanki. Cüzdanı kaldırıp ceketimin kolundan içeriye kaydırdım. Sonra adamın sol tarafından geçip uzaklaşırken, onun ceketiyle cebelleştiğini gördüm. Karısı ona bir şeyler söyledi ve yardımcı olmak için kolunu uzattı.

Cüzdanda 220.000 yen, birkaç kredi kartı ve çiftin torunlarıyla çektirdikleri küçük bir fotoğraf vardı. Gülümseyen çocuk, kadınla adamın arasında durmuş, yü-

zü gerçekten mutlu bir ifadeyle aydınlanmıştı. Cüzdanı, temsil ettiği her şeyi reddedercesine, alelacele posta kutusuna attım. Bir dizi işyeri binasından bir tanesinin tepesinde parıldayan bir paratoner gördüm. Paratoner dimdik duruyor, güneş ışınlarını yakalıyordu. Bakışlarımı kaçırıp bir kez daha kalabalığa daldım.

* * *

Bir taksi çevirip apartmanıma yakın bir yerde indim. Yolun diğer tarafında, çürümekte olan binaların gölgesinden bağırarak ve koşarak gelen, uzun saçları kahverengine boyanmış küçük bir çocuk gördüm. Paslanmış işaret levhalarını geçip graffitiyle kaplı duvarların yanındaki kepenkleri indirilmiş dükkânlara baktım boş gözlerle. Aklımdan bir sigara yakmak geçti, ama sonra fikrimi değiştirdim. Ağzımda bir şeyler olsun istiyordum hâlâ; o an parmaklarım cebimdeki sakız paketine gitti. Bir araba önümden hızlanarak geçti. Bu, çok uzun zaman önce satın aldığım ve aklımdan tamamen uçup gitmiş olan sakız mıydı, yoksa onu kahve almaya gittiğimde mi araklamıştım, emin değildim.

Sonunda bir sigara yakıp paltoma iyice sarındım ve toparlanmaya çalıştım. Anacaddeye çıktığımda, ağır ağır yürüyen insanların arasında, markette annesiyle birlikte hırsızlık yapan çocuğu gördüm. Elinde aynı torba, yalnız başına aynı markete doğru yürüyordu. Bir an aklımdan eve gitmek geçse de, birkaç saniyelik tereddüdün ardından çocuğun peşine takıldım.

Çocuğun üstünde mavi şortla yeşil, eski püskü bir rüzgârlık vardı. Et reyonuna yürüdükten sonra bir an durakladı, sonra göz açıp kapayıncaya dek dilimlenmiş

birkaç et kapıp torbaya attı. En yakınındaki paketi seçmişti, hareketleri akıcıydı. Hayatının gidişatı doğduğu anda belirlenmiş de, sürekli olarak güçlü bir akıntıya karşı kürek çekiyormuş hissine kapıldım.

Sonra sebzelere doğru hareketlendi. İndirim reyonunun çevresinde gruplaşmış birkaç ev hanımının arasından geçti, kadınları kendine siper ederek azar azar patates ve soğan araklamaya başladı. Sağ elini kullanıyor, patates ve soğanı son derece hızlı biçimde kavrayıp torbasına zulalıyordu. Onu izlerken, o yaşlarda acaba hangimiz daha yetenekliydik, diye merak ettim. Ama ne kadar iyi olursa olsun, markette tek başına dolaşmakta olan bir çocuk dikkati çekerdi; dahası, kâğıt torba seçimi de son derece yanlıştı. Müşteri gibi davranan orta yaşlı bir kadının onu gözlediğini fark ettim; kadın belli ki hırsızları yakalaması için market tarafından tutulmuş bir güvenlik görevlisiydi. Bu seferki başkaydı, uzun saçlı bir kadındı. Şüpheli hareketleri olan yaşlı bir adamın peşine düşmüştü, ama gözünü çocuktan da ayırmıyordu.

Çocuk izlendiğinin farkında olmadan içki raflarının önünde durdu. Kafası karışmış, ne yapacağına karar veremiyor gibiydi. Sanırım buna neden olan şey, çalmayı düşündüğü şeyle torbanın boyutunun uyumsuzluğuydu. Market güvenlik görevlisinin dikkati çocuğun üstündeydi. Bir an gözümün önünde, çocuğa uzanan yüzlerce kolun görüntüsü belirdi. Suçlayıcı ifadelerin, alev saçan gözlerin, acıma ve şok dolu fısıltıların bombardımanı altında, minik bedeniyle savunmasız halde, "o tipte bir çocuk" diye ifşa edildiğini getirdim gözümün önüne. Gidip yanında durdum. Beni görünce çok şaşırdı, hafifçe titrerken yüzünü başka yöne çevirdi.

"Seni gördüler" dedim. "Torbayı bırakıp dışarı çık."

Çaresiz bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Geçen sefer olduğu gibi... Seni gördüler. Sakın yapma."

Bizi izleyen kadına doğru yürüdüm. Beni fark edince başını çevirdi, çömelip şeker çeşitlerini inceliyormuş gibi yaptı. O sırada çocuk torbasına arka arkaya üç kutu bira attı, sonra hızlı adımlarla süt ürünleri reyonuna yürüdü. Orada başını sağa sola çevirip bir şeyler aranmaya başladı; belki de kendisine çalması söylenen şeyin yerini tespit etmeye çalışıyordu. Peşinden gittim. Kadının bize bakmadığına emin olduktan sonra hemen bir alışveriş sepeti kaptım, çocuğun elinden torbayı alıp sepetin içine koydum.

"Yeter" dedim. "Ben senin için satın alacağım bunları."

İlk tepkisi karşı koymak oldu, ama sonra benimle baş edemeyeceğini anlayıp durdu. Yüzü kirliydi, ama uzun kirpikleri, iri ve berrak gözleri vardı.

"Başka neye ihtiyacın var?"

Cevap vermedi. Rüzgârlık cebinden bir kâğıt parçasının ucu görünüyordu; katlanmış kâğıdı alıp açtım. Tükenmezkalemle yazılmış bir alışveriş listesiydi bu. Düzensiz, eğik elyazısı muhtemelen annesine aitti.

Gıda maddelerini sepete koyup yürümeye başladım. Çocuk benimle geldi. O esnada marketin güvenlik görevlisi bizi gördü ve bir anda çocuğun yanında bitivermiş yetişkine, yani bana şüpheyle baktı. Sonra sepettekilere çevirdi başını, ardından köşede gözden kaybolan, şüpheli yaşlı adamın peşine takıldı. Çocuk hiçbir direnç göstermeden durumu kabullenmiş, peşimden geliyordu. İş için giyindiğimden, üstüm başım onunkilerden daha gösterişliydi. Belki de benim gibi birine enselendiği için utanıyordu. Durup yüzüne baktım.

"Yeteneklisin, ama sana bu işi nasıl yapman gerektiğini göstereyim. İzle beni."

Listede kalan tek şey yoğurttu. Elimi yoğurtların dizili olduğu rafa uzatıp karar vermeye çalışıyormuş gibi yaptım. Sağımı, solumu kontrol ettim, yoğurt kutusunu kapağından tutup hafifçe vurdum ve ceket kolumdan içeriye attım. Sonra elimi sola kaydırıp üç kutu daha kaydırdım koluma. Çocuk hareketlerimi büyük bir ciddiyetle izledi, sonra dönüp biraz önce bir mucizeye şahitlik etmiş gibi dik dik baktı yüzüme. Kolumu indirdiğimde yoğurtların yere düşmemesinden etkilendiği belliydi.

"Şimdi, diğerlerini satın alacağız, tamam mı?"

Çocuğun cevap vermesini beklemeden kasaya gidip ödemeyi yaptım. Marketten dışarı çıkınca aldığım malzemeleri çantasına koydum.

"Buraya yine gelemezsin. Güvenlik görevlisi seni tanıyor artık."

Çocuk bir omzu taşıdığı torbanın ağırlığından çökmüş halde, bana baktı.

"Malzemeyi havlunun altına gizlemek iyi fikir olabilir. Ama artık durman gerek. Bir çocuğun kâğıt torbayla dolaşması hiç de doğal görünmüyor, hemen dikkat çekiyorsun. Ayrıca o kadar çok şeyin o torbaya sığması mümkün değil. Sonra hareketlerin... Hedefe çok bariz biçimde hamle yapıyorsun. Mağazadan bir şey araklarken, insanları şaşırtmak için başka şeyler de yapmalısın."

Yüzünün ciddileştiğini görerek bakışlarımı kaçırdım.

"Tamam, şimdi al bunları ve evine git."

Cebimde bulduğum sakızı sert sert çiğneyerek yürüdüm ve arkama bakmadan uzaklaştım oradan.

9

Uyandığımda boynum ve omuzlarım ter içindeydi. Kâbus gördüğümü düşündüm, ama neydi, net olarak hatırlayamadım. Evlerin ve elektrik direklerinin çok uzağında, sis içinde bir kule vardı. Yüzeyine geometrik desenler oyulmuş, muhtemelen yüzyıllardır orada duran taştan bir kuleydi bu. Devasa ve müphem, dimdik gökyüzüne yükseliyordu.

Art arda iki sigara içerken İşikava'yı düşündüm. Taçibana'ya rastladığımda onu daha çok sıkıştırabilirdim, ama söylediklerine de güvenemezdim. Beni yalanlarıyla yönlendirmesi fikrinden hoşlanmıyordum. İşikava'nın çalıştığı büro şimdi bir güzellik salonu olmuştu.

Birden huzursuz hissettim kendimi; dışarıya çıkmalıydım. Nereye gideceğime karar vermeye çalıştım. Lüks bir otelin resepsiyonuna, seçkin bir mağazaya, hatta Haneda Havaalam'na bile gitmeyi düşündüm, ama sonra fikrimi değiştirdim. Kapıyı açtım; ne yapacağımı yürürken planlayacaktım. O sırada çatlak zeminli koridorda oturan çocuğu gördüm. Böyle bir eski çöplükte bile kendini evinde hissediyor gibiydi. Kapı ağzında durdum, boş bir ifadeyle ve yerinden kımıldamadan bana baktı.

"Ne işin var burada?" diye sordum.

Hiç tepki vermedi. Ondan ayrıldıktan sonra beni takip ettiğini biliyordum, ama onca yolu tepip buraya kadar geleceğini asla düşünmemiştim. Elinde, bir öncekine göre daha büyük boyda bir kâğıt poşet vardı. Ama esas meselenin poşetin boyu olmadığını biliyordu galiba.

"Bu kez ne oldu?"

Bir kâğıt parçası uzattı elime. Bir el ilanının arkasına, okunaksız ve çarpık elyazısıyla yazılmış bir listeydi bu.

300 gr domuz eti
Zencefil
Marul
Nilüfer çiçeği kökü
Havuç
3x500 ml Super Dry
Dilimlenmiş kalamar
Cup noodles (istediğin bir çeşit)

Annesi bir erkek misafir için yemek yapmaya hazırlanıyordu belki.

"İmkânsız... Bunlar çalmaya uygun şeyler değil. Konserve, paketlenmiş işlenmiş sebze gibi şeylere yönelmelisin."

Çocuğun üstünde yine o mavi şortla kirli yeşil rüzgârlık vardı, sağ eliyle bacağını kaşıyıp duruyordu. Bu hareketi üşüdüğü için mi, yoksa yerleşmiş bir alışkanlık olarak farkında olmadan mı yaptığını çıkaramadım, ama kolunun hareketi hipnotize ediciydi. Çantamı almak için eve döndüğümde, elinde sıkıca tuttuğu kâğıt torbasıyla

peşimden geldi. İşikava beni o halde görse gülerdi. Hafifçe gülümsedim. Sonra evden çıkıp bir taksi çevirdim, taksi yanıma yanaşırken çocuk ilk kez konuştu.

"Nereye gidiyoruz?"

Çocuğun sesi, henüz ortamın etkisiyle yıpranmamıştı, ince ve saftı.

"O markete dönemezsin. Seni izlerler. Başka yere gideceğiz."

Şoföre gideceğimiz yeri söyleyip arkama yaslandım. Çocuk bir sebepten, dudakları sımsıkı kapalı, yüzünde arzulu bir ifade, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Büyük bir alışveriş merkezinin giriş katındaki dev bir süpermarkete girdik. Bir sepet aldım. Sonra birkaç parça dilimlenmiş domuz etini, araklayacağım malzemeleri, fermuarı açmama gerek kalmadan içine atabileyim diye desenli bölüme gizlenmiş yarığı olan, siyah torbama attım.

Çocuk elimin hareketlendiğini görür görmez sürekli torbaya bakmaya başladı.

"Paltomun kenarına sıkıca tutun" dedim ona. "Bana babanmışım gibi davran ve yanımdan ayrılma. Vücudun torbayı gizlemeye yardım eder."

Torbamı doldururken, kamuflaj olsun diye sepete de birkaç kutu hazır yemek attım. Bu kez market güvenlik görevlisi, emeklilik yaşı yaklaşmış, gözlüklü bir kadındı. Alışveriş arabası normal bir müşteri gibi gözükmesi için ağzına kadar doldurulmuştu. Ancak kadın uzun süredir görevde olmalıydı ki, o malzemelerin içinde tek bir paket çabuk bozulan gıda yoktu. Güvenlik görevlisinin gö-

zü, uzun beyaz ceketini bir o yana bir bu yana sallayarak reyon boyunca yürüyen, saçlarını kahverengine boyamış kırklı yaşlarda bir kadının üstündeydi.

"Burada kal, ama gözünü o kadından ayırma."

Beyaz ceketli kadın bir elinde alışveriş sepeti, alelacele cebine bir çikolata kutusu tıkıştırdı. Güvenlik görevlisi bunu gözden kaçırmış olsa da, bir dolap çevireceğinden emin olduğu kadını takibi sürdürüyordu. İkisi birlikte köşeyi dönüp gözden kayboldular.

"Kadın hasta herhalde..."

"Hasta mı?"

"Fark etmeden bir şeyler çalmak... Böyle insanlar var."

Renk vermemeye dikkat ederek sözlerime devam ettim.

"Belki yankesicilik bir hastalıktır. Buna erken bunama da deniyor. Ama garip, son derece gizemli bir şey... Bilinçaltı neden insanları bir şeyler çalmaya yönlendirir? Bu yönelim illa çalmak mı olmalı? Sence de bu, doğamızda kökleşmiş bir şey mi?"

Çocuk sorunun cevabını bilmediğini ifade etmek için başını iki yana salladı.

"Ama şimdi şans bizden yana. Burası çok kalabalık ve güvenlik görevlisi burada değil."

Listede yazılı olan her şeyi torbama atarken, sepetimi de bira, su ve jambonla doldurdum. Sonra kasada parayı ödedim ve marketten ayrıldık.

Bir parka gittik. Çocuğa hazır yemeklerden birini verince tek kelime bile etmeden yemeye başladı. Bir şişe de su verdim, ama çok az içti. Eti, omleti o kadar çabuk midesine indirdi ki, bir an boğulacak sandım.

Bir bira açıp biraz jambon atıştırdım. Gökyüzünde kara bulutlar toplanıyor, güneşi engelliyordu. Uzaklarda, ellerindeki Gameboy'ların ekranına odaklanmış halde bir bankın etrafında kümelenmiş bir grup çocuk vardı.

"Çocukken, çalacağın şeyler konusunda dikkatli olmalısın" dedim. "Yoksa işin zor..."

Ağzındaki lokmayı çiğnerken başını kaldırıp bana baktı.

"Şeker ya da en fazla gazoz filan gibi bir şey olmalı. Marketten sebze çalmak senin için hiç de kolay bir şey değil."

Rüzgârlığına dokundum.

"Mesela bu rüzgârlığın içine bir torba diktirebilirsin. Sonra cebinde bir delik açtırır, çaldığın şeyleri o torbanın içine atarsın. Ya da ön tarafında, kapak kısmıyla gizlenecek şekilde, fermuar boyunca bir yarık açtırırsın. Her şeyi o torbaya atar ve torba ağzına kadar dolmadan çıkar gidersin."

Çocuk ben daha ne olduğunu anlamadan yemeği silip süpürdü.

"Ya da bir çanta alırsın yanına. Okul çantası çok dikkat çeker; omuza asılan bir çanta olabilir. Çantada benim kullandığım torbadakine benzer bir yarık açarsan, her türlü şeyi içine atabilirsin. Tabii bir de cüzdan çalma işi var."

"Ben o işi de yaptım."

Gözü parkın diğer tarafındaki çocuklardaydı.

"Annemle birlikte, kalabalık bir trende."

"Gerçekten mi?"

"Yaşlı bir adamın cüzdanının ucu cebinden dışarı fırlamıştı. Onu oradan alabilirmişim gibi geldi bana. Me-

rak ettim, denemek istedim ve aldım. İçinde yedi bin yen vardı. O zamandan beri birkaç kez yaptım. Trenlerde, kendi başıma..."

"Haydi, bir deneme yapalım o zaman."

Cüzdanımı arka cebime koyup ayağa kalktım. Çocuk farkında değilmiş gibi yaparak sol bacağıma çarptı. Ağırlığını sola vererek sağ eliyle cüzdanımı aldı.

"Fena değil, ama bu işi yapmamalısın. Yani, hâlâ eğlence olarak görüyorsun ve alışkın değilsin. Neyse, aslında bu iş iki veya üç parmakla yapılır. Başparmağını böyle kullanmazsın. Ama parmakların kısa olduğu için mecburen böyle yapıyorsun sanırım ve henüz yeterince güçlü de değilsin."

Biramı bitirdim.

"Bir alet de kullanabilirsin. Cüzdanı kavrayacak, balık oltasına benzer sivri uçlu bir alet."

"Sende o aletten var mı?"

"Ben alet kullanmam. Ama kullanan ünlü bir yankesici biliyorum."

Çocuk gözünü bana dikerek "Kim?" diye sordu.

"Barrington diye bir adam. Uzun zaman önce İngiltere'de yaşamış bir İrlandalı. Asilzadelerin evlerine davet edilen bir tiyatro topluluğunda çalışıyor, zenginlerin paralarını gözü kara çalıyordu. Aletlerini kendi yapıyor, çok başarılı biçimde kullanıyordu. Elçilerin, parlamento üyelerinin keselerini çaldı; hatta papaz kılığına bile girdi. Ona Yankesicilerin Prensi adını takmışlardı. Dediklerine göre, muhteşemdi."

"Onun gibi başkaları da var mı?"

"Eh, onları bilmesen de olur herhalde."

"Ha?"

Şaşkın bir ifadeyle baktı yüzüme. Sonra sabahtan be-

ri konuşan ben olduğum halde, çok fazla konuşmuş gibi utandı. Cılız bacakları şortundan fırlamıştı, ayakkabıları toz toprak içindeydi.

"Cüzdan çalıp sonra içine kendi kartını koyup sahibine iade eden uçuk bir tip vardı. Dawson adında ünlü bir Amerikalı yankesici... Bir de hayatı boyunca yüz bin cüzdan çaldığı tahmin edilen, Angelillo adında inanılmaz bir adam... Yankesicilikten tutuklanmış Emilie adında bir kadınsa yargılandığı duruşmada yargıcın gözlük kutusunu çalmış. Bütün mahkeme gülmekten kırılmış tabii."

Çocuğun ağzı hafifçe seğirdi.

"Peki, ya Japonya'da?"

"Koharu adında gerçekten başarılı bir yankesici vardı. Eski günlerde madeni para keseleri gözdeydi. Şöyle çat diye kapanan kopçaları olurdu bu keselerin... Bazıları keseleri bir bağcıkla boyunlarına asarlardı. Koharu adındaki bu kadın kurbanının paltosunu açar ve kesenin içinden parayı alırdı. 'Nakanuki' denilen bir teknikle yapardı bunu. Söylenenlere göre kadın keseyi boşalttıktan sonra kapatır ve kurbanlarının paltolarının düğmelerini de iliklermiş. İnanılmaz bir yetenekmiş."

"Gerçekten mi?"

"Sefalet içinde yaşayan bu insanlar dünyayla böyle alay ederlermiş."

Parktaki saate bakarak zamanın geç olduğunu gören çocuklar, oyunlarını çantalarına kaldırıp evlerinin yolunu tuttular. Önümüzden köpeklerini gezdiren genç bir çift geçti. Annesinin elini tutmuş yürüyen küçük bir kız bize bakarak bir şeyler söyledi.

"Bir günde on milyon yen çalmış biri de var."

"On milyon yen mi?"

"Evet, tanıdığım bir adam. Muhtemelen ölmüştür şimdi."

Çocuk başını kaldırıp bana baktı. O an gözümün önüne, İşikava'nın bana bakıp başını hafifçe sallarkenki o son görüntüsüyle, kırmızı arka farlarıyla caddenin ilerisinde gözden kaybolan minibüs geldi.

"Onun gibilerin sonu genelde kötü olur. O yüzden o tipleri sakın örnek alma. Yazık edersin kendine."

Torun sahibi yaşlı adamdan çaldığım 220.000 yeni gösterdim.

"Bu parayı sana vereceğim. Bir dahaki sefere sana markete gidip bir şeyler çalman söylendiğinde, alman gerekenleri bu parayı kullanarak alırsın. Bir daha beni görmeye gelme sakın."

"Neden?"

"Meşgulüm de ondan."

Ayağa kalktım. Çocuk bir süre sessizce yürüdü benimle, sonra kendi yoluna gitti. Ayrılırken hiçbir şey söylemedi. Eve vardığımda üşüdüğümü hissettim. Yorganın altına girmek bile ısıtmadı beni; hasta olduğumu düşündüm. İlaç almak için dışarı çıkınca daha da kötü oldum. Eve dönünce ilaçlarımı içip biraz uyumaya çalıştım.

Sonraki iki günü yatağa kıvrılmış, battaniyeyi üstüme çekmiş halde geçirdim. Saeko'yu gördüğüm rüyadan beni uyandıran şey kapı zili oldu. Duymazlıktan gelmeye çalışsam da zil ısrarla çalmaya devam etti. Akşamın ilk saatleri mi, yoksa gece yarısı mıydı farkında değildim. Bir sigara yaksam da tadını alamadım. Kapıyı açtığımda karşımda çocuğun annesini buldum.

10

Kadın kısa bir etekle desenli siyah çorap giymişti. Kuşkulu bir ifadeyle bana baktı, sonra bakışları ileri geri odada gezinirken yüzüne şaşkınlık ifadesi hâkim oldu; oysa buraya tamamen kendi isteğiyle gelmişti. Çantasının düğmesiyle oynarken sağ gözü şiddetli biçimde seğiriyordu; sonunda döndü ve beni dikkatle incelemeye başladı. O haliyle tıpkı oğluna benziyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Hımm."

Gözü bir kez daha sıkıca kapandı.

"Böyle bir yerde mi yaşıyorsun?"

"Ne?"

Dışarıda yağmur yağdığını ve kadının şemsiye taşıdığını fark ettim. İş kıyafetleri giymiş bir yabancı, yağmur altında, loş ışıklı arka sokaktan sigarasını tüttürerek geçti.

"Buradayım, çünkü oğlum ona para verdiğini söyledi bana. Yüz bin yen!"

Birden tepem attı.

"Parayı geri vermeye mi geldin?"

"Avucunu yalarsın... Öyle bir niyetim yok. Ama neden böyle bir şey yaptın?"

"Özel bir nedeni yok."

"Bu biraz acayip değil mi?"

Öyle göründüğüne şüphe yoktu, ama onca yolu sadece bu sebeple geldiğine inanmıyordum.

"Tamam. Şimdi evine git."

"İzin ver de içeri gireyim; yoksa çığlık atarım."

Dudaklarını bükerek gülümsemeye zorladı kendini. Ben içeri girerken, o mızmızlanarak çizmelerini çıkardı. Sağ gözünün seğirmesi ve gerginliği bana Saeko'yu hatırlatıyordu. Beyaz, uzunca paltosunu çıkarınca, göğüs hatlarını gözler önüne seren dar beyaz bir süveter giydiğini gördüm.

Yerdeki arapsaçına dönmüş giysi yığınını ayağımla bir kenara attım; oturmaya hazırlanıyordum ki tam önümdeki boşluğa yerleşti. Köşede duran ütü tahtasının üstüne kâğıt parçaları ve para saçılmıştı. Gidip yatağıma oturdum.

Gözleriyle hâlâ sağı solu incelerken "Hayatını nasıl kazanıyorsun?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez. Şimdi söyle bakalım; ne istiyorsun benden?"

"Oğluma neden o kadar çok para verdin? O iş için miydi?"

"Hangi iş için miydi?"

"Yani, ona bir şey yapmış olmalısın. Dua et ki polise gitmedim, yoksa başın belaya girerdi."

Yüzünü buruşturdu ve elinden geldiğince öfkeli bir ifadeyle baktı bana. O hali komiğime gitti ve gülümsedim. Bana doğru dürüst şantaj bile yapamayacak kadar sinirliydi.

"Ben asla öyle bir şey yapmam."

"İyi de mutlaka bir sebebi olması gerek. Beni kandıramazsın."

"Ona para verdim, çünkü ölen oğluma çok benziyor" diye yalan söyledim.

Bakışlarını kaçırdı; nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi. O an aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek konuşmaya devam ettim.

"Oğlumun hık demiş, burnundan düşmüş sanki. Param var; ama evmiş, maddi zenginlikmiş, bu tip şeyler benim için bir anlam ifade etmiyor, o yüzden burada yaşıyorum. Japonya'nın birçok yerinde bunun gibi yerler kiraladım. Yüz bin yen benim için devede kulak. O çocuğu mağazada hırsızlık yaparken gördüm, haline acıdım ve içimden para vermek geldi. Bağış yapmak gibi bir şey... Sarhoştum zaten. Neyse, senin polise gidecek halin de yok."

"Ama..."

Aklından bir şeyler geçiyormuş gibiydi. Önce ütü masasının üstüne gelişigüzel atılmış para yığınına, sonra dolaptaki giysilere baktı.

"Demek öyle bir şey yapmadın."

"Yapmadım."

"Ama yine de... Eee, şey, ben de zaten kesin yapmışsındır diye düşünmemiştim."

Bakışlarını yere yöneltti, sonra düşünmüş taşınmış ve sonunda ne yapacağına karar vermiş gibi gözlerini bana dikti.

"Madem öyle, müşterim ol benim. Son zamanlarda işler kesat. Erkek arkadaşım su gibi para harcıyor ve ben boka batmış vaziyetteyim. Yarına kadar nakit paraya ihtiyacım var. Biliyorum, daha önce on bin yen iş görür demiştim, ama acil olarak elli bine ihtiyacım var. Oğlum, ölen oğluna benziyor, değil mi?"

"Boş ver, ben almayayım."

Bir sebepten sesim kadından iğreniyormuşum gibi çıktı. Kadın sağ gözü sıkıca kapanmış halde ifadesiz bir yüzle baktı bana. Sık sık soluyordu ağzından.

Birden "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı. "Sakın benimle alay edeyim deme!"

Şaşırsam da belli etmemeye çalıştım. Yüzünde doğal olmayan kırışıklıklar belirdi. Tepinmeye, kendini kontrol edemiyormuşçasına hırıltılı sesler çıkarmaya, anlaşılmaz sözler söylemeye başladı. Duyguları öngörülebilir hiçbir kalıba uymuyordu. Ona yakından bakınca çenesi ve omuzlarının vücudunun geri kalanına göre çok ince olduğunu fark ettim. Boynu ve ellerinin tersi, sürekli kaşınıyormuş gibi kırmızı lekelerle kaplıydı.

"Benimle alay ediyordun. Bir profesyonelle seks yapamazmışsın gibi. Ben de yabancılarla seks yapmaya bayılmıyorum, tamam mı? Ben yanlış hiçbir şey yapmadım. Pisliğin tekisin sen."

Onu dinlerken içimde bir şeylerin kıpır kıpır ettiğini hissettim. Nefes alışverişim hızlandı.

"Hayır... Ben öyle düşünmüyorum. Bir kere, ben yankesiciyim. Yankesici fahişeyle alay eder mi? Bak, ben..."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. O an biraz tuhaf davrandığımı fark ettim ve bir sigara yakıp sakinleşmeye çalıştım.

"Ben gerçekten yankesiciyim, yani neden söz ettiğimi biliyorum. Çocuk o şekilde hırsızlık yapmaya devam ederse tutuklanır; bu durumda polisler kapına dayanır ve senin de başın belaya girer. Yani onu hırsızlık yapmaya zorlamamalısın."

"Ama..."

"Paraya ihtiyacın varsa, burada olanın hepsini veririm; yaklaşık iki yüz bin kadar. Şanslıysam, o kadar

parayı bir günde toplarım ben. Oğlunu o işleri yapmaya zorlama."

"Gerçekten mi?"

Yorgun gözleri parladı, sonra arkasına döndü ve ben orada değilmişim gibi gözünü paraya dikti. O an üstüne bir projektör tutulmuş gibi göründü gözüme. Dar omuzlarına, vücudunun kıvrımlarına, gözlerinin yumuşak pırıltısına bakarken paniğe kapıldığımı hissettim.

"Giysilerini çıkar. Fikrimi değiştirdim. Paranın karşılığını alacağım."

Hayatından memnun, belli belirsiz gülümsedi, sonra yüzüme baktı.

"Tamam. Artık hırsızlık yapması için zorlamayacağım onu. Ve doğru düzgün beslenmesini sağlayacağım."

Hiç tereddüt etmeden yanıma yaklaştı, süveterini çıkarıp sutyeninin kopçalarını çözdü. Sonra elini çantasına atıp birkaç hap çıkardı.

"Bunlar harika."

Hayır dercesine, ellerimi havaya kaldırdım. Bir şey söyleyecekmiş gibi olunca, bir kez daha yalana başvurdum.

"Yankesicilerin uyuşturucuyla işi olmaz."

Onu yatağa iterken aklımda Saeko vardı. Dört yıl öncesine kadar Saeko'yla çok sık zaman geçirirdim. Saeko evliydi ve bir çocuğu vardı, ama sık sık evime gelirdi. Asla evlenmemem gerekirdi, derdi bana. Seks yaptığımızda, Saeko hep ağlardı.

Hıçkıra hıçkıra ağlar, hızlı hızlı solur, titrer, saçlarıma yapışır, dilini sürekli ağzıma sokardı. Zayıf, ama harikulade vücudu ışığı yakalar, baştan aşağıya titrer-

di. Ağlarken ağzı bir şey yutuyormuş gibi açılır ve sonra, anlamlandıramadığı bir duyguyu üstünden atmak istermişçesine, beklenmedik bir biçimde kahkahalara boğulurdu.

"Bazen etrafımda değerli ne kadar şey varsa hepsini yok etmek geçiyor içimden. Neden acaba, merak ediyorum. Bunun bana bir faydası dokunmayacağını biliyorum. Bazen ne yapmaya çalıştığımı anlamıyorum. İstediğin bir şey var mı?"

Saeko konuşurken asla yüzüme bakmazdı.

"Sen yankesicisin, değil mi? Güzel. Ama bu işi para için yapmıyorsun, öyle mi?"

"Belki de sonu için" dedim, ansızın.

"Sonu için mi?"

"Benim gibi yaşayanların başına neler gelir, bunu öğrenmek istiyorum... Sonum ne olacak; bilmek istediğim şey bu."

O zaman Saeko gülmemişti. Bir şekilde, tek kelime bile söylemeden üstüme çıkmış ve benimle tekrar sevişmişti.

"Bir rüya görüyorum. Hayallere daldığımda bile hep o rüya çıkıyor karşıma."

Saeko beni terk etmeden bir ay önce söylemişti bunları. Bir otel odasının kırmızı ışığı altında yatağa uzanmış, duvarlara ve tavana bakıyorduk; ikimiz de giyinemeyecek kadar tembeldik.

"Yerin çok, çok altında bir yerde. Çürümüş, eski duvarlarla çevrilmiş durumdayım; her yer inanılmaz rutubetli. Düşüyorum, gittikçe derine yuvarlanıyorum ve orada en dipte bir yatak var. Üstünde kimsenin olmadı-

ğı bir yatak... Birisi oraya bir yatak koyduğuna göre altında başka bir şey bulunmadığını, orasının en dip nokta olduğunu biliyorum. Yatakta bir göçük var ve vücudum tastamam o göçüğe sığıyor. O yatakta yatarken siz erkeklerin beni kollarınıza alıp sıkmanıza benzer şekilde, göçük yavaş yavaş sıkmaya başlıyor beni. Yataktaki göçük beni sıkarken büyük bir rahatlık kaplıyor içimi; nasıl desem, inanılmaz şekilde tahrik oluyorum. Her türlü geleneksel değerler ayaklar altına alınıyor ve vücudum alev gibi yanıyor; ardı ardına geliyorum. Ağlıyorum, gülüyorum, bir şeyleri parçalıyorum, dilimi çıkarıyorum. Ama vücudum, hâlâ affedilmemişim gibi kasılmaya devam ediyor. Bayılıyorum, sonra hemen kendime geliyorum. Hatlarım belirsizleşiyor; gri bir duman gibiyim. Ama o durumdayken bile bilincim yerinde. O minik gri taneciklerin her birini tek tek hissedebiliyorum; hatta onun ötesi o kadar yoğun bir duygu ki, canım acıyor. Ve sonra sıcakla birlikte beyaza kesiyorum. Ama o anda bu uzun şey ortaya çıkıyor."

Yüzüne baktım.

"Uzun, parıltılı bir kule... Dışarıda bir yerlerdeyim sanki. Sonra ona bakarken düşünüyorum. 'Nedir bu?' Saf bir şey; bulutlardan bile yüksek, en üst kısmı görünmez olmuş... Ve sonra oraya gidemeyeceğimi, bu dumanlı beyazlığın benim için tepe noktası olduğunu anlıyorum. Ama o noktanın zirvem olması, ona erişebileceğim anlamına gelmiyor. Demek istediğim, o nokta benim sınırım. Harika bir his bu... Tüm değerleri yıkıp geçiyor, sadece bir duyumsama olarak çıkıyorum. Dayanılmaz biçimde ısınıyor ve ortadan kayboluyorum. O uzun, parlak kule çok ama çok uzaklarda, ancak ben onun enkazı altında seve seve ölüyorum. Tabii ki çok

yüksek ve harikulade; elimde değil, ona özlem duyuyorum, ama bunun nedeni en büyük tutkumu temsil ediyor olması...

Belki de haplar yüzünden, kadın birkaç kez çığlık attı, tırnaklarını sırtıma, omuzlarıma, karnıma batırdı. İşimiz bittikten sonra bir süre dilini ağzımdan çıkarmadı. Bense hâlâ Saeko'yu düşünüyordum.

Bir keresinde bana "Ama gerçek enkaz" demişti, "böyle soyut bir şey değil. Enkazlar her zaman can sıkıcıdır. Katı, somut ve can sıkıcı..."

Kadın sonunda üstümden kalktı, sigaralarımdan birini yakıp derin bir nefes çekti içine. Tekrar yanıma gelerek elini kalbimin üstünde koydu. Yağmur dinmiş, her yere sessizlik çökmüştü. Uzaklardan sirenin kulak tırmalayan sesini duyabiliyordum.

Kadın burnunu omzuma dayayarak "Benimle bir daha görüşecek misin?" dedi. "Bu kadar çok para vermene gerek yok. Daha az da olsa olur."

"Hayır."

"Güzeldi ama değil mi?"

Sesi şimdi daha gür çıkıyordu. Bir an için sesini Saeko'nun sesiyle karışmış gibi hissederek başımı çevirdim.

"Güzeldi, değil mi? Öyle olduğuna eminim. Kesinlikle öyleydi."

"Güzel olmadığından değil" dedim. "Bilirsin, fahişelik için dünyanın en eski mesleğidir derler."

"En eski mi? Hımmm. Peki, ikinci en eski meslek neymiş?"

"Yankesicilik. Çalmak... Gerçekten böyle."

"Yankesicilik bir meslek mi?"

Sırıttım.

"Bilmiyorum, ama hayatını mahvedeceksen, bunu tek başına yap. Yanında çocuğunu da sürükleme."

Siren sesi gittikçe şiddetleniyordu; sonunda yakınlarda bir yerde sustu.

"Tamam. Onu mağazalarda hırsızlık yapmaya zorlamayacağım artık. Erkek arkadaşım geldiği zamanlar onu evden gönderiyorum. Bunda bir sorun yok, değil mi? Yani, arada bir ona vuruyor da..."

"Vuruyor mu?"

"O kadar şiddetli değil. Sarhoş olduğu zamanlar hafifçe vuruyor."

"Her neyse; mağazalardan hırsızlık olayı bitti artık."

"Anlaşıldı. Ama biz yine birlikte olalım, tamam mı?"

Saatine baktıktan sonra kalkıp giyindi ve ütü masasında duran parayı topladı.

Kadın gittikten sonra bile Saeko'yu düşünmeye devam ettim. Benimle bir daha görüşemeyeceğini söylediğinde iki göz iki çeşme ağlıyordu.

"Gerçekten çok kötü bir duruma düştüğümde –gerçi şimdi de iyi durumda olduğumu söylemiyorum tabii– başa çıkacak gücüm kalmadığında, beni yine görmek isteyecek misin?"

Kesinlikle ciddi görünüyordu. Başımı çevirmedim; yüzüne biraz daha uzun bakmaya çalıştım.

"Bir dahaki buluşmamızda" dedim "ben de daha kötü bir durumda olacağım. En az senin kadar kötü bir durumda..."

Saeko hafifçe gülümsedi.

"Ya... Bu hoşuma giderdi. Çünkü sen kimseye tepeden bakmazsın."

Ama Saeko benimle bir daha görüşemeden yalnız başına öldü. Ortadan kayboldu, kocası onu bulduğunda aşırı dozdan ölmüştü. Ardında bir not filan da bırakmadı.

Saeko'nun haberini aldığım akşam kendimi sokağa atıp zengin, fakir ayırt etmeden çaldım. Kalabalığa dalıp cüzdan, cep telefonu, hatta sakız, mendil, fatura her şeyi aldım. Düzensiz nefes alıp veriyordum; vücudumu sarmalayan gerginlik ve tatmin duygusuyla ne bulduysam çaldım. Tepemde, yukarılarda bir yerde beyaz bir ay parıldıyordu.

11

Çok uzun zamandır ilk defa dışarı çıkmaya cüret ettim. Rüzgâr esiyor, yağmur yağıyor ve her şey, etrafa sis basmış gibi bulanık görünüyordu. İşçi kıyafetleri giymiş bir grup yabancının, elindeki cep telefonuyla bağıra çağıra konuşan kısacık etekli bir kadının yanından geçtim. O esnada çocuğun beni takip ettiğini fark ettim, onu görmezlikten gelirsem sonunda pes edeceğini düşünüp yürümeye devam ettim. Cep telefonumu, özel hiçbir neden olmaksızın elimde sıkı sıkıya tutuyordum. Otomatik makineden kahve alıp ellerimi ısıttım. Ateşim düşmüştü, ama başım hâlâ ağrıyordu. Kahveyi içerken nereye gideceğime karar vermeye çalıştım.

Yakınlarda bir otele girmenin, ya da dini bir törene sızmanın Haneda Havaalanı'na gitmekten daha iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Alışveriş merkezine girip neler olup bittiğini öğrenmek için bir dergi aldım. Çantamla dışarıya çıktığımda çocuğun otoparkta, çamurlu tekerlekleri olan küçük bir kamyonetin arkasında beklediğini gördüm. Dergiyi okumak ve çocuğu pes ettirmek için eski püskü bir kafeye girdim. Alçak tavanlı mekân karanlık ve rutubetliydi. Biraz önce kahve içmiştim, ama bir tane daha söyledim.

Garson kızın üstünde kısa etekle siyah çorap var-

dı. Bana çocuğun annesini hatırlattı. Tam o esnada çocuk içeri girdi. Cam kapı çiseleyen yağmur yüzünden ıslanmıştı; benim gibi çocuğun da şemsiyesi olmadığını gördüm.

Gelip masama oturdu. Mini etekli garson gülümseyerek yanımıza gelince, çocuk portakal suyu istediğini söyledi. Bir sigara yakıp kirli giysilerine baktım.

"Evine git."

Beni duymazlıktan geldi. Sonra bir sohbet başlatmak istiyormuşçasına alçak bir sesle konuştu.

"Paramı aldı."

"Öyle mi?"

"Ama sadece yüz bin yeni. O kadarını bulabildi çünkü. Kalan yüz yirmi bin hâlâ bende."

"Demek öyle..."

Portakal suyu gelince, onun için çok değerliymiş gibi büyük bir ciddiyetle baktı bardağına, sonra pipeti ağzına götürdü.

"Umurumda değil" dedim. "Evine git. Yapmam gereken işler var."

Portakal suyunu, dünyasındaki son şeymiş gibi içmeye devam etti.

"Bana nasıl yaptığını göster."

"Hayır. Söyledim ya sana; bana ayak bağı olursun."

İçeceğini bitirdi, pipetin sarılı olduğu ambalajla oynarken gözünü kahveye dikti.

"Sadece uzaktan izlerim. İzlemenin bir zararı olmaz, değil mi?"

"Hayır, izin veremem."

"Neden peki? Uzakta durursam sana ayak bağı olmam."

Eskisine kıyasla çok daha konuşkandı şimdi.

"Evde oturmaktan hoşlanmıyorsan, kütüphaneye git, kitap falan oku."

"Annemle sen yaptınız mı?"

Kafenin loş ışığı bardağımdaki suyun yüzeyine yansıdı. Biraz şaşırmış olsam da yüz ifademin doğal kalmasına gayret ettim. Yavaşça nefes aldım.

"Bak; nasıldır bilirsin. Ben senin koruyucu meleğin değilim. Diğer adamlardan bir farkım yok."

"Tamam... Umurumda değil zaten."

Bakışlarını indirip kâğıtla oynamaya devam etti.

"Buna alışkınım. Annemle beraberlerken de gördüm."

"Ama eminim hoşuna gitmemiştir."

"İğrençti. Ama..."

Baldırını ovalamaya başladı, tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçti. Bardağındaki buz, dipte kalan bir parça portakal suyu içinde erimişti; pipetiyle gürültülü biçimde içine çekti. Kafenin hoparlörlerinden bir Noel şarkısı duyuluyordu.

"O adamlardansa senin olman daha iyi..."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Annemden hoşlanmadın mı?"

"Baban yok mu senin?"

"Babamı tanımıyorum."

Onu karşıma alıp da neden soru sorduğumu merak ettim. Hesabı ödeyip dışarı çıktım. Çocuk da benimle birlikte geldi.

Şincuku İstasyonu'nun doğu çıkışına gelip kalabalığa karışmamaya özen göstererek neon tabelaların altında yürüdük. Bir işyeri binasının duvarına yaslanıp sigara yaktığımda, evsiz bir adamın bana doğru geldiğini gör-

düm. Çocuk korkmuş gibiydi; yanıma yaklaştı. Koluma sıkıca yapıştı, sonra vazgeçti. Sigaramı içerken bir süre akın akın gelen insan kalabalığını izledim.

"İnsanlar her an konsantre olamaz. Her gün onlarca kez dikkatleri dağılır."

"Evet."

Çocuk bir nedenden ötürü kafedeki bardak altlığını yanında getirmişti.

"Örneğin biri kendilerine seslendiğinde veya yüksek bir ses çıktığında dikkatlerinin büyük bölümü o tarafa yönelir. Tıpkı birkaç saniye önce senin o serseriye baktığında olduğu gibi... İnsan farkındalığının sınırı vardır. Dahası, nefes alırlarken ve nefeslerini tutarlarken daha da hassas olurlar; nefeslerini verdiklerinde ise rahatlarlar."

Çocuk ceketimin koluna baktı.

"Yankesiciler bunu bilir ve bu durumdan yararlanırlar. Klasik teknik, cüzdanı, hedefe çarptığın an almaktır. Ama aslında yankesicilik tek kişilik bir iş değildir. Ortağın olması gerekir; bu işin standardı üç kişidir. Birinci kişi hedefe çarpar, ikincisi diğer insanların görüş alanını kapatır, üçüncüsü cüzdanı alır. Hedefe çarpmak demek, ona bütün gücünle vurmak demek değildir; omzunla hafifçe sürtünmek yeterlidir. Böyle bir kalabalıkta önünde yürüyen biri aniden dursa dengeni kaybedersin, değil mi? İşte ihtiyacın olan tek şey budur. Cüzdanı çalacak kişi, sol tarafından kimsenin kendisini görmemesi için pozisyon alırken, insanların görüş alanını kapatan diğer kişi sağ ve arka tarafları kontrol eder. Cüzdanı alınca hemen ortağına verir, o da cüzdanı saklar. Böyle çalıştığın takdirde asla yakalanmazsın."

Kadınlar barına müşteri çekmeye çalışan pespaye bir

tip, yürürken cep telefonuyla konuşan bir kadını rahatsız ediyordu. Çirkin yüzünün derisi, insanın nefesini kesecek kadar bronz ve korkunçtu.

"Diyelim ki beş kişilik bir ekip var; ikisi münakaşa etmeye başlar, herkesin dikkati onların üstündeyken, diğer üçü izleyenlerin cüzdanlarını çalabilir. Daha önce bir sokak çalgıcısıyla bir yankesicinin birlikte çalıştığını duymuştum. Uzun zaman önce, sana daha önce sözünü ettiğim, hani şu on milyon yen çalan adamla birlikte çalışırken birçok farklı numara uygulardık. O sarhoş numarası yapar ve kolunu hedefin omzuna dolardı. Sonra ben devreye girer, onu durdurmaya çalışıyor gibi yaparken hedefin cüzdanını çalardım. Ya da birine çelme takar ve kaçardım; ortağım hedefin, ayağa kalkmasına yardım ederken cüzdanını çalardı. Bazen bir sokak serserisine, kalabalığın içinde yankesici var, diye bağırması için para verirdik. O an herkes içgüdüsel olarak elini cüzdanına atar ve biz cüzdanlar nerde duruyor, öğrenirdik. Yani işimiz kolaylaşmış olurdu. Senin gibi bir çocuk, birinin paltosundan cüzdanını çalamaz. Bu işi ancak cüzdan pantolonun arka cebindeyse yapabilirsin. Alet kullanmaktan hoşlanmam, ama sen küçük bir bıçak kullanabilirsin. Cep dikişi boyunca bir kesik atarsın ve cüzdan kendi ağırlığıyla yere düşer. Neyse, bu işin püf noktası, hedefin dikkatini nasıl dağıtacağındır."

Yürümeye başladım; çocuk da benimle birlikte hareketlendi.

"Şimdi şurada bekle. Sadece bir kereliğine, ama."

Çirkin bar sahibini gözlerimle takip ettim.

"Adamın cüzdanı sağ arka cebinde. Şimdi arkasından yaklaşacak ve ayakkabısının topuğuna basacağım. O

dengesini kaybederken, onunla aynı anda hareket edecek ve cüzdanını alacağım. Birinin ayağına basmak hüner isteyen bir iştir tabii. Hareketi, o tam bir sonraki adımı atmaya hazırlanırken yapmayı hedeflemelisin. Bunu başardığın takdirde on seferden dokuzunda öne doğru düşeceklerdir. Palton, yaptığın şeyin diğer insanlar tarafından görülmesini engeller."

Ceketimin düğmelerini açıp adama yaklaştım. Çevresine bakındı ve yön değiştirip gözüne kestirdiği gösterişli bir biçimde giyinmiş kadının peşine takıldı. Adamın arkasından yürürken sol tarafımdaki görüş alanını kapatmak için paltomu hafifçe açtım, sağ tarafımı kontrol edip kimsenin olmadığını gördüm. Sonra, tam o esnada adamın sağ topuğuna bastım ve iki parmağımla cüzdanını kavradım. Adam öne doğru kapaklanırken, vücudum onunkiyle uyum içinde hareket etti. Cüzdanı sağ kolumdan aşağıya kaydırdım, adam arkasına dönerken ondan özür diledim ve acelem varmış gibi hızla uzaklaştım. Bir şey söylemeye başladı, ama sonra başını çevirip kadının arkasından seğirtti. Cüzdan ceketimin kolunda olduğu halde köşeyi döndüğümde çocuk yanıma geldi.

"Aldın mı?"

Bu kahverengi, sıradan bir Louis Vuitton cüzdandı.

"Sekiz bin yen. Acınası bir durum... Cüzdanı elimizden çıkaracak ve bir çukura atacağız."

"Nasıl yaptığını göremedim. Ama hedefin hareketleriyle uyum içinde olmak derken ne demek istediğini anladım."

"Gerçekten mi?"

Çocuk enerjik biçimde salladı başını.

"Küçüksün, belki de hedefe, bir çocuğun yapacağı gi-

bi, tüm gücünle çarpmalısın. Çarpar çarpmaz cüzdanını al. Sonra özür dile ve geldiğin gibi hızla uzaklaş oradan. Bir trendeysen ve başkaları tarafından görüldüysen, kaçma şansın sıfırdır."

"Denemek istiyorum."

"Hayatta olmaz. Dur, benim üstümde dene o zaman."

Yakınlardaki bir Marui mağazasına girip tuvaletlerdeki aynanın önünde durduk. Paltomu çıkarıp cüzdanı arka cebime koydum. Çocuk bana çarptı, işaret, orta ve yüzükparmaklarını kullanarak cebimdeki cüzdanı aldı.

"Bir daha dene."

Aynı hareketleri bir daha tekrarlayarak cüzdanı bir önceki gibi aldı. Zamanlaması kusursuz gibiydi; cüzdanı ben tam dengemi kaybettiğim anda almıştı. O yaşlarda ben ne kadar hızlıysam, o da o kadar hızlıydı; hata yapmadığı sürece yakalanmazdı.

"Boşuna uğraşıyoruz" dedim ona.

Sokaklar şimdi daha da kalabalıktı. Tam da çocuğun üstüne başına bir şeyler almayı düşünüyordum ki, o, eve gideceğine dair bir şeyler mırıldandı. Bana küstüğünü sandım, ama alçak bir sesle geç kaldığı takdirde dayak yiyeceğini söyledi bana.

"Annen mi dövüyor seni?"

"Yok; her zaman gelen o adam."

Kayıtsızca baktı bana.

"Bazen sarhoşken filan... Öfkelenmek için bahane arıyor sanki; sonra da kabak benim başıma patlıyor."

Bir taksi çevirip çocuğa bar sahibinden çaldığım sekiz bin yeni verdim. Kapıyı kapatmadan önce o cılız sesiyle bir daha gelip beni görmek istediğini söyledi.

Ona gelme desem bile geleceğini bildiğimi söylediğimde başını salladı. Hatta yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Taksinin uzaklaşmasını izlerken, annesiyle birlikte yaşayan adamın, kadının yaptığı işten haberi olması gerektiğini düşündüm. Belki, onu bu işe sokan da oydu. Alışveriş merkezinin vitrininde güzel giydirilmiş bir çocuk manken gördüm. Vitrinin önünde durmuş, o giysileri satın almayı düşünüyordum ki, sokağın diğer tarafında zengin bir adam dikkatimi çekti. Üstümde nakit yoktu; karma budur işte, diye geçirdim içimden.

Saeko'nun yüzü zihnimi kapladı ve çocuğu şimdi ne yapıyordur diye merak ettim. Saeko'nun çocuğuyla, o çocuk muhtemelen aynı yaştaydılar.

Biraz önce gördüğüm adamla karşı karşıya gelmek için etrafta dolandım, sonra ona yaklaşıp hafifçe sürtündüm ve parmaklarımla cüzdanını cebinden aldım. O sırada çocuk için uyumlu bir takım giysi yerine, birkaç parça giysi alsam daha iyi olur; diye geçti aklımdan; böylece çocuk üstünü sık sık değiştirme imkânı bulurdu. Tam o sırada bileğimi kavrayan bir el yüzünden kalbim duracak gibi oldu. Bir an için neler olup bittiğini anlayamadım. Kurtulmaya çalışsam da, bileğimi kavrayan parmaklar çok güçlüydü. Elim mengeneye sıkışmış gibiydi, felç olmuştum sanki; tek bir kasımı bile hareket ettiremiyordum. Çevremizdeki insanlar bize bakmadan yollarına devam ediyorlardı. Neon tabelaların, sıra sıra arabaların, ilerdeki devasa binaların farkındaydım. Ve tam önümde durmuş bileğimi kavrayan kişi Kizaki'ydi. İfadesiz yüzünde güneş gözlüğü vardı, saçları son derece kısa kesilmiş, boynundaki yara izi garip bir biçimde yok olmuştu. Yakınımızdaki yayalar

bizi görünce yollarını değiştiriyorlardı. Bakışlarımı kaçırmayı beceremedim ve gözümü ona diktim.

"Uzun zamandır görüşemiyoruz. Seni izliyordum."

Nefes alışverişimi kontrol altına alamadım bir türlü. Kizaki'nin burada ne işi vardı, hiç bilmiyordum.

"Niimi sizin sadece zenginleri hedef aldığınızı söyledi bana. Seni bir kilometre öteden gördüm, bilerek yanına yaklaştım ve önüne çıktım. Çok iyi bir fikirdi. Şüphesiz buradaki en zengin kişi benim."

12

Kizaki ile birlikte Kabukiço'dan geçip gölgeler içinde kalmış bir binaya girerken, eli hâlâ bileğimdeydi. O kadar güçlüydü ki karşı koymanın veya mücadele etmenin anlamsız olacağını biliyordum. Aslında, karanlıkta basamakları tırmanırken, kaçmaya çalışmanın beni daha da büyük bir tehlikenin içine atacağını hissettim. Zemini kum ve çakılla kaplı sahanlık leş gibiydi, gri duvarların rengi fena halde atmış, yer yer siyaha dönmüştü. Çıkış şimdiden aşağıda, uzaklarda kalmıştı. Üzerinde herhangi bir tabela veya isim levhası olmayan bir kapının ardında, siyah çelikten tek bir tabelanın asılı olduğu bir başka kapıya geldik.

Kizaki kapıyı açınca bizi bir ses dalgasıyla, kırmızı ışığın hâkim olduğu bir atmosfer karşıladı. Göz kamaştırıcı ışığın altında çıplak bedenleriyle masa ve kanepelerin üstünde kıvranan erkek ve kadınlardan oluşan bir kalabalık vardı. Yaşlıca bir adam yüzünü masada oturan bir kadının bacaklarının arasına gömmüştü. Sonra, içinde gidip gelen genç adama zevk dolu çığlıklarla karşılık veren bir başka kadın gördüm. Kanepenin üstünde de cinsel ilişkiye giren ve dilleri birbirlerinin ağzında birkaç çift vardı. Kizaki kolumu bırakmadan o insanların arasından geçirdi beni. Gözlerim ağzı-

na bir adamın penisini almış kadına kaydı. Kadının arkasında, yakışıklı iki genç adam tarafından okşanan ağzı açık bir başka kadın vardı. Garson kıyafetli bir adam bize yol göstermek üzere sessizce tezgâhın arkasından çıkarken, çevresindeki insanlara tamamen kayıtsız gibiydi. Yerde köpek gibi sürünen bir kadın bacağıma yapışıp anlaşılmaz bir şeyler haykırdı. Ondan kurtulmak için bacağımı silkeledim; ama o, kolunu bacağıma attığının farkında bile değil gibiydi, silkelendiğinin de. Yere sere serpe yatmış ve gözünü boşluğa dikmiş bir kadınla, yere çökmüş yapılı bir adam da gördüm. Erkeğinin eli boğazında, başı tavana bakar halde geriye atılmış bir kadınla, vücudu bir kadın tarafından baştan aşağı yalanmakta olan bir adam da... Yerde yatan bir başka kadının vücudu kasılıp duruyordu. Kadının arkasında bir kapı vardı. Bir nedenden ötürü, İşikava'nın orada olabileceği fikrine kapıldım.

Garson kapıyı açtı, dar bir koridordan geçerek bizi küçük bir odaya aldı. Odada birbirine bakan iki koltukla, aralarında alçak bir sehpa vardı. Duvarlar, empresyonist akıma ait, hatları belirsiz bir bitki tablosu dışında boştu.

Adam biraz önce şahit olduğumuz manzaraya karşı ilgisiz kaldığı aşikâr bir tavırla "İçecek bir şey ister miydiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Eh, su olsun o zaman. Ve her zamankinden, tabii..."

Garson yerlere kadar eğilip yanımızdan ayrıldı ve kapıyı arkasından kapattı. Ses anında kesildi; sessiz ortamda, biri uzaklardan bana sesleniyormuş gibi kulaklarımın çınladığını duydum.

"Burası tam bir cehennem... Büyüleyici, öyle değil mi?"

Kizaki sigara tabakasından bir sigara alıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Ama güvenli bir cehennem... Çünkü bu ortama ancak ve ancak, cinsel yolla bulaşan hastalığı bulunmadığını raporlayan biri dahil olabilir. Ama bir kez üye oldun mu, çıkış yoktur. Çünkü burası cehennemdir... Geri gelmeyen tek bir kişi bile olmamıştır."

Kapı tıklatıldı ve garson içeri girdi. Sehpanın üstüne sarmal desenli uzun bir bardak, viskiyle dolu olduğunu sandığım bir şişe, temiz bir başka bardakla bir şişe su bıraktı. Sonra odadan çıktı ve etrafa bir kez daha sessizlik çöktü. Kizaki tek bir kelime bile söylemeden gülümseyip viskisini yudumladı. Kavrulmuş, ağrıyan boğazım için yudum yudum su içtim. O ise parmaklarıyla sehpanın üstünde tempo tutarken beni izledi.

"Bu bir tesadüf değil, değil mi?" diye sorarken, sesim içtiğim suya rağmen hâlâ boğuk çıkıyordu.

Kollarımın arkasındaki kasların hafifçe uyuştuğunu hissettim.

"Tabii ki değil. Tokyo'ya geri döndüğünü uzun zamandır biliyordum."

"Nasıl?"

"Taçibana'dan duydum. Ama ondan duymamış olsaydım bile, bir şekilde öğrenirdim. Çünkü olaylar öyle bir gelişti ki, seni görmek istediğime karar verdim. Emrimde çalışan birinden Şincuku'da olduğunu öğrendim, sonra pencereden bir baktım ki oradasın. Yanına yaklaştım ve işte! Kendi ayağınla geldin bana! Tıpkı gerçek bir yankesici gibi..."

"Peki, ya İşikava?"

"O yok oldu. Ardında hiçbir iz bırakmadan yok oldu."

Kalbimde kör bir sızı hissettim.

"Tam olarak ifade etmek gerekirse, geriye sadece dişleri kaldı. Cesedini yaktık, kemiklerini beyaz toz haline gelinceye dek öğüttük. Dişleri de Tokyo Körfezi'nde bir yere saçılmıştır herhalde. Onları parçalama zahmetine girmedik. Yani bir yerlere gömülmüş bir cesetten söz etmiyoruz. İşikava tam anlamıyla yok oldu ortadan."

"Yani ben de ortadan kaybolacağım, öyle mi?"

"Mesajımı almadın mı? Yaşamana izin vereceğime dair mesajı? Sen işime yarayabilirsin ve bu gayet eğlenceli bir şey olabilir. İşikava çok şey biliyordu. Sana muhtemelen bir şey anlatmamıştır, ama çok fazla şey biliyordu ve ayrılmak istediğini söyledi. Onu öldürmeden önce o soygunda bize yardım etmesini sağladım."

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim, gözlerim bir an için odaklanamadı. Adam güneş gözlüklerinin ardından, gözünü kırpmadan doğrudan bana bakıyordu.

"Neden?"

"Ne neden?"

"O soygunu neden tek başınıza yapmadınız? Neden bizi tuttunuz?"

Adam dudaklarını sildi. Bunun gibilerin bile dudaklarını sildiklerine dair anlamsız bir düşünce belirdi kafamda.

"Hani milyonda bir şans ama diyelim ki planda bir şeyler ters gitti ve polis olayın arkasında Çinli bir çetenin olduğuna inanmadı; işte o zaman cesetlere ihtiyacımız olacaktı... Soyguncuların cesetlerine... Gerektiğinde üçünüzü öldürecek ve bizden ayrı farklı bir ekip olarak çalıştığınız izlenimini yaratmak üzere, sizi hayali soyguncular olarak ortaya sürecektik. Daha önce birlikte çalıştığımız insanları öldürmemiz durumunda, ucu kaçınılmaz olarak bize dokunurdu. Belki bana ka-

dar uzanmazdı, ama oldukça yaklaşırdı. Ama cesetler sizin olsaydı, polis soruşturmayı, bizim onları yönlendirmek istediğimiz tarafa kaydırırdı. Peki, neden siz, biliyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Çünkü sizin aileniz yoktu. Çünkü üçünüz de bu dünyada yalnızdınız, arkanızdan ağlayacak tek bir kişi bile yoktu. Sadece kimliğinizin tespiti bile uzun zaman alırdı. Karşılarında birkaç ceset bulan ve elinde tek bir ipucu bile olmayan polis, bizim ortaya koyduğumuz sahte delilleri yutar ve üçkâğıda gelirdi. Yani benim hiçbir bağlantısı olmayan, yalnız insanlara ihtiyacım vardı. Elbette bu insanların hiçbir bağlantısı olmaması, benden kaçabilecekleri anlamına da geliyordu; böyle bir özgürlükleri vardı."

"Şu iş..." Sesim hafifçe titredi. "Gerçekte soygun filan değildi, değil mi? Belki para ve evraklara da ihtiyacınız vardı, ama esas mesele cinayetti."

"Evet. Ama tüm hikâye bundan ibaret değil."

Adam gülümsemeye devam ederken içkisini yudumladı.

"Halkın ve medyanın soygun esnasında işlenmiş, sadece talihsizlik olarak yorumlayacağı bir ölüme ihtiyacım vardı. Ama küçük bir grup insan, politikacının ölümünün benim eserim olduğunu anlayacaktı. Amaç buydu. Verilen mesaj 'Onu kızdırırsam, öldürülürüm'den ibaret değildi. Trenin altına itilmek ya da kurşunlanmak tarzı, şüphe uyandıracak şiddet dolu bir ölüm olmazdı. Sıradan bir suç görüntüsü verilmiş bir suikast olmalıydı; şüphe uyandıracak ölüm böyle olurdu ancak. Herkes onların, bir suçun işlenmesi sırasında öldürüldüğünü şüphesiz ve itirazsız kabul edecekti. Bu

ürkütücü bir şey olmalı. Bazı insanlar Çin mafyasını emrimde çalıştıracak kadar güçlü olduğumu düşünürken, bazıları da olayın sorumlusunu Çin mafyasıymış gibi gösterecek bilgi ve sisteme sahip olduğumu düşünecekti. Her iki durumda da insanlara korku salmış olacaktım."

Viskiyle dudaklarını ıslattı, dilini, yanaklarının iç kısmını yavaşça okşuyormuş gibi oynattı.

"O politikacı bazı güçlü insanların, yeraltının önde gelen oyuncularının ayakçısıydı. Önümde bir engeldi. Ölümü, bizimle işbirliğine yanaşmayan bazı insanlara gözdağı verdi. Sözünü ettiğim o insanlar şimdi bizimle iş yapmayı kabul ediyorlar. Elbette tavırlarındaki bu değişikliğin nedenini söylemediler bize. Patronlarından nihayet izin aldıkları, ya da önemli olan kâr etmektir, gerisi önemli değil gibi akla yatkın bahaneler uydurdular. Ancak o anlaşmaların önüne çıkan birçok engel var; şu elimizdeki belgelerle o engellerin bir kısmını bertaraf edebiliyoruz. Bunun bazı insanların ölümü anlamına geleceğini biliyordum; ölümlerinin, işimizi görmeyi daha kolaylaştıracağını da... Birbirine bağlı gelişmeler... Hepsi bir yapbozun parçaları... Soygun sonrası size verdiğimiz para, elde ettiğimiz kârın yanında devede kulak kalır. Olay sadece kâr da değil zaten; işin içinde güç de var. Ve bu sadece ikinci bir gelir kapısı. Benim için o kadar önemli değil."

"Yaşamama neden izin verdin?"

"Seni öldürmem için bir neden yoktu. Dedim ya, işime yarayabilirsin. İki yankesiciye birden ihtiyacım yok. Sen ortaya çıkmasaydın Niimi ölmezdi belki. Her şey o anki ruh halime bağlı. Ve şimdi, benim için bir şey yapmanı istiyorum senden."

Yüzüme baktı. Ayağa kalkmak üzere ağırlığımı bacağıma verdim.

"Hayır, yapmayacağım."

Boğazım sıkılıyor gibiydi, nefes almakta güçlük çekiyordum. Kizaki'nin konuşmaya başlayacağını görünce yavaş yavaş ayaklandım.

"Son zamanlarda küçük bir çocukla arkadaş oldun, değil mi? Annesiyle işi pişirdiniz mi peki?"

Güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerinin şeklini zar zor seçebiliyordum.

"Bu biraz eski moda bir tehdit olmadı mı?"

Kizaki kahkaha atarak "Eski moda tehditler en etkili olanlardır" dedi. "Sen ve Niimi, ikiniz de oldukça kalın kafalısınız. Böyle bir hayat tarzı benimsemiş olmana rağmen, hâlâ bir şeylere bağlanmanın peşindesin. Bu, aptallığın zirvesidir. Gerçekten özgür olmak, sizin için çok daha hayırlı bir iş olur. Niimi'nin soygundan önce kaçmamasının tek nedeni sendin."

"Bunu Niimi mi söyledi sana?"

"Ona bir seçenek sundum; ya o soygun işinde ikiniz birlikte yer alacaktınız ve ben yaşamana izin verecektim, ya da kaçmaya yeltenmeniz durumunda ikinizi de öldürecektim. Niimi aklı başında biri gibi davransaydı, senin hayatını riske etme pahasına kaçmayı düşünürdü."

Bir sigara yakıyordum ki kül tablasında yanmakta olan bir tane gördüm. Adam gözünü sigaradan yükselen dumana dikmişti.

"Açık biçimde ifade etmek gerekirse, şimdi sen benim için çalışıyorsun. Teklifimi reddetme şansın yok, çünkü reddedersen kadın ve çocuğun sonu korkunç olacak. Bu senin kaderin... Kader, güçlü ve zayıf arasındaki iliş-

ki gibidir, sence de öyle değil mi? Dine bak mesela... Yehova'ya tapan İsrailliler... Ondan neden korkuyorlardı? Tanrıları güçlüydü de ondan, öyle değil mi? Tanrılara inanan herkes, bir yere kadar korkar onlardan. Tanrılar bu nedenle güçlüdürler."

Viskisinden bir yudum daha aldı.

"Tanrı'yı dünyanın yaratıcısı değil de, süper güçlere sahip süper bir insan olarak düşün. Bu durumda hiçbir şey değişmezdi, değil mi? İnsanlar yine ona itaat eder, ona tapar, kendi refahları için ona dua ederlerdi. Sana bir hikâye anlatacağım; bugün kendimi çok keyifli hissediyorum."

Cep telefonuyla bir arama yaptı; kısa bir süre sonra garson biraz daha viski ve suyla geldi. Farkında olmadan suyumu bitirmiştim ve bardağım tamamen boşalmıştı. Garson yüzünde yine hiçbir duygu belirtisi olmadan yerlere kadar eğilip odadan ayrıldı. Diğer tarafta insanlar tepinmelerine devam ediyorlardı.

"Köleliğin olduğu dönemde, uzun zaman önce Fransa'da bir aristokrat yaşıyordu."

Kizaki sarhoş olmaya başlamıştı, ama esmer teninde bir değişiklik yoktu. Eğleniyormuş gibi baktı bana, sonra kanepede arkasına yaslandı ve el hareketleriyle konuşmasını sürdürdü.

"Bu asilzadenin evine, uşak olarak çalışması için on üç yaşında bir çocuk getirdiler. Çok güzel bir çocuktu bu. Asilzade hayatından sıkılmış, heyecan arıyordu. Servetini hiçbir kısıtlama olmadan harcıyor, paranın satın alabileceği her şeye sahip oluyor, hemen hemen her gün başka bir kadınla yatıp kalkıyordu. Şan, şöhret, güç sahibi bir kral gibi yaşıyor, arzu ettiği her şeyi elde ediyordu."

Soluklanmak için duraladı.

"Asilzade genç delikanlıya baktı ve onun geleceğini tayin edebileceğini düşündü. Delikanlının hayatının hikâyesine, keyifli, üzüntülü günlerine, hatta ölümüne bile kendisi karar verecekti. Tıpkı, her zaman Tanrı'nın kontrolü altında olan İbrahim ve Musa gibi... Bir yıl boyunca delikanlının kişiliğini ve yeteneklerini gözlemledi, kendisinin farklı taleplerine nasıl tepkiler verdiğine bakarak, hakkında genel bir kanıya sahip oldu. Sonra eline kâğıt kalem alıp o günden itibaren delikanlının hayatını yazmaya başladı ve birkaç günde tamamladı. O defter delikanlının kaderini ana hatlarıyla belirlemişti. Orada yazan hiçbir şey değiştirilemezdi; delikanlı hayatını aynen orada yazıldığı gibi yaşayacaktı."

Adamın güneş gözlüklerine yuvarlak, turuncu bir ışık yansıdı.

"Delikanlı on beş yaşına gelince bir kızla tanıştı ve ondan hoşlandı; ama ikisi bir araya gelemeden kız çok uzak bir yere taşınmak zorunda kaldı. Delikanlı ve genç kız, ikinci sınıf filmlerde olduğu gibi, iki göz iki çeşme ayrıldılar birbirlerinden. Kızın delikanlıyla yakınlaşmasını sağlayan da, onları birbirlerinden ayıran da asilzadeydi tabii.

On sekiz yaşına geldiğinde, delikanlıya bir günlüğüne, serf olarak çalıştırılan anne ve babasını ziyaret etme izni verildi. Ama o gün aile haydutların saldırısına uğradı. Elbette tüm bu gelişmeler asilzadenin talimatıyla yaşanmış, o defterde yazdığı üzere daha önceden planlanmıştı. Çocuğun anne ve babası, çocuğun gözleri önünde katledildi. Asilzade o gün, gün boyu iskemlesinde oturmuş kalbi küt küt atar halde beklemişti; yaşadığı heyecan yaptığı şeyin dehşetinden değil, kiraladı-

ğı eşkıyaların yanlışlıkla çocuğu öldürme olasılığından kaynaklanmıştı. Yaşadığı büyük öfke ve derin üzüntünün ardından, o günden sonra delikanlının yüzündeki o masum ifade tamamen kayboldu.

Delikanlı daha sonra kılıç kullanmayı öğrenmesi için asilzadenin özel ordusuna davet edildi. Bir kölenin şövalye olması imkânsızdı, ama savaşa gidebilirdi. Delikanlı bu sayede anne ve babasını öldüren eşkıyaların peşine düşebileceğini de biliyordu. Bir süre sonra kılıç kullanmada ustalaştı. Tabii ki onu eğiten komutan da asilzadenin emirlerini yerine getiriyordu. Delikanlı gün içinde şatoda uşak olarak hizmet ederken, akşamları kılıç çalışıyordu; yarası asla iyileşmeyecekti, ama yaşamak için bir nedeni vardı artık. Tanrı tarafından sınanan Eyüp peygamber gibi, bunlar neden benim başıma geliyor, diye bağırıp çağırmadı delikanlı. Asilzadenin isteği doğrultusunda yönlendirildiğinin farkında değildi tabii...

Efendisi, gelecekte hayatının bir parçası olacak ufak tefek birçok olayı da yazmıştı o deftere. Mesela, delikanlı kadın bir uşak tarafından baştan çıkarıldı ve onunla yattı. Kâhya onu cezalandıracaktı, ama asilzade tarafından affedildi. Delikanlının efendisine karşı sadakati o günden sonra daha da güçlendi. Uşak olarak yaptığı hatalar, yaşadığı küçük sevinçler gibi, hayatındaki önemsiz, ufak tefek olaylar bile o defterde yazıldığı şekilde gerçekleşiyordu.

Yirmi üç yaşında hayatının en önemli dönemine geldi. Bir diğer ifadeyle, defterin zirvesine ulaştı. Haydutları yakalamak için düzenlenen bir sefere dahil oldu ve ailesini katledenlerle yüz yüze geldi. Komutanı ona haydutların işini bitirmesi emrini verdi. Eğlenceli, de-

ğil mi? Delikanlı gözlerinde yaşlar, eşkıyaları öldürdü. Yirmi altı yaşına gelince asilzadenin emri üzerine bir kadın köleyle evlendi. Ama kadının öylesine sorunlu bir kişiliği vardı ki, kısa bir süre sonra ondan ayrıldı. Ardından bir kez daha baştan çıkarıldı ve asilzadenin gizli gizli buluştuğu metresiyle ilişkiye girdi. Bu da defterde yazdığı üzere, asilzade tarafından dikte edilmiş bir gelişmeydi. Çok geçmeden kadın hamile kaldı ve her şeyi bilen asilzade delikanlıya, onca çocuğu arasından onun çocuğunu vârisi olarak tayin etmek istediğini söyledi. Delikanlının kafası karıştı ve korktu.

Asilzade delikanlının, aristokratların bulunduğu bir ortamda masada oturduğu bir şölen sahnesi bile yazmıştı. Asilzadenin metresi her şeyi itiraf etmenin eşiğine gelmişti ki son dakikada fikrini değiştirdi. Asilzade çok eğleniyordu. Ve sonra delikanlı otuz yaşına gelince asilzade onu yanına çağırdı."

Kizaki durdu. Kulaklarımın hafifçe çınladığını hissettim, tavandaki vantilatörün dönen gölgesi de beni rahatsız ediyordu. Kizaki cep telefonuna bir şeyler söyledi. Sigara içmeye devam ettim, o da viskisini yudumladı.

"Asilzade delikanlının eline iple bağlanmış bir tomar kâğıt tutuşturdu. Delikanlı kâğıtta yazılanları okuyunca, o ana kadarki bütün hayatının kaydedildiğini gördü. Asilzadenin on beş yıl kadar önce yazdığı şeyler vardı orada. Delikanlı büyük bir şok yaşamış olmalı. Hikâyenin sonunda delikanlı, suç bizzat asilzade tarafından tasarlanmış olsa da, asilzadenin hanımıyla ilişkiye girmekten ötürü ölüme mahkûm ediliyordu.

Delikanlı yere çöküp kaldı. Parçaları bir araya getirip gerçeği anlaması zaman aldı. Olan biteni kavradığı ve başını kaldırıp heyecandan titremekte olan asilzade-

ye baktığı an, arkasında duran asker tarafından sırtından bıçaklandı. Ölmeden önce aklından ne gibi düşünceler geçtiğini bilmiyorum, ama asilzade zevkten tir tir titriyordu. Servetinin, ününün ve kadınlarla birlikte olmanın verdiğinden çok farklı, son derece büyük bir hazdı bu. Asilzade yüzünde ciddi bir ifadeyle donakalmış, hatta gülmeyi unutmuş halde o anın tadını doya doya çıkardı."

İlk kez ağzımı açtım. "Bu çılgınlık" diye mırıldandım.

Kizaki'nin yüzündeki gülümser ifade bir an bile değişmedi.

"Çılgınlık filan değil. Asilzade hayatın kendisine sunduğu şeylerin kadrini biliyordu sadece."

"Bu hikâyeyi sen uydurdun, değil mi?"

Güldü.

"Hayır. Doğruyu söylemek gerekirse, soygunu planlayan adamlarımdan birinin sarhoşken uydurduğu bir hikâye bu..."

"Örnek aldığı kişi de sensin, değil mi?"

"Doğru. Aklın hızlı çalışıyor. Uzun lafın kısası, şu andan itibaren hayatın bana bağlı."

Viskisinin kalanını bir dikişte bitirdi.

"Geleceğine dair notlar kafamda. Bir başka insanın hayatını kendi çıkarın doğrultusunda yönlendirmenin son derece ilginç bir şey olduğunu söyleyebilirim. Şimdi de benim sana bir sorum var. Kadere inanır mısın?"

"Bilmiyorum."

"Olabilecek en sıkıcı cevap bu. Delikanlının kaderi gerçekten de asilzade tarafından mı kontrol ediliyordu? Yoksa kaderinde asilzade tarafından kontrol edilmek mi vardı?"

Kapı çalındı. Kizaki'nin seslenmesiyle, içeri takım el-

biseli zayıf bir adam girdi. Adam sehpanın üstüne bir evrak çantası bıraktı, eğilip selam verdikten sonra odadan çıktı. Kizaki çantayı açıp içinden birkaç fotoğraf ve evrak çıkardı.

"Benim için üç küçük iş yapacaksın; gerçekten de ufak tefek işler bunlar. Ama senden faydalandığımız takdirde senden istediğimiz şeyler daha da kolaylaşacak. Önce, önümüzdeki altı gün içinde bu adamın cep telefonunu çalacak, sonra sana söyleyeceğimiz bir apartmanın posta kutusuna bırakacaksın. Adamın evinde son teknoloji güvenlik sistemi var; yani içeri girmek kolay olmayacak; dahası, çeşitli nedenlerden ötürü onu henüz öldüremeyiz. O telefonu neden istediğimize gelince; kiminle konuştuğunu hızlı ve sorunsuz biçimde öğrenmemiz gerekiyor. Sokağın ortasında ona saldırabilir ve telefonunu alabiliriz tabii, ama bu durumda telefonunun çalındığı fark etmemesini ve düşürdüğünü sanmasını tercih ediyoruz.

İkinci iş, bu fotoğraftaki adamdan yedi gün içinde küçük, herhangi bir şey almak. Mesela bir çakmak işimizi görür; üzerinde adamın parmak izinin olduğu günlük herhangi bir cisim de... Önemli olan nokta, adamın, tıpkı ilk adam gibi, o şeyin çalındığını bilmemesi. Söz konusu cisim bir cesedin yanında ortaya çıkacak. Adamın suçlanıp mahkûm olmasını filan istemiyoruz; ama polisin şüphelenip onu sorguya çekmesi, diğer başka birçok şeyin gün ışığına çıkmasını sağlayacak. Onun da dairesine girmek zor. Senden çakmak filan gibi şeylerin yanı sıra, adamın saçından da bir parça almanı istiyorum. Kolay olmayacak tabii, ama yapacaksın. İki, üç saç teli getirmeni istiyorum. Kesik saç teli doğal görünmez malum; o yüzden kökünden koparman gerek, tabii

ona fark ettirmeden... Bunları da posta kutusuna bırakacaksın."

Hislerimi belli etmemeye çalışarak fotoğrafları inceledim. Kizaki bu bir oyunmuş gibi, neşeyle gösteriyordu fotoğrafları.

"Son olarak, bir başka adamdan da bazı evraklar çalmanı istiyorum. On günün var. Adamın fotoğrafı henüz elimize geçmedi, ama bir tane bulacağız. Adamlarımdan biri dairesine girdi, ama evrakları bulamadı. Onları sürekli yanında taşıyor olmalı. Son derece korkak ve gergin biri... Tabanca da taşıyor. O evrakları öyle bir yöntemle çalmalısın ki, adam çalındığını en az iki gün boyunca anlamasın."

"Bu imkânsız."

"İmkânsız veya değil; sen yine de yapacaksın. Evraklar mühürlü bir zarfta duruyor, adam içinde ne olduğunu bilmiyordur belki. Zarf açıldıktan sonra muhtemelen değerinin yarısını yitirecek. Sen o zarfı alıp yerine, adama yakın birine yaptırdığımız sahtesini koyacaksın. Gerçek evraklar şu şirkete ait bir zarfın içinde olmalı; gizli evraklar da şu şekilde damgalanmış olmalı. Ama bu konuda emin değiliz, o yüzden değiştirmeden önce kontrol etmen gerek. Bu posta kutusuna bırakılacak bir şey değil. Bizzat bana vereceksin."

"Ya başarısız olursam?"

"Ölürsün. Adil olmadığını düşünebilirsin, ama biri radarıma girmeye görsün; bu iş böyledir. Meraklanma. Kadını ve piçini öldürmeyeceğim. Gerilim ve abartılı sorumluluk duygusu, insanın kabiliyetinin sınırlarını en üst seviyeye çıkartabilir, diğer yandan, çok fazla baskı uyguladığın takdirde ters etki yapıp hataya da yol açabilir. Mümkün olduğunca az insan öldürmeli. Bir

de olsa, iki de olsa, arkanda ne kadar çok ceset bırakırsan bazı şeylerin aydınlığa kavuşma ihtimali de o kadar artar. Niimi'yi öldürdüm, çünkü işlerim hakkında çok şey biliyordu. Ben sebepsiz yere adam öldürmem. Sadece seni değil; bana pek bir faydası dokunmasa da Taçibana'yı da bu yüzden öldürmedim. Ama bu işi yapmayı reddedersen bana başka bir seçenek bırakmamış olursun. O zaman çocuğu da annesini de öldürürüm. İş yüküm artar tabii, ama benim çalışma yöntemim bu."

Evrakları ve fotoğrafları evrak çantasına koyup çantayı önüme itti. Almak zorundaydım.

"İnsanların hayatlarını oturduğum yerden idare ederim. İnsanların üstünde böyle otorite kurmak, Tanrı olmak gibi bir şey, sence de öyle değil mi? Tanrı varsa, bu dünyanın değerini herkesten çok o bilir. İnsanları kontrol ederken bazen onları özümsemişim gibi hissederim. Aynı anda birçok insanın duygusuyla istila edilmişim gibi, düşünceleri ve hissettikleri her türlü şey içimdedir. Sen böyle bir şey yaşamadığın için ne dediğimi anlayamazsın. Dünyadaki en büyük hazdır bu. Bak, dinle."

Bana doğru eğildi.

"Bu hayatta doğru düzgün yaşamanın yolu, zevkin de acının da nimetlerinden yararlanmaktan geçer. Her ikisi de dünyanın bize sunduğu uyarıcılardır yalnızca. Onları ustalıkla harmanlayarak bambaşka bir şekilde kullanman mümkün... Kendini tamamen şeytana vermek istiyorsan, iyiliği, hayrı unutmamalısın. Acı çeken bir kadın gördüğünde, kahkaha atmak yavan kalır. Acı çeken bir kadın gördüğünde ona acı, onun adına üzül, acısını tasavvur etmeye çalış, hatta onu yetiştiren anne, babayı gözünün önünde getirmeye çalış, onun için gözyaşı dök; ama sonra ona her zamankinden daha çok

işkence et. İşte o an tadından yenmeyecek bir andır! Dünyadaki her şeyi tecrübe et. Sana verdiğim bu görevlerde başarısız olsan bile, başarısızlıkla gelen o duygunun tadını çıkar. Ölüm korkusunu tüm duyularınla benliğinde hisset. Bunu yapabildiğinde kendini aşmış olacaksın. Bu dünyaya farklı gözlerle bakabilirsin. Mesela ben birini vahşice öldürdükten sonra güneş gözüme o kadar güzel görünür ki... Bir çocuğun gülümseyen yüzüne bakar ve onun ne kadar tapılası bir varlık olduğunu düşünürüm. O çocuk yetimse, ona yardım edebilir veya onu oracıkta öldürebilirim. Ona acısam da yaparım bunu! Tanrıların veya kaderin kişiliği ve duyguları varsa, hisleri de buna yakın bir şey olmaz mıydı sence? Çocukların ve azizlerin zalimce öldürüldükleri bu dünyada, tanrılar da böyle hissetmezler miydi?"

O noktada Kizaki konuşmayı kesti. Alkol yüzünden kısılan sesi içimi bayıltmıştı. Her zamanki gibi gülümsemeye devam ediyordu.

"Eh, iyi şanslar sana."

13

İlk adam Kirita, kırk iki yaşındaydı ve Gotanda'da bir dairede yaşıyordu. Fotoğrafta kısa saçlıydı, üstünde iyi dikilmiş bir takım elbise vardı. Borsaya kote olmamış özel şirketlerle mafya arasında aracılık yapan bir simsardı. Yeni kurulan ve bankadan kredi alamayan şirketlere teklifte bulunuyordu. Şirketin başarılı olması ve hisse senetlerinin değer kazanması durumunda büyük kârlar elde ediyorlardı. Bu durumda krediyi alan şirket, paranın mafyadan geldiğini asla bilmiyordu. Yapmam gereken tek şey, o adamın cep telefonunu almaktı, ama belli bir hedeften bir şey çalmanın her zaman güç bir iş olduğunu biliyordum.

Adamla ilgili bilmem gereken belli başlı notları ve fotoğrafı hafızama kaydettim ve Kirita'nın dairesinin önünde dolanmaya başladım. Yakınlarda bir yerde bir kafe olsaydı, oraya gider daireyi oradan gözetlerdim. Ama böyle bir imkânım yoktu ve bir yerleşim bölgesinde etrafta dolanmak şüpheleri üstüme çekmeme yol açabilirdi. Dairesinin perdelerinin oynadığını görünce bakışlarımı yere yöneltip uzaklaştım oradan. Biraz ilerde bir park görüp paslı banka oturdum. Dar bir kaydırağın yanında bir anneyle çocuğu oyun oynuyordu. Çocuğun başına diktim gözümü ve onu üzerinde bir delik

olan tahta parçası olarak düşündüm, ama başına kâğıt bir poşet geçirmişti sadece. Anne oğul aylaklık ediyor, çocuk kaçarken annesi onu kovalıyordu. Göz ucuyla adamın dairesinin girişini görebiliyordum, ama insanları net olarak seçemeyecek kadar uzaktaydım.

Yaklaşık dört saat sonra apartmandan krem rengi paltolu, omuz çantası takan bir adam çıktı ve karşı yöne doğru yürümeye başladı. Adamın yüzünü göremesem de Kirita olabilir ihtimaliyle koşar adımlarla peşinden gittim. Cüce gibi kamburunu çıkarmıştı, olağanüstü uzun parmakları taraklıydı. Girişe varır varmaz otomatik kapı açıldı ve dışarı bir başka adam çıktı. Siyah paltolu ve siyah evrak çantalı adamı tanıdım. Bir an şaşırdım; *Bu o,* dedim kendi kendime. Başımı eğdim ve sigara arıyormuş gibi ceplerimi yoklamaya başladım. Telefonunu ona fark ettirmeden ve sonrasında kaybettiğini düşünmesini sağlayacak şekilde çalmak imkânsız bir talep gibi görünüyordu. Aramızdaki mesafeyi koruyarak onu takip etmeye başladım.

Eczaneye uğradıktan sonra istasyona gitti, oradaki bir kafede şişman bir adamla buluştu. Cüzdanı takım elbisesinin sol iç cebindeydi, ama cep telefonunu evrak çantasının içinde tutuyordu. Adam kafede olduğu sürece telefonu çalmak zor olacak gibi görünüyordu, o yüzden dışarı çıkmasını bekledim. Aklımdan telefonu trende çalmak geçti, ama Kirita dışarı çıkıp da şişman adamla vedalaştıktan sonra bir taksiye bindi. Hemen arkasından ben de bir taksi çevirip şoföre öndeki taksiyi takip etmesini söyledim. Şoför genç bir adamdı, o yüzden şeritte kalması ve aramıza başka bir araba alması gibi talimatlar vererek onu uyarmak zorunda kaldım.

Kirita, Akasaka'da taksiden inip bodrum katta bir bara girdi. İçerisi, sanatçılar için kurulmuş sahneyle oldukça genişti, ayrıca son derece kalabalık ve gürültülüydü. Bu ortamın benim için bir fırsat olabileceğini düşünerek bara oturdum. Alkolsüz bir kokteyl ısmarlayıp kollarımı zamanla kararmış ahşap yüzeye yasladım.

Aradan bir saatten biraz fazla zaman geçti. Kirita sarhoş oldukça sesi daha gür çıkmaya, hareketleri daha abartılı olmaya başladı. Kahkahalar atıyor, sürüngenlerinkine benzeyen ağzı kocaman açılıyordu. Diğer adam gençti, öğrenciydi muhtemelen. Masanın üstüne kâğıtlar serilmişti, ama Kirita'nın onlara baktığı pek söylenemezdi.

Kirita çantasından cep telefonunu çıkarıp birini aradı, görüşmesi bitince telefonu yerde duran çantasına koydu. Telefonu ceketinin cebine koyar diye umuyordum, ama şansım yaver gitmedi işte. O kadar sarhoştu ki, telefonunu bugün aldığım takdirde, kaybettiğine kolayca inanırdı ve ben bir daha böyle bir fırsatı ne zaman yakalardım, bilmiyordum. Dahası bu, üç iş arasından en öncelikli olanıydı. Garson masaya yaklaşınca ayağa kalktım.

Tuvaletler benden uzakta, diğer taraftaydı. Adımlarımın hızını garsona göre ayarlayarak oraya doğru yürüdüm. Kız masaya temiz bardaklar koydu, başıyla selam verip tam oradan uzaklaşıyordu ki, kaza görüntüsü verip ona çelme taktım. Kız öne doğru kapaklanırken elindeki tepside duran bardaklar büyük bir gürültüyle parçalandı. Dengemi kaybetmiş gibi yaparak ben de yere attım kendimi. Ama herkes sesin geldiği yöne doğru bakarken, bütün gözler yerde yatmakta olan kısa etekli garson kıza çevrildi. Kirita'ya şöyle bir baktım;

şaşkınlıkla kıza dönmüş, elini hafifçe ıslanmış omzuna atmıştı. Süründüm, çantasına yanaşıp paltomu üstünü örtmek için kullandım. Sol elimi cebimdeki deliğin içine soktum ve fermuarı açmayı başardım. Genç adam ayağa kalkıp Kirita'ya bir şeyler söyledi. Garson kız yukarı toplanmış eteğini çekiştirerek ayağa kalkarken özür diledi. O esnada çanta paltomun altında tamamen gizlenmişti ve kimse bir şey göremezdi. Sol elimi içine sokup hızla telefonu aramaya başladım, parmağımı kayışına geçirip kolumdan içeriye kaydırdım. Kirita garsona yardım etmek için yerinden doğrulurken elimi çantadan çıkardım ve ayağa kalkmak üzere bacaklarımdan destek aldım. Tam rahat bir nefes vermek üzereydim ki, kolumdaki telefon tiz bir sesle ötmeye başladı.

Bir an kaskatı kesildim; hareket edemiyordum. Telefon çalmaya devam ederken Kirita garsonu bırakıp sesin geldiği yöne doğru döndü. Telefonu hemen çantaya atıp fermuarı kapatmaya konsantre oldum. Ses boğuklaşsa da Kirita fark etmemiş gibiydi. Bu arada garson kız hem Kirita, hem de benden özür diledi. Kalbim deliler gibi atarken ayağa kalktım ve ben de özür diledim. Ama Kirita bana bakmıyordu. Çantasını açtı ve telefona cevap verdi. Oradan uzaklaşacaktım ki o konuşmayı dinlemek önemliymiş gibi geldi bana; o yüzden garson kızın kırılan bardakları yerden toplamasına yardım ettim. Kirita konuşmadı, ama önündeki kâğıda aldığı notu göz ucuyla görebildim: 7 Perşembe, Şibuya, Daycingu... Başımla bir kez daha selam verip hesabımı ödedim. Kirita beni yakından gördüğünden, onu takip etmek şimdi daha da güç olacaktı.

* * *

Daireme dönmek üzere bir taksi çevirdim ve şoföre sigara içip içemeyeceğimi sordum. Günün son yolcusu olduğumu, istediğimi yapabileceğimi söyledi; ben de camı hafifçe aralayıp bir sigara yaktım. Kalabalık caddelerden geçerken akıp giden neon ışıklarını izledim. Rahatlayamıyordum bir türlü. Kizaki'nin yüzü gözümün önüne geldi, sonra İşikava'nın, ardından da Saeko'nun. Saeko beni bu halimle görse acaba ne derdi, diye merak ettim. Aşağı doğru düşüyordum, başkalarının çıkarları doğrultusunda yönlendiriliyor, Kizaki'nin müziğiyle dans ediyordum; ama yine de Saeko beni aşağılamazdı diye düşündüm. Onu iyi tanıyordum; belki de yakında öleceğimizi, yanına gelmemi söyler; soyunurken muhtemelen kahkahalar atardı.

Eve geldiğimde, çocuğu kapımın önünde yerde yatar halde buldum; uyuyordu. Bu sefer pantolon giymişti, ama gri kazağı çok inceydi. Kollarına ve bacaklarına baktığımda, hayatının akışının doğduğu andan itibaren belirlendiğini hissettim bir kez daha. Mağdur haliyle elinden geleni yapıyor, hayatına devam ediyordu. Soğuktan ölmüş olabileceğini düşünüp ayağımla hafifçe dürttüm onu; gözlerini açtı. Belki de ayağımla dürttüğüm için bir an kaşlarını çattı bana. Bir şey söylememe fırsat vermeden, alçak bir sesle benden akşam yanında kalmasına izin vermemi rica etti.

"Olmaz. Evine dön."

"Neden?"

Konuşurken ağzından beyaz dumanlar çıkıyordu.

"Çünkü annen seni merak eder ve polis işe karışır."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü annem beni başından atmak istiyor."

Ayağa kalktı, avuçlarındaki kum ve kiri temizledi. Üstü başı pislik içindeydi, ayakkabıların tabanı tamamen aşınmıştı. Onu içeri almak üzereydim ki içerde ne çaydanlık, ne tabak, ne de yiyecek bir şey olduğunu hatırladım. Markete gitmemiz gerekiyordu. Yürümeye başladım; o da benimle geldi.

"O adam sürekli evde ve ben onlara ayak bağı oluyorum."

"Bunu sana adam mı söyledi?"

"Hep söylüyor zaten, çünkü annemle sürekli yapmak istiyor."

Uzaklarda hızlanan bir arabanın sesini duydum.

"Annemi kıskanıyor. Hep o işi yaptıklarından benim bütün gün dışarıda olmam gerek. İşleri bitince adam sarhoş oluyor ve beni dövmeye başlıyor."

Elimi omzuna koydum.

"Bu adam... Annenin şey yaptığından haberi var mı? Eee..."

"Biliyor. O zorluyor annemi zaten, ama yine de kıskanıyor."

Boğazıma bir şey oturduğunu hissettim.

"O evden ayrılmak mı istiyorsun?"

"Evet."

Çocuğun gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı.

"Kaçardım evden, ama çocuk olduğum için hemen yakalanırım. Sonra azar işitirim, eğer o oradaysa bir de dayak yerim."

"İyi de, burada kalamazsın."

"Neden?"

Elimi omzundan çektim. Bunu yapmak için yanlış zamanı seçmiştim muhtemelen.

"Benim çok riskli bir işim var. Yarına sağ çıkar mı-

yım, garantisi yok. Hayatlarını darmadağın etmiş yetişkinlerin sıkıntılarına yeterince ortak olmuşsun sen zaten."

"Ama..."

"Çocuk Yurdu'na ne dersin?"

Yüzüne baktım. Öneriyi ciddi ciddi düşünüyor gibiydi.

"Çocuk Yurdu'na alırlar mı beni?"

"Bazı şartları yerine getirirsen, alırlar tabii. Ama iş o noktaya geldiğinde... Annenden gerçekten uzaklaşmak istemiyorsun değil mi?"

"Ben bebek değilim."

Başını kaldırıp bana baktı. Meydan okurcasına bakan ve iki lazer ışınına benzeyen iri gözleri, eski halimi hatırlattı bana.

"Annenle konuşacağım. Şu andan itibaren odamın kapısını açık bırakıyorum; hava soğuk olursa gelip içeri girebilirsin."

Birlikte markete gittik. Sıcak çay, süt ve hazır kızarmış yiyecek aldım.

14

İkinci hedefim yedi katlı bir apartmanda oturan, yirmi sekiz yaşındaki bir adamdı. Hayatını nasıl kazandığını bilmiyordum, ama giyim kuşamından ve tavırlarından anladığım kadarıyla, yeraltı dünyasının önemli oyuncuların biri değildi. Onun da evi şehrin yerleşim bölgelerinden birindeydi, yani mahallede dolanıp durmak, insanların benden şüphelenmesine yol açardı. Yakınlardaki bir kafeye girerek gelip geçeni izlemeye başladım. Adam istasyona gitmek için bu yoldan geçmek zorundaydı; arabası veya bisikleti yoktu. Birkaç saat beklesem de ortalarda görünmedi. Kafeden ayrıldım, evinin önündeki sokakta ağır adımlarla yürümeye başladım, sonra kafeye geri döndüm.

İkinci gün öğlen adam apartmandan çıktı. Sabah taksiyle gelmiş, bir süre evin önünde beklemiş, ama onu görememiştim. Kafeye girip bir kahve ısmarlamıştım ki, onun bulunduğum yere doğru yaklaştığını gördüm. Kafeden ayrılıp peşine takıldım. Adam istasyona gitti, turnikelerden geçerek platforma çıktı. Çakmağı ve saç telleri bir cesedin yanında bırakılması planlandığına göre, sabıkası olmalıydı. Oysa hiç de öyle bir tipi yoktu; fotoğrafındaki halinden bile daha bebek yüzlü ve yumuşak başlı görünüyordu.

Şansıma tren kalabalıktı. En iyi yerde pozisyon aldım ve hemen arkasında durdum. Siyah saçlarına hafifçe briyantin sürmüştü. Boynunda veya omuzlarında dökülmüş saç göremedim; saç telini benim koparmam gerekecekti. Vagon çok sıcaktı ve adam terliyordu. Tren yavaşlarken, inmeyi planlıyormuş gibi öndeki yolcuya doğru yaklaştı. Hemen arkasında bitiverdim. İşaretparmağımla ortaparmağım arasında evde bulduğum tırnak törpüsü vardı.

Kapıların açılmasıyla içeriye soğuk hava hücum etti. Adam ileri doğru bir adım attığı anda dengemi kaybetmiş numarası yaptım, bir şeye tutunmak istiyormuşçasına elimi havaya kaldırdım ve saçının birkaç teline yapışıp çektim. Teller elime gelirken hafif bir çekiş hissettim. Adam istemsizce arkasına döndü, ama ben hızlı hareket edip önüne geçtim. Şimdi sıra çakmağa gelmişti.

Merdivenlere doğru ilerliyor gibiydi, ama sonra birden yön değiştirdi. Yamanote hattı platformundaki sigara içilen bölüme doğru gittiğini fark ettim. Sigarasını çıkardı, sonra cebinde çakmağını aramaya başladı. Aklımdan geçen ilk şey, çakmağı kaybettiyse başımın belaya girdiği oldu. Ama sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Eldivenlerimi giydim, kendi ucuz kullan-at çakmağımı ceketimin iç kısmına sürterek iyice temizledim. Sonra hemen arkasında durup çakmağımı çaktım. O hâlâ çakmağını aramakla meşguldü, tam pes etmek üzereydi ki hiçbir şey söylemeden ona kendi çakmağımı uzattım. Başını sallayarak teşekkür etti ve çakmağımı alıp sigarasını yaktı. Parmak izinin doğal görünmeyebileceğini düşündüm ve çakmağı bana geri verirken bilerek elimden düşürdüm. Adam eğilip yerden çakmağı al-

dı. Bu kez aldım; işim bitmişti. Bir sonraki trene atlayıp uzaklaştım oradan.

Berbere gittim, saçımı kestirip kahverengiye boyattım. Sonra numarasız bir gözlük taktım. Kirita'nın beni gördüğü gün üzerimde her zamanki siyah paltom vardı, o yüzden görüntümü değiştirmek üzere beyaz ceketle kot pantolon giydim. Akşam saat altıda Şibuya'nın yolunu tuttum. Onu orada Daycingu denen barda bulacağıma emindim. Beni birkaç saniyeliğine gördüğü için muhtemelen hatırlamayacaktı, ama her ihtimale karşılık kılık değiştirmekte fayda vardı.

Şibuya'da Seibu alışveriş merkezinin önündeki kırmızı ışıkta durduğumuzda taksiden gördüm onu. Üstünde bir önceki seferde olduğu gibi siyah palto, elinde de o evrak çantası vardı. Taksiden inerek peşine takıldım. Dar sokak insan kaynıyordu; Kirita'nın durakladığı her sefer ona biraz daha yaklaşıyordum. Belki bara girmeden alabilirdim telefonu. Karşıya geçmek üzere durdu. Yayalara kırmızı yanıyordu; bunu fırsat bilip hemen arkasına geçtim, ama yanımdaki kadın bir sebepten gözünü ona diktiğinden hiçbir şey yapamadım. Işık yeşile döndü ve kalabalık içinde, hemen arkasında onu takip etmeye devam ettim.

Bir sonraki kavşakta harekete geçmeye karar vermiştim ki, Kirita ansızın geri döndü. Gerildim, ama beni görmedi. Yanımdan geçerken bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Onun arayı biraz açmasına izin verdikten sonra yine peşine takıldım. Kirita, Parco mağazasına girdi, etrafına bakındıktan sonra yürüyen merdivenlere yöneldi. İnsanlar farklı yüksekliklerde durdukların-

dan, yürüyen merdivenler, çantalardan bir şey çalmak için çok müsait yerlerdir. Yukarıya çıkarken hemen arkasında durdum ve kendimi harekete geçmek üzere hazırladım. Yan tarafta aynalar vardı, o yüzden bir boşluğa rast gelene dek bekledim. Arkamdaki adam, hemen iki basamak altında duran kadınla sohbet ediyor, benim bulunduğum yöne bakmıyordu. İdeal zaman ve yerin bu olduğuna karar verdim. O an içimde o sıcaklığı hissettim, kollarımdaki o hoş uyuşukluğun bilincine vardım. Kirita'nın başı iki ayna arasındaki boşluğa geldiğinde, sallanmasını önlemek için sol elimle çantasının alt kısmını kavrarken, sağ elimle de fermuarı açtım. Sonra cep telefonunu alıp ceket koluma sakladım, fermuarı kapatıp çantayı bıraktım. O bir sonraki yürüyen merdivenlere doğru ilerlerken ben sola saptım ve göz ucuyla uzaklaşmasını izledim. O kattaki merdivenlere bakınıp aşağıya indim. Cep telefonunu cebime koyarken vücudumun gevşediğini ve içimi bir ürperti kapladığını hissettim.

Şibuya'nın kalabalık sokaklarına döndüğümde, elimi, önümde yürüyen pahalı takım elbise giymiş bir adamın cebine attım, cüzdanını çekip ceket kolumdan aşağıya kaydırdım. Adamın kravat iğnesinden yansıyan ışığın görüntüsü, gözümde yeşil bir nokta olarak kaldı. Bir taksi çevirip cüzdanın içine baktım. 120.000 yenin yanı sıra, birkaç kredi kartıyla, barlarda kadınların dağıttığı kartlardan vardı. Taksilerin şehir ve insanlardan yalıtılmış kapalı mekânları, o anda olduğu gibi, bana hep kaçabileceğim hissini verirdi.

* * *

Taksiye Ebisu'ya gitmesini söyledim. Beni yönlendirdikleri apartman dairesi oldukça yeni ve bakımlı görünüyordu. Elimdekileri 702 numaralı posta kutusuna bıraktıktan sonra geriye yapmam gereken tek bir iş kalacaktı. Verilen talimatlar doğrultusunda kutuyu açtım, içindeki beyaz zarfı alıp yerine cep telefonu, çakmak ve saç tellerinin bulunduğu torbayı koydum. Bir an aklımdan, uzaklaşıp posta kutusunu kimin açacağını izlemek geçti, sonra vazgeçip bir taksiye atladım ve beyaz zarfı açtım. Bu, kendisinden evrakları çalacağım adamın fotoğrafı olmalıydı. Fotoğrafın yanı sıra, adamla ilgili, oturduğu yer ve benzeri bazı temel bilgileri içeren bir de not eklenmişti. Fotoğrafı zarftan çıkarırken kendimi huzursuz hissettim. Saçları seyrelmiş, yanakları çukurlaşmış, gözleri çökmüş kırklı yaşlarda bir adamdı bu. Yüzüne bakıldığında, insanın bulaşmak istemeyeceği tipte biri olduğu anlaşılıyordu. Geçmişte önsezilerimin gizemli bir biçimde doğru çıktığı tecrübeyle sabitti. Sinirlerimi yatıştırmak için sigara içmek istedim, şoför izin vermeyince taksiden indim.

Bir sigara yakıp eski apartmanların ve az sayıdaki sokak lambasının sıralandığı toplu konut bölgesinin bana yabancı sokaklarında yürümeye başladım. Birden cep telefonum çaldı; aptal aptal bakındım etrafıma. Numaramı sadece Saeko ve İşikava biliyordu. Arayanın numarası ekranda görünmüyordu; cevap verdiğimde hatta tanımadığım birinin olduğunu anladım.

"Gayet hızlıydın; geriye halletmen gereken tek bir iş kaldı. Posta kutusundan zarfı aldın mı?"

Adamın sesi sert, tiz ve son derece nahoştu.

"Kimsiniz?"

"Tahmin yürütebilirsin sanırım... Son adam Yoneza-

va yarın akşam sekizde Şincuku'da olacak. İşi o zaman halletmeye bak."

"Ya halledemezsem?"

"Salıya kadar zamanın var. Beş gün kaldı yani. Ama sayende işim oldukça kolaylaştı. Başarılı olamazsan öldürüleceksin diye duydum. Kaçmayı filan düşünme sakın."

Köpeğini gezdirmekte olan genç, sarışın bir kadın garip garip baktı yüzüme.

"Kizaki yanında mı?"

"Bay Kizaki mi? Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Söylesene, gerçekte neyin peşinde o adam?"

Hattın diğer ucundaki adam yorgun argın içini çekti.

"Yani evraklar ve çakmağın dışında demek istiyorum" dedim.

"Bu seni ilgilendirmez."

Adamın arkasından bir kadının belli belirsiz kahkahası duyuldu. Arka plandaki gürültü gittikçe artmaya başladı ve hemen ardından hat kesildi. Tombul köpeği telefon direğini hummalı bir şekilde koklarken, genç kadının gözü hâlâ üstümdeydi. Ben de ona dik dik bakınca köpeğine bir şeyler söyleyip uzaklaştı oradan. Etraf karanlıktı, belki de genç kadın bana değil, arkamdaki bir şeye bakıyordu.

15

Fotoğrafta Yonezava'nın üzerinde eski püskü bir palto vardı, ama dairesi, girişinde bir kabul masasının bulunduğu epey büyük bir apartmandaydı ve içeri girmek hiç de kolay olmayacaktı. Ne iş yaptığını bilmiyordum, ama cebinde silahla gezdiğine göre aziz değildi. Fotoğraftaki çukur gözlere bakınca, ardında bir katil veya ona benzer bir kişinin izlerini gördüm.

Bir araba kiraladım, çok da yaklaşmadan, bina girişini görebileceğim bir yere park ettim. Polislerin yanıma gelip orada ne yaptığımı sorma riski bulunsa da, gözetleme için en ideali arabaydı. Apartmanın önüne taksi yanaşmasını beklerken, o binadan yayan çıktı. Sekerek yürüyor, bir bacağını hafifçe sürüyormuş gibi görünüyordu. Etrafa boş boş göz gezdirdi, kendisine doğru koşturan çocuklara dik dik baktı.

Arabadan inip güvenli bir mesafeden onu izlemeye başladım. Para harcamaktan hoşlanmayan bir adam olduğu belliydi. Böyle bir yerde yaşıyorsa kendini gerçekten de tehlikede hissediyor olmalı diye düşündüm. İstasyona gelince bilet almak için çok zaman harcadı. Çevresindekileri tek tek inceledikten sonra gözünü dar ve kısa bir elbise giymiş kadına dikti; dikkatle ve uzun uzun baktı ona. Uzaklaştım oradan. Anlaşılan trene binene dek ona yaklaşma şansı bulamayacaktım.

Platforma geldiğimizde Yonezava birkaç kez boynunu kaşıyarak yanında duran paltolu kadını inceledi. Saçları tuhaf biçimde parlak ve düzdü, yanakları fotoğrafta görünmeyen çillerle kaplıydı. Ayakkabılarının pis olduğunu da fark ettim... Tren geldi; kalabalık olduğu pek söylenemezdi. Aramızdaki güvenli mesafeyi koruyarak gazetemi açtım. Yonezava oturmadı, yüzünde boş bir ifadeyle köşede bir yerde ayakta durdu.

Cüzdanı sağ ön cebine sıkıştırılmıştı, ama elinde torba filan yoktu ve ben zarfın nerde olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen paltosunun iç cebindedir, diye düşündüm. Ama zarfı oradan alma şansım oldukça zayıftı. Bu arada tren yavaş yavaş dolmaya başlamıştı; kendimi zihinsel olarak hazırlamaya başladım. Ayağa kalktım, kalabalığın içinde yolumu bulup kapının önünde durdum.

İkebukuro'ya geldiğimizde trenden inen çok oldu, ama daha fazlası da bindi; vagonda hareket etmek çok zordu artık. Hoparlörlerden yapılan anons, Şincuku'ya yaklaştığımızı söylüyordu. Sonra kapıların açılmasıyla birlikte kalabalık hareketlendi. İnsan yığını içinde bana doğru yaklaşmakta olan Yonezava'ya odaklandım. Vücudum iliklenmemiş paltosuna sürtündüğü anda elimi içine attım. O an yanaklarımda adamın nahoş nefesini hissettim. Parmak uçlarım zarfa benzer bir şeye dokunduğu anda onu alabileceğimi düşündüm, ama parmaklarımı biraz uzatınca iç cebin kapalı olduğunu anladım. Hem de düğme veya fermuarla değil, dikişle... Büyük bir hayal kırıklığı içinde elimi çabucak geri çektim. Trene akın eden insan kalabalığına karışıp ona bir kez daha yaklaştım ve paltosunu ilikledim. Kalabalık artmaya devam ediyordu.

Yonezava platforma indi, tam kapılar kapanıyordu ki ben de kendimi dışarı attım. Kalbim deli gibi atıyordu. Elimdeki zarfla, paltonun iç cebine dikilmiş zarfı değiştirmek imkânsızdı. Zarfı çalmak için dikişi kestiğim takdirde, adamın iki gün boyunca zarfın çalındığını anlamaması mümkün değildi. Ağır adımlarla takibi sürdürdüm, ama bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki paltosunu bir başka paltoyla değiştirebilirdim, ama onunkine benzer pespaye bir palto asla bulamazdım. Benzer bir şey bulsam bile, aynı eskimiş görüntüyü vermek çok zor olurdu. Yonezava gibi bir adamın farkı anlamaması mümkün değildi.

Kabukiço'ya giden doğu çıkışına yöneldi. Yürürken vücudu sallanıyor, gözleriyle etrafı tarıyordu. Bir ara ayağı takıldı ve dengesini kaybetti, gri bir binaya girmeden önce yanından geçen kadına birkaç saniye boyunca ters ters baktı. Kizaki'yi görmeye gitmek geçti aklımdan, ama onu nerede bulacağımı bilmiyordum. Ebisu'daki daireyi hatırlayıp 702 numarayı ziyaret etmeye karar verdim. Bir taksi çevirdim; yol boyunca İşikava ve Saeko'nun yüzleri zihnimde dolaştı durdu.

Binaya varınca asansöre bindim, dairenin bulunduğu katta inip kapıyı çaldım. Birkaç saniye sonra diyafondan bir erkek sesi duyuldu. Ona adımı söyledim; kapı açıldı. Yanıma gelen adam asık suratıyla inceledi beni, sonra içeri geçti. Bu adamın dün telefonda konuştuğum adam olduğunu sanmıyordum. Oda İşikava'nın eski bürosunu andırıyordu; bir masa ve gri halı üzerinde bir kanepeden başka bir şey yoktu.

Adam geri döndü, kaba bir ifadeyle "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Tam önüne dikildim.

"Yonezava'nın zarfı paltosunun cebine dikilmiş. Ona fark ettirmeden çalmak imkânsız."

"Umurumdaydı sanki."

"Kizaki'yle konuşmak istiyorum."

"Zor biraz."

Tam bir baş belasıymışım gibi dikti gözlerini bana. Sonra masaya oturup televizyonu açtı. Ekranda bikinili bir kadın bir şeyin peşinden koşturuyordu.

"Başaramazsam işler sizin için de zorlaşacak, öyle değil mi? İzin ver de Kizaki'yle konuşayım. Yardımcı olmazsan senin de başın belaya girer." Duraladım. "Eh, madem yardım etmiyorsun, ben de gidiyorum."

Adam gözünü ekrandan ayırmadan bir şeyler mırıldandı ve yüzüme bakmadan ahizeyi eline aldı. Sessizce bir şeyler söyledi, sonra ahizeyi kulağından indirdi, televizyonu kapatıp içini çekti. Masanın üstüne at yarışı kuponları ve şekerler saçılmıştı. Ahizeyi bana uzattı. Kısa bir bekleyişin ardından hattın diğer ucunda tanımadığım bir adamın sesini duydum. Ona Kizaki'yle konuşmak istediğimi söyledim, bana bunun mümkün olmadığını söyledi, ama sonra bir başka duralamanın ardından Kizaki telefonu aldı. Beş dakikan var dedi bana. O olduğuna emindim, ama sesi o kadar alçaktı ki bambaşka biriymiş gibi geldi kulağıma.

"Yonezava'nın zarfı paltosunun iç cebine dikilmiş. Zarfı bir başkasıyla değiştirmenin imkânı yok. Sadece çalsam olmaz mı?"

Kısa bir sessizliğin ardından Kizaki'nin kahkahası duyuldu.

"Şansına küs. Çok yazık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi yapmazsan ölürsün. Sana böyle olacağını söylemiştim, değil mi? Gerçi kadın ve çocuğa yaşamaları için izin veririm herhalde."

"Ama başaramazsam bu sizin için de sorun olmaz mı?"

Kizaki yine güldü.

"Hayata bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum."

Ahizeyi ağzına o kadar yakın tutuyordu ki nefesini nerdeyse kulağımda hissedecektim. Sesinin hışırdadığını duydum sonra.

"Hayır, benim için o kadar da büyük bir sorun olmaz. Neyse, adam anlaşılan üç gün daha Şincuku'ya gidiyor. Bir daha denersin. Başaramazsan onu öldürmek ve zarfı öyle almak zorunda kalacağız. Bu işi onu öldürmeden başarmak daha iyi olurdu tabii, ama ne yapalım; gereken neyse o yapılacak. Çok da büyük bir mesele değil."

"Ama..."

"Başarısız olursan öleceğini biliyorsun. Anlaşmamız bu yöndeydi. Ben fikrimi asla değiştirmem. Kader acımasızdır. Seninki de zor bir hayat... Gözüm üstünde, haberin olsun."

Nefesimi tuttum.

"Çok fazla kafana takma. Tarih boyunca milyarlarca insan gelip geçti bu dünyadan. Sen de onlardan biri olacaksın. Hepsi bir oyun. Hayatı bu kadar ciddiye alma."

Bir şeyler söylemeye çalışsam da başaramadım.

"Sana demiştim, değil mi? Kaderin zihnimde şekillenmiş durumda. Bu, insanda bağımlılık yapan bir şey... Neyse, dört günün var. Şanssız bir durum, ama yapacak bir şey yok. Senin gibilerin sonu nerdeyse hep aynıdır. Bak dinle... Başarılı olmuşsun veya başarısız olup ölmüşsün, benim için bir şey fark etmez. Fikrim asla de-

ğişmeyecek, o yüzden başarısız olursan seni öldüreceğim; bu kadar basit. Senin gibi emrimde çalışan onlarca insan var. Benim için denizde kumsun, içimden geçen onca duygunun minicik bir parçasısın. Piramidin en üstünde olan insanlar açısından, emrinde çalışanların ölüm kalım meseleleri önemsizdir. Dünya bu şekilde dönüyor. Ve hepsinden önemlisi..."

Bir an duraladı.

"Sen talepte bulunamazsın, soru soramazsın. Belki beni anlamıyorsun, ama bu böyledir. Hayat hiç de adil değildir. Dünyanın her yerinde doğar doğmaz açlık çeken milyonlarca çocuk var. Sinek gibi ölen çocuklar... Dünya böyle bir yer işte."

Kizaki telefonu kapattı.

Şincuku'ya, Yonezava'nın izini kaybettiğim iş merkezine döndüm. Hâlâ orada olmasını beklemiyordum; olsaydı da muhtemelen hiçbir şey yapamazdım. Kalabalık caddeleri ve oteli arkamda bırakıp apartmanların sıra sıra dizildiği ıssız bir yerleşim yerinde buldum kendimi. Saat geç olsa da birçok evin ışığı yanıyordu. Ertesi gün tatil olduğu için insanların bu saate kadar uyumadıklarını düşündüm. Işıklar karanlığın içinde yumuşak ve bulanıktı.

Huzursuz bir biçimde pencerelere bakarken, paltomun cebinde bana yabancı gelen bir şey olduğunu fark ettim. Daha önce hiç görmediğim bir cüzdanla, gümüş bir Zippo çakmaktı bu. Cüzdanın içinde 79.000 yen, birkaç kredi kartı, bir sürücü ehliyeti ve bir golf kulübü üyeliği kartı vardı. O esnada görüş alanımın daraldığını hissettim. Tombul bir köpeğin önce bana baktığını,

sonra ihtiyatlı bir tavırla yanımdan uzaklaştığını gördüm. Trençkot giymiş bir adamın bana doğru geldiğini fark ettim. *Yağmur yağmıyor ki*, diye geçirdim içimden. Ve sonra bir daha baktığımda duvarda büyükçe bir lekeden başka bir şey göremedim; leke insan şeklinde bile değildi.

Soldaki dar ara sokakta küçük bir barın ışığını gördüm. Cüzdanı paltomun cebine koyup çakmağı barın duvarına yaslanmış bisikletin sepetine attım. Mekân oldukça ufaktı, tabelasının ışığı can çekişiyor, her an sönecekmiş gibi duruyordu. İsmini okuyamadım.

İçerde bar tezgâhının önünde dört tabureyle iki masa vardı. Hırpani kılıklı barmene viski söyleyip bir masaya oturdum; adam bana bakmadı bile. Barın müdavimi gibi görünen bir büro çalışanı kendinden geçmiş, alnını bar tezgâhına dayamış halde uyukluyordu.

Küçük hoparlörlerde klasik müzik çalıyor, barmen, hayatının tek amacı o müziği dinlemekmiş gibi dalgın tavırlarla hareket ediyordu. Tezgâhın yanına bağlanmış kırma bir köpek vardı; hayvan yerde sessizce uzanmış, sadece gözlerini hareket ettiriyordu. Barmen masama buzlu bir viski kadehi koyarken ben orada değilmişim gibi davrandı. Etrafa boş gözlerle bakarken, barın asla popüler bir yer olamayacağını düşündüm.

İçkimi kısa bir sürede bitirip barmene tazelemesini söyledim. Adam masaya bir viski şişesiyle buz bırakıp tezgâhın arkasına döndü. Ne beni çok fazla içmekten alıkoyan İşikava, ne de beni daha fazla içmeye teşvik eden Saeko oradaydı tabii. Sarhoş olmaya başladığımı hissettim; önce önümdeki içki kadehi, sonra etraftaki her şey kararmaya başladı.

Barda kulağı hâlâ müzikte olan mekân sahibi, ken-

dinden geçmiş takım elbiseli adam ve o halde durmaktan sıkılmışa benziyor olsa da tasmasına itirazı yok gibi görünen köpek dışında kimse yoktu. O an kendi faniliğim geldi aklıma; o güne dek nasıl bir hayat yaşadığımı düşündüm. Ellerimi çalmak üzere uzattığımda her şeye sırtımı dönmüş, toplumu, sağlığı ve ışığı reddetmiştim. Kendi çevreme bir duvar örmüş, hayatın karanlığı içindeki dehlizlere sızmıştım. Ancak tüm bunlara rağmen, bir sebepten biraz daha burada takılmak geldi içimden.

Barmen gözleri kapalı halde tezgâhın arkasındaki iskemlede oturuyordu. Müzik hakkında hiçbir şey bilmiyordum, o yüzden kendini müziğe kaptırmasını izledim sadece. Hayatımda hoşnut olmadığım birçok şey olduğu gibi, kaybetmek istemeyeceğim bazı şeyler ve bazı insanlar da vardı. Değer verdiğim insanlar fazla uzun yaşamamış, hayatları ıstırap içinde sona ermişti. Kendi hayatımın anlamını sorguladım; hayatımın nasıl sona ereceğini, ölüm anımı düşündüm.

Takım elbiseli adam uyumaya devam ediyor, barmen kılını bile kıpırdatmıyordu. İmkânım olsa kendim uykuya dalana dek onları izlerdim.

16

Gençliğimde uzaklarda bir yerde her zaman o kule vardı.

Eski püskü evler ve az katlı apartmanların sıralandığı pis sokaklarda ne zaman başımı kaldırıp baksam zar zor da olsa seçerdim onu. Sisle kaplanmış kulenin dış hatları, çok eskilerden kalma bir hayalin içindeki çan kulesi misali, belli belirsizdi. Heybetli, harikulade, egzotik kule öylesine uzundu ki, ucunu göremezdim; öylesine uzaktaydı ki ne kadar yürüsem bir türlü erişemezdim.

Bir markete girer hazır pirinç köftesi araklardım. Diğer insanların eşyalarını elimde, yabancı cisimler gibi ağırlaşmış hissederdim. Yine de yaptığım işte hiçbir kötülük görmez, kendimi suçlu hissetmezdim. Büyüyordum, vücudum daha çok gıdaya gereksinim duyuyordu; bir şeyi alıp yemenin nesi yanlış, bir türlü anlamıyordum. Diğer insanlar kuralları kendileri için icat etmişlerdi. O hacimli köfteyi ağzıma atar, enerjik biçimde çiğner ve yutardım. Sonra elektrik direkleri sırasının ilerisine, bakımsız evlerin, alçak tepedeki ağaçların ötesindeki belirsiz bir diyara ait yüksek kuleye dikerdim gözlerimi. Belki bir gün dile gelirdi o kule. Şortumdan fırlamış bacaklarımı kaşırken, mideme oturmuş çalıntı yiyeceğin pek farkında olmazdım.

Benim yaşlarda bir grup çocuğun sesleri çalınmıştı kulağıma. Uzun saçlı bir çocuğun elinde küçük bir oyuncak araba vardı. İnsanın içine işleyen bir sesle bağırarak, oyuncağın yabancı bir ülkeden alındığını duyurdu arkadaşlarına. Elinde tuttuğu küçük bir aletle kontrol ettiği donanımlı araba hızla dolanıyor, etrafa kıvılcım saçıyordu.

Onu gördüğümde kalbim hızla atmaya başladı. Çocuk kendisinin satın almadığı, ona hediye edilmiş bir şeyle övünüp duruyordu. İğrençti. Çirkin davranışından kurtulması adına, o arabayı kaybetmesinin onun için en iyisi olacağını düşündüm. Ve arabayı çaldım. Çocuklar orada olduğumu bile bilmediklerinden arabayı araklamak çok kolaydı. Bir nedenden ötürü, yabancı ülkelerden gelen eşyalar bana hep kuleyi hatırlatıyordu.

Toprak bir yolda yalnız başıma arabayla oynamaya başladım, ama araba daha önce olduğu gibi pırıl pırıl değildi. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissederek kumandanın düğmesini kapattım; huzursuz hissediyordum kendimi. Arabayı bu kez oldukça uzağa götürüp büyük bir dikkatle bir daha çalıştırdım. Hareket ettiği anda bir şeylerin hâlâ yanlış olduğunu hissediyordum. Düğmeyi bir kez daha kapatıp arabayı durdurdum ve bu kez daha da uzak bir yere götürdüm. Sonunda arabayı çamurlu bir nehrin sahiline attım. Çok, ama çok uzaklardaki kule dimdik ayaktaydı. O mesafeli, uzun, sessiz ve sisle kaplı halinden hiçbir şey yitirmemişti.

Yaşadığım kasabanın dışında neden bir kule olduğunu, hiç merak etmedim. Belki de doğduğumda zaten orada olduğunu farz ettiğim içindir. Dünya sabit ve kaskatıydı. Zaman kendi hızında akarken her şeyi sa-

bitliyor, beni arkadan itiyor, yavaş yavaş bir yerlere sürüklüyordu. Ancak insanların eşyalarını çalmak üzere elimi uzattığımda, o anın gerginliği içinde özgür olabileceğimi, kendimi eğilip bükülmez dünyadan biraz olsun ayırabileceğimi hissediyordum.

Ortaokula başladığımda sınıf başkanı seçilen çocuğun göz alıcı bir saati vardı. "Babamın saati" diyerek, el altından çevresindekilere göstermişti. "Su altında bile çalışıyor." Bütün çocuklar su altında bile çalışan bu saate hayran hayran bakmışlardı. Çalmıştım o saati.

Peki, herkes bana bakarken neden saati elimden düşürdüm ki? Elimi hızlı hareket ettirmiştim, saat şortumun cebini yarılamıştı ki, işin bittiğini düşünmüştüm. Ama saat elimden kayıp büyük bir gürültüyle yere düştü. Herkes yere çarptığı anda duran saate dikti gözünü; sonra da...

Bütün sınıf "Hırsız!" diye bağırmaya başladı bana. "Saati kırdı. Çok pahalı bir saatti o. Senin gibi bir pislik için çok fazlaydı."

Sınıfın gürültüsü gittikçe artarken, eller kollarımı ve bacaklarımı zapt etmek üzere uzandı. İtilip kakıldım; sonunda yere serdiler beni. Gürültüyü duyan genç öğretmen yanımıza gelip koluma yapıştı. Çocukların bana yönelttikleri suçlamalar kafasını karıştırmıştı.

"Özür dile!" Öğretmenin sesi de yüksek çıkıyordu. "Gerçekten aldıysan, özür dile!"

Şimdi geriye dönüp baktığımda o yaşananlar belki de bir tür kurtuluştu, çünkü yaptığım eylemler, kule istisna olmak üzere, ilk kez dış dünyaya ifşa oluyordu. Daha önce hissetmediğim bir tür özgürlük duygusuyla sarmalanmıştım. Küçük düşürülmenin ortasında ezilirken, aynı anda büyük bir tatmin duygusu da kaplamış-

tı içimi. Işığın gözünü almasını engelleyemiyorsan, yapacak en iyi şey ters yönde ilerlemektir.

Sırıtışımı saklamadım, onlara karşı koymadım, kollarımdan bacaklarımdan beni tutarlarken sadece uzandım yerde... Sınıf penceresinden kuleyi görebiliyordum. *Belki şimdi bir şey söyler bana*, diye düşündüm. Ne de olsa uzun, çok uzun zamandır duruyordu orada. Ama ben küçük düşürülmenin zevkini yaşarken, o yine uzaklarda, o harikulade görüntüsüyle dikilmiş, beni ne reddediyor ne de kabul ediyordu. Gözlerimi yumdum.

Kuleyi görmez hale gelene dek çalmaya devam etmeye karar verdim o an. Gölgelerde alçalacak da alçalacak, daha, daha da derinlere gömülecektim. Ne kadar çok çalarsam, kuleden o kadar çok uzaklaşacağıma inandım. Çok geçmeden, çalmanın heyecanı gözüme daha cazip görünmeye başladı. Parmaklarım insanların eşyalarına dokunduğunda vücudumun gerilmesi ve ardından gelen rahatlatıcı o sıcaklık hissi... Bu her türlü değeri yadsıma, tüm bağları ayaklar altına alma eylemiydi. İhtiyaç duyduğum, duymadığım şeyleri çalmak, çaldıktan sonra ihtiyaç duymadıklarımı bir kenara atmak... Ellerim yasak bölgeye eriştiğinde, parmak uçlarıma hücum eden o garip hissi alt eden o heyecan... Belli bir çizgiyi artık geçmiş olmaktan mı, yoksa sadece yaşlandığımdan mı, bilmiyorum, ama ben farkına varmadan kule ortadan kaybolmuştu.

17

Çocuğun annesini çağırdığımda bana otele gitmek istediğini söyledi, ben de evden çıkıp bir taksiye atladım. Gün ortasında bir oyun salonunun önünde buluştuk, oteller bölgesine yürüyüp rastgele birine girdik. Odaya çıkar çıkmaz kadın onu tekrar arayacağımı bildiğini söyleyerek soyunmaya başladı. Çocuk hakkında bir şeyler söylemeye başladım, ama sonra onunla beraber yatağa girdim; böyle davranmamın nedeni kısmen, onu kızdırmam durumunda konuşmamızın zorlaşacak olması, kısmen de yakında öleceğime dair berbat bir duyguya kapılıp bir kadına son bir kez dokunmak istememden kaynaklanıyordu. Kadın üstüme çıktı, aldığı haplar sayesinde sürekli gelmeye, tırnaklarını vücuduma batırmaya başladı.

Kadın çırılçıplak yataktan çıkıp perdeleri araladı. Yanaklarını kaşırken, yol üstünde yeni bir alışveriş merkezi inşa ettiklerini söyledi. Anlaşılan inşaatı göstermek istiyordu bana. Giysileri, dümdüz olmuş bir ceset gibi yatıyordu yerde. Perdeden odaya ince bir gün ışığı sızıyordu. Yattığım yerde doğruldum.

Bunun doğru zaman olup olmadığını bilemeden "Bu arada" dedim, "çocuktan vazgeçme fikrine nasıl bakarsın?"

Bana doğru dönerken yüzü bir an için dondu.

"Sana mı vereceğim?"

Bunu söylerken bir sebepten gülümsedi.

"Hayır, çocuk yetiştirme yurduna."

"Böyle bir şey yapabilir miyim?"

Öfkeleneceğini sanmıştım, ama o perdeleri çekip yatağa döndü.

"Evet, yapabilirsin. Bazı evraklar imzalaman gerek."

Birden "Iyyy" diyerek arkasını döndü ve bir sigara yaktı.

Bürokratik işlemlere tepki gösteriyor diye tahmin ettim.

"Benim bir süre ortadan kaybolmam gerek. Onu bir daha göremeyeceğim. Seninle birlikte yaşamaması daha hayırlı olur. Hem o olmadığında sevgilinle daha sorunsuz bir hayat yaşarsın, öyle değil mi? Onu yurda yerleştirmeleri halinde sana beş yüz bin yen veririm; buna ne dersin?"

"Ne?"

Yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi. Dudakları gibi gözleri de kederli bir parıltıyla hafifçe nemlenmişti. Yine tahrik olduğumu fark ederek bakışlarımı kaçırdım.

"Erkek arkadaşım son zamanlarda onu dövmeye başladı. Öldüreceğini sanmıyorum, ama bu davranışı yine de bir çeşit tacizdir, değil mi? Haberlerde görüyorsun. Böyle bir şey olursa çok üzülürüm. O zaman polis gelir değil mi? Sen önerinde ciddi misin?"

"Çok param var. Beş yüz bin benim için önemsiz bir miktar... Çocuk Rehberlik Merkezi'ne başvurursan çocuğa göz kulak olurlar. Olmazlarsa, Yetiştirme Yurdu ile temasa geçersin. Onlara güvenebilirsin. Ama parayı alır ve gerçekten iyi bir nedenin olmaksızın çocuğu ver-

mezsen, işte o zaman başın belaya girer. Ben uzaklara gidiyorum, ama arkadaşlarıma gözlerini sizden ayırmamalarını söyleyeceğim. Yakuza'dır onlar; anlatabildim mi?"

Beni dinliyor muydu, dinlemiyor muydu, bilmiyorum, ama birden dudaklarıma yapıştı.

"Ailem yakınlarda olsa, çocuğu onlara bırakırdım, ama uzaktalar. Bir süredir ne yapabilirim diye düşünüyordum. Haklısın, onu o yerlerden birine yerleştirebiliriz, değil mi? Bu hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Yani yapmam gereken tek şey onları aramak, değil mi? Hey, o kadar parayla seyahate çıkarım ben!"

Ona verdiğim gazeteyi çantasına tıkıştırdı. Para tomarını ceketten aldım ve yere attım.

"Parayı şimdi mi veriyorsun?" diye sordu, ama zaman kaybetmeden çantasına doldurdu.

Bir gözü birkaç kez kırpıştı.

"Harikasın. Gerçekten müthişsin. O kadar mutluyum ki! Şimdi, bunlarla ne alayım ben? Yani, çocukların insana ne hayrı var, değil mi? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Birkaç ay tamam; çok sevimli oluyorlar, ama sonra..."

Apartmanım önünde taksiden indiğimde çocuk oradaydı. Bir elinde açık bir kutu Coca Cola, diğer elinde ise genelde içtiğim kahvenin markasından bir kutu kahve vardı. Kahveyi hiçbir şey söylemeden bana uzattı; ben de oracıkta açıverdim. Boyalı saçlarıma baksa da hiçbir yorum yapmadı. Kahve soğumaya yüz tutmuştu.

Kısa bir süreliğine eve girdim, çıktığımda peşimden gelmeye başladı. Yakınımızdan hızla geçen bir arabadan ürkerek paltomun kenarına tutundu. Arabanın hoparlörlerinden bangır bangır kötü bir müzik yayıldı et-

rafa. Bize doğru gelen küçük bir kızla babasını gördüm; kız, çocuğun yaptığı gibi babasının ceketine sıkı sıkıya yapışmıştı. Çocukla birlikte sessizce geçtik yanlarından. Adam kızına bir şeyler söyledi, kız ters ters cevap verdi ona.

Şehrin dışında kalan küçük bir nehrin kıyısı boyunca yavaş yavaş yürüdük. Sahil oldukça bakımlı olsa da bulanık suyun üstünde plastik şişeler ve çöp yüzüyordu. Çocuk bir ara bir şey söylemek istermiş gibi görünse de sessiz kalmayı tercih etti; tereddüt ettiğini anladım. Bir sigara yakıp miskin miskin akan suya diktim gözümü.

"Annenle konuştum. Yetiştirme Yurdu'na gitmek konusunda eminsin, değil mi? Buradan uzaklaşacaksın yani."

"Evet."

Sesi öncekine göre daha güçlüydü. Bir kâğıt parçası tutuşturdum eline.

"Annen seni evde tutmaya çalışır ve sen hâlâ oradan ayrılmak istersen, bu numarayı ara. Buradaki insanlar her şeyi halleder."

Numarayı ezberlemeye çalışıyormuşçasına dikkatle baktı kâğıda.

"Her şeye yeniden başlayabilirsin. Ne istersen onu yaparsın. İnsanlardan, mağazalardan bir şey çalmayı bırak artık."

"Neden?"

Başını kaldırıp bana baktı.

"O işi yapmaya devam ettiğin sürece toplumda asla bir yerin olmaz."

"Ama..."

"Kes sesini. O işi unut diyorum sana."

Hayat tarzımın, bana bir çocuğa nasihat verme hakkını tanımadığı ortadaydı. Küçük bir kutu uzattım ona.

"Bunu sana veriyorum."

"Nedir?"

"Sonunda gereksinim duymayacağım bir şey. Bir şeylerden güç almak istediğinde veya başın belada olduğu zaman açarsın. Hani bitmişsin, mahvolmuşsun da ölsem daha iyi, diye düşündüğün bir zaman olduğunda... Çok havalı, değil mi?"

"Peki, ya biri benden alırsa?"

"Tamam, o zaman bir yere gömelim."

Bir yürüyüş parkuru kestirdim gözüme. Toprak yolda ilerlerken bir noktada, deliler gibi gülen bir kadının taştan yapılmış heykeline rast geldik. Boş kahve kutusuyla ellerimi kullanarak heykelin arka tarafındaki toprakta derin bir çukur açtım. Heykelin kaidesindeki yazılar hemen hemen silinmiş olsa da, bunun bir tür anıt olduğunu anladım. Bu bölgede yol çalışması yapılacağına ihtimal vermiyordum; yani kutunun başkaları tarafından bulunup yerinden çıkarılması pek olası değildi.

Çocuğa "Baktın kutuya ihtiyaç duymuyorsun" dedim "o zaman, senin gibi bir çocuğa verirsin."

Sessizce yürümeye devam ettik. Güneş yavaş yavaş batıyor, hava gittikçe soğuyordu. Bir açıklığa geldiğimizde yerde bir tenis topu gördüm; birisi düşürmüş olmalı, diye geçirdim içimden. Topu yerden alıp üstündeki tozu silkeledim. İlerdeki bankın diğer tarafında babasıyla top oynayan benimkinin yaşlarında bir çocuk gördüm. Çocuğun atışları oldukça zayıf ve beceriksizceydi; topu her attığında babası ona bir şey söylüyordu. Bankın üstünde muhtemelen onlara ait bir dijital kamerayla oyun konsolu duruyordu.

"Top atmada iyi misin?"

"Bilmem."

"Şu işe yaramaz afacandan çok daha iyi olduğuna iddiaya girerim."

Topu çok uzaklara attım. Bir an tereddüt ettikten sonra koşmaya başladı. Baba-oğul bizi fark etmişlerdi; durmuş bize bakıyorlardı. Çocuk topu alıp hızla bana doğru fırlattı. Topu yakalarken parmaklarımda ani bir sızı hissettim. Bu sefer daha hızlı savurdum topu; ama o iki eliyle yakalayıp ilkinden de daha güçlü bir şekilde bana iade etti. Topu tutmakta zorlandığımı görünce güldü. Baba-oğul hâlâ bizi izliyorlardı, aradan birkaç dakika geçtikten sonra topun onların olması gerektiğini fark ettim. Normal biri gibi teşekkür ettim ve topu yerden onlara doğru yuvarladım. Bu sırada çocuk hafiften nefes nefese kalmış halde yanıma geldi.

"Bak" dedim ona. "Ben uzun bir yolculuğa çıkıyorum, o yüzden artık seni göremeyeceğim. Sakın hayatını boşa harcayayım deme. Kötü zamanlar yaşasan bile son gülen sen olacaksın."

Başıyla evetledi. Hiç elimi tutmadı, ama eve dönerken yolda bir kez daha paltomun kenarına sıkıca yapıştı.

"Önce üstüne başına doğru düzgün bir şeyler al."

18

Üstümde siyah bir palto, platformun kenarında durmuş Yonezava'yı izliyordum.

Bıçağın hâlâ cebimde durduğuna emin olduktan sonra gazete okuyormuş gibi yapmaya başladım. Bir süre gülüp eğlenen çocuklara sert sert baktı, yanından geçen bir kadını gözleriyle takip etti. Sonunda bakışlarını yere indirip yürümeye başladı. Bir ara bir işadamına çarpsa da özür dilemeden yoluna devam etti. Tren gelince onunla aynı vagona bindim. İçerisi kalabalıktı, ama sıkış tıkış da değildi. Gazetemi okumaya devam ederken, ondan biraz uzakta bir yerde durdum. Yonezava iki yanından sarkan kollarıyla sallanan trenin kapılarına yaslandı.

İkebukuro'da trenden inen çok oldu, ama daha fazlası da bindi. Spor kıyafetli bir grup liseli kızın son anda vagona atlamasıyla içerisi iyice kalabalıklaştı. Belki şimdi tam zamanıdır, diye düşündüm ve gazetemi katlayıp Yonezava'ya doğru hareketlendim. Ama o yavaşça kızlara doğru yürümeye başladı; hallerini, tavırlarını tasvip etmediğini belirten sesler çıkarır ve kalabalık vagonda yolunu bulmaya çalışırken hemen göze çarpıyordu. Kızlara yaklaşınca durdu ve alev saçan gözlerle bakmaya başladı. Ne ağzını açtı, ne dokundu; yanlarında dikilip onlara dik dik baktı sadece.

Hareketlenirsem beni göreceğini düşünerek bir sonraki istasyona kadar bekledim. Tren durduğunda inen de binen de çok olmadı. Yonezava'nın tam arkasına gelinceye dek santim santim ilerledim. Etrafı sarılmış liseli kızlardan biri huzursuzca kıvranıyordu. Yonezava'nın paltosunun sol tarafındaki zarfı parmaklarımla yokladım. Liseli kız, çantasını, kendisiyle Yonezava arasında bir engel oluşturacak şekilde yerleştirmeye çalışırken, vücudunun şöyle bir sarsıldığını hissettim. Tam o sırada paltoyu üstten alta kadar kestim. Yarık iç cebe kadar ulaşmadı, ama. Yavaşça nefes verdim. Vagonun havası boğucuydu ve gittikçe sıcak basıyordu.

Yonezava kızla arasındaki çantaya baktı; pes edecekmiş ve kaşlarını çatmakla yetinecekmiş gibi bir hali vardı. Gömleğinin yakasına dokunmaya başladı. Bakışlarını aşağıya yönlendirip paltosundaki yarığı görmesi an meselesiydi. Nefesimi tuttum, sol ayağımı öne atarak kızlardan birinin bacağını tekmeledim. Kız çığlık attı, olduğu yerde sıçradı ve dönüp Yonezava'ya baktı. Yonezava'nın sıska vücudu şaşkınlık içinde titrerken, bıçağı paltosunun iç tarafına kaydırdım. Parmaklarımla kumaşı kaldırıp bıçağın uç kısmıyla iç cebi yavaş yavaş kesmeye başladım. Parmaklarımı ayırdım, baş ve işaretparmaklarımla bıçağı tutarken, orta ve yüzükparmaklarımla zarfı kavradım. Parmaklarımdan omzuma yayılan bir ürperti hissettim. Gerginliğimi umursamadan zarfı çekip çıkardım. Göz ucuyla baktığımda zarfın, yerine yerleştireceğim sahtesinden oldukça farklı olduğunu gördüm. Paniğe kapıldığımı hissederken *beterin de beteri*, diye geçirdim içimden. Liseli kız belki korkudan, yüzünü başka yöne çevirdi. Ben ne olduğunu anlamadan tren Şincuku'ya varmıştı bile.

Yonezava'nın platformda önümde yürümesini izlerken zarfı çıkardım. Sahtesi yeşil ve beyazken, bu sıradan kahverengi bir zarftı. Ellerim hafifçe titredi, ama zarfı ışığa tuttuğumda içinde bir başka zarf olduğunu gördüm. Kahverengi zarfı açıp içinden, tıpkı yerine yerleştireceğim sahtesi gibi üstünde bir şirket adının yazılı olduğu yeşil ve beyaz ikinci zarfı çıkardım. Rahat bir nefes verdim; ancak bu da yıpranmış ve rengi atmış bir zarftı. Hâlâ temiz ve yeni olan sahtesiyle arasında bariz bir fark vardı. Platformun çevresi aslından da büyük ve heybetli görünen devasa yapılarla çevrilmişti. Başıma ağrı saplandığını hissettim, şaşkın bir halde Yonezava'nın peşinden yürümeye devam ettim. Platformu doğu çıkışından terk ederek kalabalığa karıştı. Cart renkli elbiseler giyinmiş bir grup kadın gördüğünde durdu. Sonra arkasına döndü; nerdeyse göz göze geliyorduk. İstasyona geri giderek bir kutu kahve aldım, sırtım caddeye dönük, girişin yan tarafındaki cama yaslandım. Birkaç kez derin nefes aldıktan sonra cep telefonumu çıkarıp Yonezava'nın bir kâğıda yazdığım numarasını tuşladım. Çenemden aşağı terlerin boşaldığını hissediyordum.

Uzaktan, Alta'nın dışındaki meydanda durduğunu görebiliyordum. Kendi kendine konuşuyor gibiydi, çünkü çevresindekiler şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Başını kaldırıp etrafını incelerken paltosunun yan tarafını mıncıklamaya başladı. Kısa bir süre sonra telefonun çaldığını duyup elini cebine attı. Cevap verdiğinde nefes nefese kalmıştı.

Alçak bir sesle "Yonezava?" dedim.

Cevap vermedi.

"Yonezava mı dedim? Cevap ver bana."

"Kim arıyor?"

"Bir zarf kaybettin mi?"

Anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Telefon hâlâ kulağına yapışık halde, bulunduğum yöne doğru yürümeye başladı, sonra durdu ve meydandaki insanları dikkatle incelemeye başladı. Silah taşıyan bir adamla içli dışlı olmaya hevesli değildim.

"İstediğin kadar bakın; yakınlarda bir yerde değilim. Seni bir binadan dürbünle izliyorum."

"Kimsin sen?"

"Bunun bir önemi yok."

Gittikçe yaklaşıyordu. Buğulanmakta olan camdan uzaklaştım. Sivil giyimli bir dedektif olduğunu tahmin ettiğim bir adam hızla önümden geçti.

"Biliyorsun, paltonun içine dikilmiş şeylerle etrafta dolanmak çok normal sayılmaz. Bazı insanlar benden bu işe el atmamı istediler. Ama bana paramı verecekleri konusunda pek de güvendiğim insanlar değil bunlar; o yüzden aklıma daha iyi bir fikir geldi. Fırsat bu fırsat biraz para kazanabilirim diye düşündüm. Sanırım senin bu zarfa ihtiyacın var, öyle değil mi? Böylesine sıradan bir zarfın neden bu kadar önemli olduğunu da bir türlü anlamış değilim. Neyse, zarfı geri almak istiyorsan, sorularıma cevap verirsin."

"Şirket için mi çalışıyorsun? Yoksa Yada için mi?"

"Sana bir şey söylemek zorunda değilim."

"Seni geberteceğim."

Yonezava bir ayağını hafifçe sürerek etrafta dolanırken, birkaç kişi ona bakıyordu. İstasyona geçtim, yan kapıyı kullanarak alışveriş merkezine girdim.

"Soruma cevap ver."

"Kahretsin. Biliyordum."

"Ne?"

"Birilerinin peşimde olduğunu biliyordum. Aşağılık herifler! İşte bu yüzden dışarı çıkmayı sevmiyorum ya."

"Böyle saçma sapan konuşacaksan zarfı atacağım, haberin olsun."

Bu onu susturmaya yetti.

Tuvalete girip kendimi bir bölmeye kilitledim.

"Önce o zarfın içinde ne olduğunu söyle."

"Avucunu yalarsın."

"Nedenmiş?"

"Beni öldürürler de ondan. O zarfı geri ver bana. Lütfen!"

"En iyisi yakayım bari."

Yine anlamadığım bir şeyler homurdandı.

"Kahrolası, sana yalvarıyorum. Ver şu zarfı bana!"

"Biraz ıslandı şimdi."

"Ha?"

"Üstüne biraz kahve döktüm. Sorularıma cevap vermezsen içindeki evraklar mahvolacak."

Avucuma biraz kahve damlatıp zarfın yüzeyine hafifçe sürdüm.

"Dur!"

"Ayy, kirlendi şimdi güzelim zarf. Çok eğlenceli ama."

"Tamam, sana para vereceğim!"

"Şimdi de katlayayım güzelce."

"Dur! Böyle davranmanın sana bir faydası yok. Tek başına bir şey ifade etmez o zarf; onunla hiçbir şey yapma şansın olamaz. Sana para vereceğim. Üç yüz bin yen."

"Bak şimdiden parçalanmaya başladı bile."

"Tamam, beş yüz bin olsun. Başka param yok. Eminim sana verdiklerinden daha fazladır."

Zarfın köşelerini ezip sahtesini aslıyla karşılaştırdım. Sahtesi şimdi gerçeğinden bile daha pis görünüyordu. Ortadaki mühre yakından bakıldığında hafifçe farklı bir açıda olduğu görülse de, hemen hemen aynı yerde sayılırdı.

"Tamam, teklifini kabul ediyorum. Parayı hemen şimdi istiyorum ama."

"Sen bir pisliksin."

"Böyle konuşmaya devam edersen o zarfı hayatta göremezsin."

Zarfı elden teslim edebilirdim, ama işi kolaylaştırdığım takdirde Yonezava zarftan şüphelenebilirdi. Tuvaletten çıkıp istasyona döndüm, doğu girişine çıkan merdivenleri tırmandım.

"Şimdi bankaya gidip parayı çek. Sonra doğu girişindeki Yamanouçi hattı bilet gişesinin önündeki kilitli dolaplardan birine koy. Büfenin yanında otomatik satış makinesi var; dolabın anahtarını makinenin sağındaki, kutuların düştüğü hazneye koy. Neden bilmiyorum ama bugün etraf sivil polis kaynıyor. Sakın aptalca bir şey yapayım deme."

"Polis mi?"

"Önemli değil. Sonra dolabı kim açacak diye oturup bekleme sakın. Dosdoğru meydana geri git ve seni görebileceğim bir yerde bekle. Gözüm hep üstünde olacak. Tekrar dışarıya çıktığını gördüğümde zarfı aynı dolaba, anahtarını da aynı yere bırakacağım. Bu kadar basit..."

"Sana güvenebileceğimi nerden bileyim? Değiş tokuşu yüz yüze yapabiliriz."

"Seçme şansın yok."

Telefonu kapattım. Doğu çıkışından çıktığımda telefonu hâlâ elinde olan Yonezava'yı uzaktan görebili-

yordum. Yürümeye başladı; aramızdaki oldukça büyük mesafeyi koruyarak gözlerimle takip ettim onu. Bir bankaya girdi.

Yönümü değiştirdim, Alta'nın dışındaki sigara içme alanında bir sigara yakarken son içtiğimden bu yana uzunca bir zaman geçtiğini düşündüm. Başımı kaldırıp baktığımda, büyük ekranda bir son dakika haberinin geçtiğini gördüm. Bir siyasetçi Şincuku İstasyonu'nun batı tarafında bir konuşma yaptığı sırada vurulmuştu. Caddelerde insanlar panik halinde kaçışıyor, haber sunucusu vurulan kişi kendisiymiş gibi ağır ağır konuşuyordu.

Yonezava bankadan çıktı, yaya geçidini geçip istasyonun doğu girişine doğru yürümeye başladı. Ama herkesin orada durduğunu görünce arkasına dönüp ekrana baktı; hiç kımıldamıyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirip sigaramı içmeye devam ettim. Tekrar yürümeye başlayana dek bekledim, sonra aramızdaki uzak mesafeyi koruyarak peşine takıldım.

Dolaplardan birini açıp içine bir şey koydu, sonra otomatik satış makinesinden bir gazoz aldı. Etrafını kolaçan etmeye başladığını görünce tekrar dışarı çıktım. Çıkışta belirene dek aradan bir süre geçti. Şimdi meydanın ortasında durmuş etrafına bakınıyordu. İstasyona dönüp onu aradım. On dakika içinde gelip zarfı alabileceğini söyledikten sonra telefonu kapattım. Polise benzeyen bir adam elinde cep telefonu hemen yanımdan geçti ve bağırarak kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Otomatik satış makinesinden anahtarı alıp dolabı açtığımda içinde bir zarf olduğunu gördüm. Zarfın içinde para vardı. Parayı alıp yerine sahte zarfı koydum, ma-

kineden bir kahve aldım ve anahtarı kutuyu aldığım hazneye bıraktım.

Birden güçten düştüğümü hissettim; hemen bulunduğum yere oturmak istedim, ama Yonezava zarfı alana dek onu izlemeyi sürdürmeliydim. Zarfı alır ve evrakların çalındığını fark ederse –bir başka deyişle zarfın sahte olduğunu anlarsa– tüm bu değiş tokuşun bir anlamı olmayacaktı. Uzakta durdum, kalabalığa karışıp Yonezava'yı izledim. Dolabı açtı, zarfı eline alıp inceledi. Kalbim deli gibi atıyordu; sonunda ikinci bir kez bakmaya gerek duymadan zarfı cebine attı. Hemen aradım onu.

"Aldın mı?"

Hemen cevap vermedi.

"Orada mısın?"

"Mahvolmuş... Rezil etmişsin zarfı."

O ana dek durumu anlamadığını fark ettim.

"Bu senin suçun... Ben dediğimi yaparım. Parayı alır, zarfı vermeden kaçıp gidebilirdim, ama bu bela aramak gibi bir şey olurdu değil mi? Aslına bakarsan sana iyilik yapıyorum. Bana müteşekkir olmalısın."

"Bir gün seni bulacak ve geberteceğim."

"Dene bakalım."

Telefonu kapattığımda vücudumun gevşediğini hissettim. Sigara içmeye can atıyordum, ama birkaç kişinin dönmüş, arkamdaki bir şeye baktığını fark ettim. Yonezava dolapların önünde genç bir adamın koluna yapışmıştı. Elinde cep telefonu olan delikanlı oldukça pasaklı görünüyor, elinde, yalnız başına seyahate çıkmış gibi, büyükçe bir çanta taşıyordu.

Kaçıp gidebilirdim oradan, ama Yonezava'nın elinde silahla dolandığını düşündüm. Biraz yaklaşıp telefo-

nunu çaldırdım. Aramızda hâlâ mesafe olmasına rağmen, tam o sırada nasıl olduysa doğrudan bana bakmaya başladığını gördüm. Başımı çevirsem de bana doğru yaklaştığını sezinleyebiliyordum. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Aramayı sonlandırmak geçti aklımdan, ama sesin tam benim telefonumla oynadığım sırada kesilmesi durumunda vaziyeti açık edeceğimi düşündüm.

Diğer telefon hâlâ çalarken, kendi telefonumu cebime attım ve kalabalığa doğru seğirttim. Ne zaman etrafıma baksam, gözleri üstümdeydi. Göz ucuyla baktığımda, kalabalığı çılgın gibi yara yara bana yaklaştığını görebiliyordum. Normal davranmanın daha iyi olacağını, kaçmanın işleri daha da kötüleştirdiğini düşünerek tam merdivenleri tırmanmaya başlamıştım ki yanıma gelip kolumdan yakaladı beni. Parmaklarını hissettiğimde nefesimi tuttum. Boğazım kupkuru oldu.

"Sensin, değil mi?"

"Ha?"

Ağır ağır soluyordu.

"Para nerde?"

Aklım karışmış gibi yapsam da kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

"Zarf oradaydı, ama o zaten bana aitti. Hemen paramı ver bana! Sakın yaygara koparmaya kalkma."

Beni itti ve bir şeyle dürttü. Bakmasam da bunun bir tabanca olduğunu anladım. Fotoğrafta gördüğüm ve bende son derece nahoş bir izlenim bırakan yüz, şimdi tam önümdeydi. Bir an gözümün önüne Kizaki geldi, İşikava ve Saeko yakınlarda bir yerde beni izliyorlarmış gibi hissettim.

"Durun lütfen."

"Seni daha önce bir yerlerde gördüm. Bundan eminim. Sen olduğunu biliyorum. O sen olmalısın."

Birkaç kafa bulunduğumuz yöne doğru dönse de, kimse dikkatini özellikle bize vermedi. Bu arada Yonezava'nın telefonu âdettenmiş gibi çalmaya devam ediyordu. Gözleri pörtlemişti, su gibi terliyordu. Sakin kalmaya çalıştım, ama bu koşullar altında şok geçirmemek doğal değildi.

"Bir şey yaptıysam özür dilerim."

"Yanlış mı anladım? Siktir... Geberteceğim o herifi. Nerede o? Hayır, o sen olmalısın. Sen değilsen sıçtım demektir."

Konuşurken etrafa tükürükler saçıyordu. Paltomun ceplerini aramaya başladı. Acaba o kişinin ben olduğumu itiraf etsem ve parayı ona iade etsem mi diye düşündüm, ama dengesiz halini ve gerçek zarfı bulabileceğini düşünüp bunun çok tehlikeli bir hamle olacağına karar verdim. Vurulma riskine rağmen, kaçmak da geçti aklımdan. Ancak tam o sırada biri onu kolundan yakaladı.

Yabancı "Bay Yada'dan kaçamazsın" dedi. "Yine de iyi dayandın. Sen Yonezava'sın. Nihayet buldum seni."

Yonezava aniden bir yumruk savurdu adama, sonra olduğu yerde dönüp olayı meraklı gözlerle izleyen kalabalığın arasına daldı. Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Kaçmanın tek seçeneğim olduğunu düşündüm, ama adam çoktan koluma yapışmıştı bile. Peki, neden Yonezava'nın peşinden gitmiyordu? Neden beni yakalamıştı? Kılımı bile kıpırdatamıyordum. Tam hapı yuttuğumu düşünmeye başlamıştım ki kolumu daha da çok sıkarak sarı dişlerini gösterdi bana.

"İnanılmazsın. Gerçekten değiştirdin zarfları. Olan bi-

teni en başından beri izledim. Bay Kizaki'nin emriyle tabii. Durum değişti; yani başarısız olsaydın Yonezava'yı hemen burada öldürmek ve evrakları almak zorunda kalacaktım. Bunu nasıl başaracağını bilmiyordum; kaçarsın diye düşündüm ve az daha seni de öldürecektim. Öldürseydim belki daha iyi olurdu, bu sayede bir kargaşa yaratmış ve batı kapısındaki vurulma olayını maskelemiş olurduk."

Birlikte bir arabaya bindik. Adam hemen üstündeki hafif, kurşungeçirmez yeleği çıkarttı. Bu arada Kizaki'nin çetesine katıldığımda çok yararlı olacağımı tekrarlayıp duruyor, sürekli kahkaha atıyordu. Adamın bir kulağı yoktu. Kirli kolunu omzuma dolayıp bir ara birlikte içki içmeyi önerdi bana.

Cep telefonum çaldı. Arayan Kizaki'ydi elbette.

"Evrakları adama teslim ettin mi?"

"Henüz değil."

"Tedbirlisin anlaşılan. Çok iyi."

Kizaki güldü, ama ben bu yeni durumu hâlâ kabullenmiş değildim.

"E, normal... Zarfı doğrudan bana vermeni söylemiştim çünkü. Ama sorun değil, ona verebilirsin."

Dediğini yaptım.

"Her şeyden önce buraya gelmen gerekiyor. Maecima'ya söyle seni getirsin."

Kizaki telefonu kapattı. Derin bir nefes verdim. İşikava'yı öldüren adamlarla ortak olmak gibi bir niyetim asla yoktu. Yonezava'nın paltosunu kesmek için kullandığım bıçak hâlâ iç cebimdeydi. *O bıçakla Kizaki'yi öldürsem hiç de fena olmaz*, diye düşündüm. Ama sonra-

sında ben de öbür dünyayı boylardım kuşkusuz. O an bunun olmasını istemediğimi hissettim. Beni neyin durdurduğunu bilmiyorum, ama işi bok etmeme gayreti içinde olmam, bu dünyada hâlâ bir şeylere tutunmaya çalıştığım anlamına geliyordu. Şimdilik önerilerini düşünüyormuş gibi yapar, çetelerine katılma teklifini kibarca reddedebilirdim.

Otoparka vardığımızda Maecima denilen adam arabadan önce benim inmemi istedi. Cep telefonu kulağında, bana, binalar arasındaki dar, ara sokağın sonuna kadar yürümemi ve karşıma çıkacak kapıdan içeri girmemi söyledi, sonra konuşmasına döndü.

İki işyeri binası arasındaki, iki kişinin yan yana zar zor yürüyebileceği boşluk, sokak olarak nitelendirilemeyecek kadar dardı. Hiç tabela olmadığından, binaların hangi şirketlere ev sahipliği yaptığı anlaşılmıyordu. Son derece huzursuz oldum, ama Kizaki'yi görmekten başka seçeneğim yoktu.

Dar yol klostrofobikti ve etrafa küf kokusu sinmişti. Yolun diğer tarafından bana doğru gelen birini gördüm. Sıkışacağımı ve zor durumda kalacağımı düşünerek, dönmek üzere hareketlendim, ama Maecima arkamdan bana yaklaşıyordu. Daha önceki halinden çok daha iri göründü gözüme... Tekrar öne dönerken, onun neden böyle iri göründüğünü merak ettim. Tam o sırada biri burnumum dibinde bir şemsiye açtı; aynı anda karnımda şiddetli bir acı hissettim. Bütün gücüm buhar olup uçarken yere kapaklandım. *Alev gibi yakıyor, ama acıtmıyor*, diye geçirdim içimden. Ve sonra bir el iç organlarımı kavramış da sıkıyormuş gibi şiddetli bir acının pençesine düştüm. Nefes alamaz oldum, vücudum titremeye başladı. Kuru kuru kusmaya çalıştım,

ama hiçbir şey çıkmadı ağzımdan. Acı göğsüme yayıldı, sonra da, anlamadığım bir nedenle kollarıma... Görüşüm titreşti ve kabul etsem de etmesem de ölümcül bir darbe aldığımı fark ettim. Kaldırımın üstünde koyu kırmızı bir gölcük oluştuğunu gördüm. Hemen önümde de bir çift ayakkabı... Başımı kaldırmaya çalışsam da başaramadım.

"Şansına küs."

Bu Kizaki'nin sesiydi.

"Her şeyi kusursuz yapmış olsan da, olacağı buydu. Ama neden böyle, bilmiyorsun değil mi?"

Birisi paltoma yapışıp çekti. Yana yuvarlandım ve nefes alamadım. Dünya karardı. Gözümü açtığımda hâlâ acılar içindeydim.

"Başarsan da başaramasan da, tam bu noktada öleceğine çoktan karar vermiştim. Bunun bir nedeni, burada bir cesede ihtiyacım olması. Henüz biraz erken, ama bir saat kadar sonra her şey aydınlığa kavuşacak."

Gülümsüyor gibiydi.

"Şu andan itibaren işlerin ne denli ilginç bir hal alacağını göremeyecek olman çok yazık. Evet, bu ülkede işler çok ilginç bir hal alacak. Sistem, tüm megalomanlarıyla birlikte gerçek bir değişime uğrayacak. Hem de çarpıcı bir biçimde... Tabii bu değişim sıradan insanlar üzerinde çok büyük bir etki yaratacak. Dünya kaynayacak. Ama yine de..."

Dikkatle yüzüme baktı. Gözleri, güneş gözlüklerinin ardında ince ve dar birer yarıktan ibaretti.

"Bu bile bana sıkıcı geliyor." Yüksek sesle güldü. "Tam bir cehennem... Ama şimdi biraz titriyorum. Bir insanın hayatının sona ermesine şahitlik etmek üzereyim; tamamen kendi kafama göre kararlaştırdığım yer-

de ve şekilde... Hiçbir şey bunun yerini tutamaz. Yarın bir süreliğine ülkeden ayrılıyorum. Yapacak çok iş var hâlâ. Büyümeye devam etmeliyim."

Hemen yanımda olduğunu biliyordum, ama sesi çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

"Tıpkı asilzadenin delikanlısı gibi, başına neler geldiğinin, hayatına neler olduğunun merakı içinde öleceksin. Keyifsiz, acınası bir biçimde... Kimse bu sokağa girmez. Senin için her şey sona erdi."

Hafifçe hareketlendi.

"Eminim neden böyle olduğunu, neden öldürüldüğünü bile bilmiyorsundur. Hayat bir gizem... Dinle; sence ben neden karşına çıktım? Neden hayatının bir parçası oldum? Kadere inanır mısın? Kaderinin kontrolü bende miydi, yoksa kaderinde benim tarafımdan kontrol edilmek mi vardı? Ama sonunda ikisi de aynı paranın iki yüzü değil mi?"

Kizaki bunları söyledikten sonra ayrıldı yanımdan. Yakınlardaki caddede yaşanan keşmekeşin ve boğucu atmosferin farkındaydım. Bir gölgenin geçtiğini sezinledim, kısa bir süre sonra ayak seslerini duymaz oldum.

Sırtımı duvara yasladım, kanın akışını durdurmak için elimi yarama bastırdım. Görüşüm bulanıklaşır, acım artarken, ölmek istemediğimi düşündüm. Sonumun böyle olmasını istememiştim. Çocuğun, İşikava'nın ve Saeko'nun görüntüleri gözümün önünden geçip gitti.

Hâlâ kalabalığın içinde iş başında gibiydim. Bir oraya bir buraya koşturuyor, insanların cüzdanlarını çalıyordum; yurtdışına bile gidebilirdim belki... Mesela Londra, hâlâ usta yankesicilere dolu bir yer olarak biliniyor. Belki yeteneklerimi oradakilerle kıyaslarım.

Dünyada zengin ve aptal bir sürü insan var; onların paralarını almaya devam etmek eğlenceli olurdu. Ara sokağın dışında, uzaklarda puslu bir yerde, kuleyi görebiliyordum. Kule o erişilmez, upuzun haliyle hâlâ orada duruyordu. Dünyanın her yerinde zenginlerden çalabilir, parayı sokak çocuklarına verebilirdim. Parmak uçlarımda o sıcak karıncalanma hissini duydum. Yankesicilikte ilerlemek, gerçek bir yankesici olmak için devam edebilir, bunu, çözülene ve kalabalığa zerreler halinde karışına dek sürdürebilirdim.

Evet, işte bu, diye düşündüm, kendi kendime.

Ve sonra uzaklardan ayak sesleri duydum. Biri ara sokağın dışında, caddede yürüyordu. Hararetli biçimde sohbet eden, işten ve müşterilerden yakınan genç kadınların seslerini duydum. Ara sokağın girişine oldukça uzaktım, ama onlara bir şey fırlattığım takdirde beni fark etmelerini sağlayabilirdim. Çevremde taş yoktu, paltomu almışlardı ve ayakkabılarımı çıkaracak gücüm bile kalmamıştı. Ama pantolon cebimde madeni bir para buldum.

Bu madeni bir 500 yendi. Farkında olmadan birinin cebinden almış olmalıydım, ama ne zaman aldığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hafifçe gülümsedim. Ellerim kendiliğinden para arayışına giriyorsa, demek ki ben iyi bir yankesiciydim. Kan bulaşmış bu parayı birine atabilirsem, bulunduğum yere bakmak zorunda kalacaktı.

Yaklaşan ayak seslerine kulak kabartırken, *o piç yankesicileri amma hafife aldı*, diye düşündüm. Lanet olsun burada ölmeyeceğim... Böyle bir ölümü de hak edecek kadar anlamsız bir hayat yaşamış olamam. Bütün gücümle parmaklarımın arasındaki madeni para-

yı sıktım. Puslu kule çok, ama çok uzaklarda o upuzun haliyle dikiliyordu.

Birini görür gibi olduğum an parayı fırlattım ve acıyla yüzümü buruşturdum. Kanlı para bir an güneş ışınlarını kesti, yolundan sapma umudu taşıyormuşçasına havada gizemli bir şekilde parıldadı.

"Zekice, ilgi çekici ve şaşırtıcı ölçüde dokunaklı bir hikâye."

The Guardian

Nişimura, Tokyo'nun kalabalık sokaklarında zenginlerin cüzdanlarını çalan usta bir yankesicidir. Ailesi, arkadaşı yoktur. Ne var ki bu yalnız hayatı eski bir suç ortağıyla karşılaşınca altüst olacaktır. Yeni bir iş almak zorunda kalan Nişimura'nın kadere tüm iradesiyle karşı koyacağı, acımasız bir yol vardır önünde...

"*Hırsız* akla Highsmith'i, Mişima'yı ve Dostoyevski'yi getiriyor. Okurları, hiçbir şekilde kandırılmış hissettirmeden kuşkuya düşüren, tüyler ürpertici bir gerilim."

Wall Street Journal

Çeviren: Mehmet Gürsel

tavsiye edilen satış fiyatı

₺19

ISBN 978-605-09-4479-2

Sertifika no: 11940

9 786050 944792

DK DOĞAN KİTAP